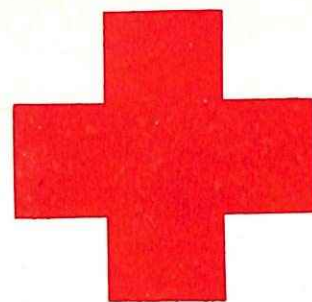

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1984

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Ο Γκρόγκ Σήκωσε το κεφάλι του. Με χαρά απολάμβανε απ' την κορφή όπου στεκόταν τη μυρωδάτη κοιλάδα. Άκουγε το άλαφρο θρόισμα των φύλλων και τα τιτυβίσματα των πουλιών, καθώς έβλεπε να ξεπροβάλλει κατά διαστήματα ανάμεσα απ' την πρασινάδα των δέντρων μία λεπτή άσημνη κορδέλα, το ποτάμι.

Εριξε το βλέμμα του εδώ κι εκεί, ψάχνοντας με προσοχή τα κοντινά μέρη, κι ύστερα άρχισε να κατεβαίνει το βουνό. Πίσω του έρχόταν το κοπάδι.

Ενας άλαφρος θόρυβος τον έκαμε να σταματήσει. Ακίνητος, πρόσεξε πώς ο θόρυβος ξανακούστηκε. Έπειτα ο άερας του έφερε τη μυρωδιά κάποιου που ήταν κοντά.

«Ο Λούγκ, ο σκίουρος», μουρμούρισε.

Τό έδαφος έκλινε τώρα σέ μία όμαλη κατηφορία. Μετά από πολλές μέρες δρόμο στο τραχύ και γεμάτο βράχια έδαφος των βουνών, άκούμπησε με χαρά το πόδι του πάνω στο μαλακό έδαφος του δάσους. Η θλάση είχε θεριφεί. Ανάμεσα στά δέντρα και τούς πυκνούς σκοτεινούς θάμνους ξετυλίγονταν τά μικρά μονοπάτια, φτιαγμένα απ' τά ποδοπατήματα των ζώων.

Ο Γκρόγκ διάλεξε ένα πλάτωμα κι όρμησε τρέχοντας. Άκουγε τό νερό νά κελαρύζει κοντά του, κι ή γλυκιά εκείνη μουσική τόν γέμιζε χαρά.

Ξαφνικά σταμάτησε. Κανένας απ' τούς συντρόφους πού τόν ακολουθούσαν δέν πρόσεξε τόν ανάλαφρο εκείνο θόρυβο. Μόλις άκουμπώντας στο έδαφος, πλησίαζε γοργά κι ανάλαφρα ένα κουτάβι

Η ΝΟΥΒΕΛΑ ΤΟΥ «Ε.Ε.Σ.Ν.»

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΟΡΑ

Του Α. ΜΑΝΖΙ

Μετάφραση
ΖΗΣΙΜΟΥ ΒΙΡΒΙΛΛΗ

1

λύκου. Ο Γκρόγκ έμεινε ακίνητος, ήξερε πώς τό κουτάβι δέν τόν είχε προσέξει, γιατί ο άερας φυσούσε πρós τό δικό του μέρος. Ωστόσο τό είδε νά διασχίζει τό μονοπάτι και νά χάνεται στο πύκνωμα.

Τρείς ώρες περπάτησε στο δάσος πάνω στο μαλακό χαλί των φύλλων, ανάμεσα στις φτέρες πού έγερναν στο πέρασμά του, ανάμεσα στους βάτους πού προσπαθούσαν νά τόν άρπάξουν μέ τ' άγκιστρωτά κλαδιά τους. Έπειτα μέσα απ' τούς γέρικους κορμούς τούς σκεπασμένους, πνιγμένους κυριολεκτικά, από παρασιτικά φυτά και χαμηλούς θάμνους, είδε τό ποτάμι. Προσπάθησε νά τό φωνάξει στους συντρόφους του, μά δέν μπόρεσε. Κάτι σαν νά του έκλεινε τό λαιμό, κάτι πού δέν ήξερε νά τό εξηγήσει. Κι οί άλλοι όμως τό είχαν δει τό ποτάμι και πλησίασαν.

— Γκρόγκ, μουρμούρισε ένας γεροντότερος, Γκρόγκ, τό ποτάμι.

Και στή φωνή του ξεχώριζε κανείς κάτι σαν πόθο, κάτι σαν έλπιδα.

— Τό βλέπω, Κράπ, και ξέρω τί σκέπτεσαι.

Σώπασαν. Ένας νεώτερος άφησε νά του ξεφύγει ένα δάκρυ.

— Κρίφ, διάταξε ο Γκρόγκ, κατέβα στο ποτάμι και πές μας τί γίνεται εκεί.

Ο Κρίφ βούτηξε και χάθηκε. Ωστόσο πλησίασε και τό υπόλοιπο κοπάδι. Ήταν περίπου τρακόσα άτομα, μία μακριά φάλαγγα πού την προστάτευαν στά νώτα και στά πλάγια οί πιό δυνατοί άρσενικοί. Τσαλαπατούσαν, σκόνταφταν κι έσπρωχναν τούς πρώτους, πού είχαν σταματήσει, προσπαθώντας νά σπάσουν τίς γραμμές γιά νά πέσουν στο ποτάμι. Οί μπροστινοί όμως τούς ξανάσπρωχναν, τούς γκρίνιαζαν και τούς ξανάριχναν πίσω.

— Άκουσε, Κράπ, ειπε ο Γκρόγκ, άφησε τούς ηλικιωμένους γιά φρουρά στο σκοτάδι και στείλε μου εδώ τούς νέους. Κι οί άλλοι νά μην κουνηθούν, ώσπου νά δούμε πού θά πάμε.

Μετά από λίγο, τό κοπάδι έμοιαζε σαν ένα σύνταγμα πού ξεκουραζόταν, φυλαγμένο σέ κάθε μεριά από σκοπούς πού ξαγρυπνούσαν γιά την ασφάλεια

(Συνέχεια στή σελ. 34)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: Άλκιβιάδου 4 - Τηλ. 88.32.351

Α' Περίοδος 1924 - 1941

Β' Περίοδος - Έτος 406 - Άρ. τεύχους 1

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1984

Επιτροπή Συντάξεως του περιοδικού
ΑΛΕΞ. ΤΣΟΥΚΑΝΕΛΗΣ, ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΒΛΑΧΟΣ, ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΣ

Υπεύθυνος συντάξεως
Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗΣ
(Δημ. Μπισκίνη 57 - 59, Ζωγράφου)

Υπεύθυνος εκδόσεως
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
(Άχαρνών 278 - Αθήνα)

Υπεύθυνος τυπογραφείου
Γ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ
(Λεοντίου 23 - Αθήνα Τ.Τ. 405)

Στην άλληλογραφία σας με τό περιοδικό μας πρέπει
να σημειώνετε μαζί με τη διεύθυνση: Άλκιβιάδου 4 -
Αθήνα τόν κωδικό: 104 39

Τιμή φύλλου 8ρχ. 20
Έτήσια συνδρομή
Εσωτ. 8ρχ. 160
Εξωτ. £ 3 ή \$10

Εμβάσματα - συνεργασίες
Ε.Ε.Σ.Ν.
Άλκιβιάδου 4, Αθήνα

Εξώφυλλο:
Η Θεά Ύγεια.
Θαυμάσιο έργο
άρχαιας έλλ. τέχνης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Α. ΜΑΝΖΙ (μτφρ. Ζ. Βιρβίλλη): Η θυσία του κάστορα	2
ΚΑΘ. ΟΡ. ΛΟΥΡΙΔΗ: θεμελιώδεις αρχές του Ε.Σ.	4
Δ.Γ. ΜΠΡΑΝΗ: Με των σχολείων τό άνοιγμα	5
Δ.Κ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΥ: Στην Ύπέρμαχο Στρατηγό	6
Μία βιβλιοθήκη γιά μäs στόν Κήπο	7
ΒΑΣΙΛΗ ΛΑΜΝΑΤΟΥ: Λαογραφικά Σεπτέμβρη	8
ΚΙΚΑΣ ΠΟΥΛΧΕΡΙΟΥ: Άνθρωποι και πουλιά	11
Α.Κ.: Τό μεγάλο παράδειγμα	12
ΣΟΦΙΑΣ ΦΙΛΑΝΤΙΣΗ: Τό καρφί	13
ΦΙΛ. ΚΟΛΟΒΟΥ: Δήμητρα και Περσεφόνη	14
Επικαιρότητες	15
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ	17
ΔΗΜ. ΦΕΡΟΥΣΗ: Η μάστιγα των ναρκωτικών	22
Συνεργασίες άναγνωστών «Ε.Ε.Σ.»	24
Ανέκδοτα	32
Φωτορεπορτάζ	36

CONTENTS

	Page
A. MANZI (translation by Z. Virvillis), A novel	2
PROF. OR. LOURIDIS, Fundamental principles of Red Cross	4
D.G. BRANIS, The new school year	5
D.K. KOUTSOULELOS, The Virgin Mary	6
A Library in our National Garden	7
B. LAMNATOS, September's customs	8
KIKA POULCHERIOU, Men and birds	11
A.K.: The great example	12
SOPHIA FILNDISSI, The hook	13
PHIL. COLOVOS, Demeter and Persephone	14
Opportuneness	15
RED CROSS NEWS	17
DEM. FEROUSSIS, Narcotics	22
Our readers's collaborations	24
Humour	32
Photoreportage	36

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ ΠΙΣΤΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΕΣ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(συνέχεια)

4. ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ (INDEPENDANCE)

Ο Έρυθρός Σταυρός είναι ανεξάρτητος. Η υπ' αριθ. 55/19.11.1946 Απόφασις της Γενικής Συνελεύσεως των Ήνωμένων Εθνών, ένθαρρυνει τα Κράτη-Μέλη, που υπόγραψαν και αποδέχθηκαν τις Διεθνείς Συμβάσεις της Γενεύης και τις επτά θεμελιώδεις Αρχές του Έρυθρου Σταυρού, να βοηθήσουν τους Εθνικούς Έρυθροσταυρικούς Συλλόγους τους για να είναι σεβαστός-σε κάθε εποχή και σε κάθε περίπτωση - ο έθελοντικός και ο αυτόνομος χαρακτήρας και ιδιότητά τους.

Οι Σύλλογοι των Έρυθρών Σταυρών και Έρυθρών Ημισελήνων του κόσμου, επίκουροι των Δημοσίων Αρχών στις ανθρωπιστικές δραστηριότητές τους, υποτάσσονται στους νόμους που διοικούν τα αντίστοιχα κράτη τους, αλλά πρέπει να διατηρούν, παρ' όλα αυτά, μία τέτοια αυτόνομη, που θα τους επιτρέ-

* Υπενθυμίζουμε ότι το Διεθνές Κομμάτι του Έρυθρου Σταυρού (C.I.C.R.), ή Διεθνής Ομοσπονδία των Συλλόγων των Έρυθρών Σταυρών και οι 133 Εθνικοί Σύλλογοι των Έρυθρών Σταυρών και των Έρυθρών Ημισελήνων του κόσμου αποτελούν τον Διεθνή Έρυθρό Σταυρό, που εφορεύει έναντι σε 280 εκατομμύρια ενεργά Μέλη.

Τό C.I.C.R. που ιδρύθηκε το 1863, είναι ο ανεξάρτητος ανθρωπιστικός οργανισμός, ο οποίος ίδρυσε τον Έρυθρό Σταυρό. Ούτετερος μεσολαβητής, σε περιπτώσεις ενόπλων συρράξεων και ταραχών, προσπαθεί να εξασφαλίσει, με δική του πρωτοβουλία και με βάση τις Διεθνείς Συμβάσεις της Γενεύης και τις επτά θεμελιώδεις Αρχές του Έρυθρου Σταυρού, προστασία και συμπαράσταση στα θύματα πολέμων διεθνών ή εθνικών, διαταραχών και έσωτερικών συρράξεων.

Η Διεθνής Ομοσπονδία (Ligue) είναι η εφορευτική αρχή των Εθνικών Έρυθροσταυρικών Συλλόγων. Ιδρύθηκε το 1919 και σκοπεύει στην αύξηση των ανθρωπιστικών δραστηριοτήτων των 133 Συλλόγων, στον συντονισμό των ενεργειών βοήθειας προς όφελος των θυμάτων των φυσικών καταστροφών και στην παροχή συμπαράστασης στους πρόσφυγες, που βρίσκονται εκτός ζώνης συρράξεως. Μεταξύ των 169 Κρατών του Κόσμου, τα 133 είναι υπερέφανα διότι διαθέτουν ένα Έρυθρό Σταυρό ή μία Έρυθρά Ημισέλινο (τά Μουσουλμανικά), που προσφέρει διεθνές και έθνωφελές και κοινωφελές έργο.

πει να ενεργούν πάντα σύμφωνα με τις Διεθνείς Συμβάσεις της Γενεύης και τις επτά θεμελιώδεις Αρχές του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού.

Ο παραπάνω όρισμός, αυτός ως και η καθοριστική του «Προκήρυξις» περιλαμβάνουν τρία στοιχεία-αρχές α) την καθαυτό αρχή της ανεξαρτησίας, β) την «επικουρικότητα» του Έρυθρου Σταυρού και γ) την αυτόνομη του έναντι των Δημοσίων Αρχών.

α) Η Γενική - ή καθαυτό - Αρχή της Ανεξαρτησίας

Κάθε Εθνικός Σύλλογος Έρυθρου Σταυρού ή Έρυθράς Ημισελήνου πρέπει να είναι κύριος των αποφάσεων, των πράξεων και των λόγων του, ως και της γραμμής, την οποία χαράζουν σ' αυτόν τα ιδεώδη του και οι επτά θεμελιώδεις Αρχές του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού, τις οποίες γνωρίζουν καλά και εφαρμόζουν πιστά όλοι οι Έρυθροσταυριτές.

Κι' αυτά γιατί, χωρίς ανεξαρτησία, δεν μπορεί να κρατήσει ο Εθνικός Σύλλογος την ουδετερότητά του, τη συνεργασία του με τους άλλους Έρυθροσταυρικούς Συλλόγους και τη Διεθνή Ηγεσία του (C.I.C.R., LIGUE, INSTITUT HENRY - DUNANT), ως και την καθολική - παγκόσμια - έμπιστοσύνη, που πρέπει να έμπνέει.

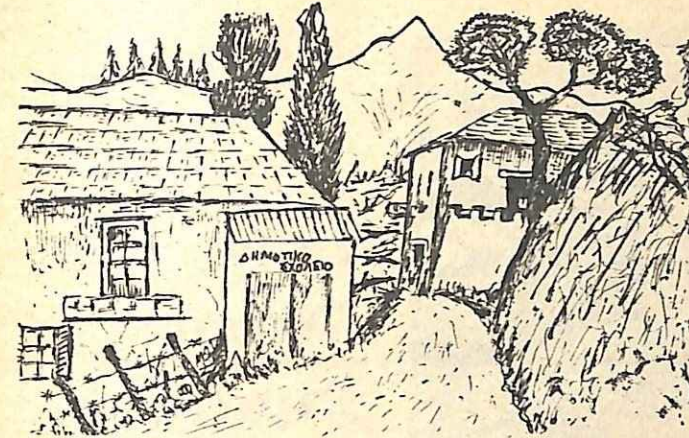
Άλλωστε, στα καταστατικά τους, τόσο το Διεθνές Κομμάτι του Έρυθρου Σταυρού, όσο και η Διεθνής Ομοσπονδία των Έρυθρών Σταυρών και Έρυθρών Ημισελήνων του κόσμου, σαφώς εκδηλώνουν τη θέλησή τους για ανεξαρτησία· ιδίως στις σχέσεις τους με τις κυβερνήσεις και τις ενδοκρατικές Οργανώσεις.

Ο Έρυθρός Σταυρός πρέπει, επίσης, να αποκρούει και να απορρίπτει κάθε πίεση κοινωνικής ή οικονομικής προελεύσεως, ως και τη συνεργασία του με άλλη Οργάνωση, που δεν θα σεβόταν απόλυτα την ήθική και την ύλική ανεξαρτησία του και γενικώτερα τις επτά θεμελιώδεις Αρχές του. (Συνεχίζεται).

Καθηγητής Ορέστης Λουριδής
Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ.

* 1952, άρθρο 1, παράγραφος 1 (Statuts du C.I.C.R.)

** 1977, άρθρο 1, παράγραφος 3 (Statuts de la LIGUE)

Τα σχολεία εμφανίστηκαν με την πάροδο του χρόνου και με την ανάπτυξη του πολιτισμού. Αρχικά η μάθηση γινόταν εμπειρικά και χωρίς σύστημα. Με την εμφάνιση όμως των σχολείων η μάθηση γίνεται σκόπιμη και συστηματική, σε ειδικούς χώρους κι από ειδικά άτομα, που ονομάζονται-στη γλώσσα μας- εκπαιδευτικοί λειτουργοί.

Τα σχολεία είναι παραγωγοί παιδείας, παράγοντες μορφώσεως, συντελεστές προόδου. Είναι στάδια αθλήσεως της αρετής και μεταλαμπαδεύσεως της γνώσεως. Είναι φάροι του πολιτισμού.

Για την Πολιτεία η παιδεία αποτελεί ένα απ' τα πιο σοβαρά της μέληματα. Η παιδεία έχει συνταγματική κατοχύρωση, είναι κατοχυρωμένη συνταγματικά. Να τι, μεταξύ άλλων, μας λέει γι' αυτή το άρθρο 16 του νέου Συντάγματος της Ελλάδας (1975) σε ελεύθερη απόδοση:

«Δέν υπάρχει κώλυμα για την τέχνη και την έπιστήμη, την έρευνα και τη διδασκαλία. Δέν υπάρχει περιορισμός. Υπάρχει ελευθερία. Η υποχρέωση όμως για την ανάπτυξη και την προαγωγή αυτών ανήκει στο Κράτος. Υπάρχει ακαδημαϊκή ελευθερία και ελευθερία της διδασκαλίας. Αυτά όμως δε σημαίνουν αναγκαστικά και απαλλαγή από το καθήκον της ύπακοης στο Σύνταγμα (τό θεμελιώδη Νόμο του Κράτους).

Για το κράτος η παιδεία αποτελεί αποστολή βασική. Έχει δε όρισει ως σκοπό της: την ήθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνειδήσεως αυτών και τη δημιουργία ελεύθερων και υπεύθυνων πολιτών.

Η υποχρεωτική εκπαίδευση επεκτείνεται και γίνεται από έξαετής έννεατης. (Καινοτομία βασική και σπουδαία).

Κανείς Έλληνας δεν μπορεί να στερηθεί το δικαίωμα της δωρεάν παιδείας. Όλοι οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα αυτό και μάλιστα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσως. Η δωρεάν παιδεία παρέχεται στα κρατικά εκπαιδευτήρια. Το Κράτος ενισχύει όσους σπουδαστές έχουν ιδιαίτερες επιδόσεις. Όσους δηλαδή διακρίνονται. Ακόμη έρχεται άρωγός σε όσους σπουδαστές έχουν ανάγκη άρωγής ή ειδικής προστασίας.

Η πανεπιστημιακή μόρφωση παρέχεται αποκλειστικά από τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτά είναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και έχουν πλήρη αυτοδιοίκηση. Τελούν όμως υπό την έποπτεία του Κράτους. Δικαιούνται οικονομικής ενισχύσεως και λειτουργούν με βάση τη νομοθεσία «περι Οργανισμών».

Οι πανεπιστημιακοί καθηγητές είναι δημόσιοι λειτουργοί. Δημόσιο επίσης λειτουργήμα ασκεί και το υπόλοιπο διδακτι-

Μέ των σχολείων τό άνοιγμα

ΑΠΟ ΤΟΝ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟ Γ. ΜΠΡΑΝΗ

κό προσωπικό, που υπηρετεί στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Η αξία και η σημασία της παιδείας είναι κολοσσιαία. Τυχαίνει δε παγκόσμιας αναγνώρισης, πανανθρώπινης παραδοχής.

Δίνει στον άνθρωπο βάθος και έσωτερικότητα. Τόν εξωραίζει και τόν εκπολιτίζει. Τόν άξανθρωπίζει. Του καλλιεργεί την ψυχή και του αναπτύσσει το πνεύμα. Με την παιδεία ο άνθρωπος προοδεύει. Προοδεύει αυτός σαν άτομο και η κοινωνία σαν σύνολο. Η ανθρωπότητα ολόκληρη γενικότερα.

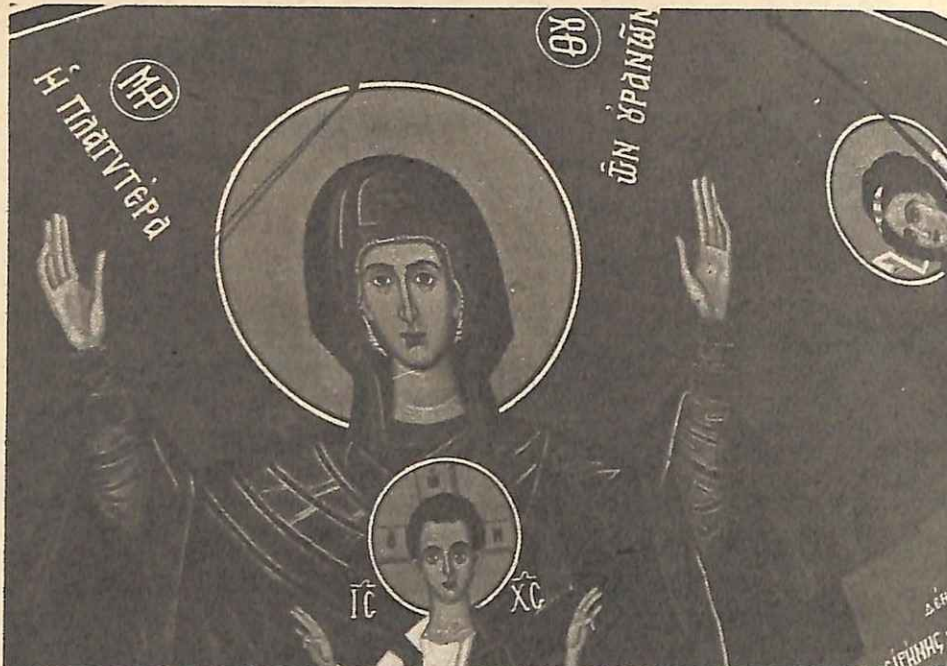
Τό βάθος του ανθρώπου και του κόσμου προϋποθέτει παιδεία. Παιδεία όμως ολοκληρωμένη. Παιδεία σωστή. Παιδεία όρθη.

Η παιδεία, για να γίνει κτήμα, προϋποθέτει μόχθο, επιμέλεια, πειθαρχία. Προϋποθέτει επιστράτευση όλων των ανθρώπινων δυνάμεων, των φυσικών, των ψυχικών, των πνευματικών. Χωρίς αυτό το συνδυασμό η παιδεία δεν είναι έφικτη. Δεν είναι κατορθωτή και έπιτευκτή. Με άλλα λόγια η απόκτηση παιδείας είναι συνδυασμός δύο παραγόντων, των κληρονομικών καταβολών και των προσωπικών επιδόσεων. Ο μόχθος, η επιμέλεια, η πειθαρχία είναι απαραίτητα σε κάθε άνθρωπο, ακόμη και στον πιο ταλαντούχο, στον πιο χαρισματούχο. Αυτό δε ακριβώς μας διδάσκει και η παραβολή των ταλάντων, ότι δηλαδή και τα ταλέντα θέλουν εξέλιξη κι ανάπτυξη. Διαφορετικά δε θ' αποδίδουν και δε θα καρποφορούν. Θά μένουν τα ίδια, άκαλλιεργητα, ανεξέλικτα.

Έχθροι της παιδείας είναι η ζωώδης άδιαφορία και η κλασική τεμπελιά.

Τό σημερινό-γενικό-σχολείο έχει χαρακτήρα πολυμερή, πολυεδρικό. Αποβλέπει στην πλήρη ανάπτυξη του ατόμου, μέσα όμως στα πλαίσια της κοινωνίας. Σκοπεύει στη δημιουργία ελεύθερων και ανεξάρτητων ανθρώπων. Ανθρώπων, που να έχουν και τη συνείδηση της κοινωνικής των αποστολής και να μη ζούν μόνο για τόν εαυτό τους. Μορφώνει το άτομο γι' αυτό και την κοινωνία. Αποβλέπει στην ήθική, ψυχική, πνευματική, αισθητική και κοινωνική του ανάπτυξη. Στο να τό κάνει ισχυρό και δυναμικό, ήθικό και τίμιο, έργατικό και φιλοπρόοδο, προσαρμοστικό και ικανό να συμμετέχει στην πολιτιστική λειτουργία της κοινωνίας. Στο να τό κάνει ευρύ στη σκέψη, δημιουργικό και φιλομαθές.

«Τό σχολείο, λέει ο Φραγκλίνος, είναι ο ταπεινός ναός της σοφίας». «Εκεί, όπου ανεγείρεται ένα σχολείο, κλείνει μία φυλακή», μας λέει ο Ουγκώ. Και ο Βιργίλιος μας λέει χαρακτηριστικά: «Εκείνος, που δεν ένιωσε ποτέ, τίποτα δεν ήμπορεί να μάθει».

«Πρόστρεξε, Μυροφόρα, μονάχα Έσένα πίστεμα και λάτρεψα μονάχα Έσένα από τα πρωινά γλυκοχαράματα κι ως τώρα μέσ' τ' αίματοστάλαχτα μιάς όργισμένης δύσης. Δέσποινα, στήριξε μ' Έσύ και μή μ' αφήσεις». (Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ).

Ο Δεκαπενταύγουστος είναι ή καλοκαιρινή Πα- σχαλιά. Λαμπροί και πάνδημοι γιορτασμοί σ' όλη την Ελληνική Έπικράτεια δημιουργούν θερμή και υπο- βλητική ατμόσφαιρα, για να εκφράσουν και ν' αποδώ- σουν την ευγνωμοσύνη, τη συγκίνηση και τις ευχαρι- στίες στη Βασίλισσα των Αγίων και των Αγγέλων, στη Μεγαλόχαρη, μεσίτρια όλων των αμαρτωλών, των πονεμένων και των δοκιμασμένων.

Η Παναγία, Παρθένα Θεομάνη, είναι τό ασάλευτο στήριγμα του Έλληνισμού σ' όλες τις καταπτώσεις και στους πολλούς κλυδωνισμούς του, ή εύλογία και ή σκέπη, ή εγκαρδίωση και ό όραματισμός, ή πίστη και ή έλπίδα για την ανάσταση και τη νίκη.

Η Μάνα της Ρωμοσύνης συνοδοιπόρησε με τό πολύπαθο Γένος μας, στη διαδρομή των αιώνων. Έτσι, εξηγούνται οι διάφορες εύλαβικές όνομασίες, που απέδωσαν οι Χριστιανοί στη Θεοτόκο:

Ανθος τό Αμάραντο, Παναγία ή Αμόλυντη, ή Ασπροφορούσα, ή Βασίλισσα Ουρανού και Γης, ή Γαλήνη, ή Γλυκιά και ή Γιάτρισσα, ή Γλυκοφιλούσα και ή Έλεούσα, ή Γοργοεπήκοος και ή Βλέπουσα, ή Δεομέ- νη και ή Δακρυροούσα, ή Εγγυήτρια και ή Διακονού- σα, ή Θαλασσομάχισσα και ή Κοσμοσωτήρια, ή Θεο- σκεπούσα και ή Έλευθερούσα, ή Ήλιόκαλη και ή Ζωοδότρα, ή Χρυσοπηγή και ή Ψυχοσώτρα, ή Πανά- χραντος και ή Παντάνασσα, ή Χρυσομάλουσα και ή Χρυσαιγή, ή Κυρία των Αγγέλων και ή Καθαρώτατη Καρδιά, ή Κιβωτός, ή Κεχαριτωμένη, ή Παναγία ή Μεγάλη.

Ο ΜΗΝΑΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

Στήν 'Υπέρμαχο Στρατηγό

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.Ν.
Κ. ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟ

Κι έτσι, ακόμη, εξηγούνται οι τόσες εκκλησίες, που είναι αφιερωμένες στη χάρη της, στις πολιτείες και στα χωριά, στα νησιά και στα βουνά, στους λόφους και στ' άκρωτήρια, στους κάμπους και στα δάση, παντού συνυφασμένες με τό άγιο όνομα και τόν απέραντο θρύλο της και μοσχοβολημένες απ' την παρθενική όμορφιά της.

Ο Χριστιανικός Έλληνισμός ύμνησε, με θερμό πά-θος, τη Μητέρα του Λυτρωτή, ύψωνοντας την πολι- ούχο στη Βασιλίδα των πόλεων, 'Υπέρμαχο Στρατηγό και ψέλνοντας τα νικητήρια στην Άγία Σαφία, τόν Παρθενώνα της Όρθοδοξίας.

Ο μεγάλος ποιητής μας ψέλνει:

«Στης χώρας της Έφτάλοφης άπάνου τ' αμυράγια, γυρίζει ή Βλαχερνιώτισσα πιο δυνατή από κείνα, μετρώντας τα, τρομάζοντας με την περπατησιά της τ' άγερικά και τ' αστρικά και γή και πέλαο γύρω...».

Όταν έπεσε ή Πόλη και σκλαβώθηκε τό Γένος, ό Έλληνικός Λαός, βαθύτατα πονεμένος, πικραμένος και βασανισμένος, στην Παρθένο, την πονεμένη Μάνα του Θεού, στήριξε την καρτερία και την πίστη του. Στο όνομά της, κάτω απ' τους θόλους όλων των εκκλησι- ών, οι σκλάβοι Έλληνες αποδύθηκαν στον υπέρτατο άγώνα για την εθνική λύτρωση, την ανάσταση και τη νίκη.

Κι όταν, τη μέρα της γιορτής της Παναγίας, τό 1940, στο άγιο νησί, τό δολοφονικό χέρι του ύπουλου έχθρου χτύπησε τό ιερό πλοίο, τό ελληνικό πνεύμα, ένδυναμούμενο απ' την εύλογία της, έφώτισε όλό- κληρη την ανθρωπότητα. Στις χιονισμένες κορφές της Πίνδου, της Τρεμπεσίνας και της Μόροβας, ύστερα, πέταξε ή νίκη, με τα όλόχρυσά φτερά. Οι ήρωϊκοί φαντάροι μας έβλεπαν να προπορεύεται, συμπολεμι- στρια, στην έπική προέλασή τους, τη Μεγάλη Μάνα, προστάτιδα και άσπίδα, στην όποία, όλοι μαζί, όπως στα δοξασμένα Βυζαντινά χρόνια, άνέπεμπαν τόν ύμνο:

«Τή 'Υπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια!...»

Η λατρεία των Έλλήνων στη Θεοτόκο είναι πάντα συνυφασμένη με την εθνική ύπαρξή τους. Στην πονεμένη Μάνα του Θεού βρήκαν την απόλυτη ταύτισή τους, για να εκφράσουν, στη διαδρομή του χρόνου, τις δοκιμασίες και τις πικρίες, την καρτερία και την έλπίδα.

Η Παναγία, πνευματικό κόσμημα της Όρθοδοξίας, αιώνιο σύμβολο άγιοσύνης και άγνότητας, μητρικής αγάπης και πόνου, συγκλονίζει κάθε χριστιανική κι ελληνική ψυχή. Οι ύμνοι της διαπνέονται από γνησιό- τατη θρησκευτική κατάνυξη, άντάξια της Θείας Μορ- φής της. Η γιορτή της εκφράζει τό μεγαλείο της πίστης, του ένθουσιασμού και της έλπίδας μας. Χαρ- μούσνες κι ειρηνοφόρες άντηχούν οι καμπάνες επά- νω απ' τις στεριές και τις θάλασσες. Οι ήχοι τους

φθάνουν απ' τη Ρούμελη και την Ήπειρο, απ' τό Άγιο Όρος, τό Περιβόλι της Παναγίας, και την Τήνο, απ' τη Σαλαμίνα και τη Μυτιλήνη, απ' τη Σκιάθο και τη Σίφνο, απ' όλη την Ελλάδα. Είναι ήχοι πρᾶοι και θρησκευτικοί, που γεμίζουν τό μυρωμένο άέρα με γλυκές νότες απ' τη λύρα της Έλληνικής Πατρίδας και διαλαλούν, ότι, όσο πλούσια φυτρώνει ή δάφνη στο ελληνικό χώμα κι όσο μυριόχρωμοι στολίζουνται οι κάμποι και τα πουλιά με τα έωθινά τους ύμνουν τό Δημιουργό, θεία θ' ακούεται πάντα ή μελωδία της Όρθοδοξίας. Είναι ήχοι δοξαστικοί, που διαλύουν τα σύννεφα της άπιστίας, της άρνησης και της άμφιβολί- ας των καταλυτικών καιρών μας και υπενθυμίζουν τό χρέος όλων μας: να ζούμε έντονα τό πνεύμα των πατέρων μας, με την άπαρασάλευτη πίστη μας, κεντρική και ζωοδότρα δύναμη σ' όλη την παράδοσή μας.

Μιά βιβλιοθήκη για μάς στον Κήπο

Ένας χώρος γνωστός σέ όλους, μέσα στην Αθήνα, είναι ό Έθνικός Κήπος. Ίσως όμως δεν ξέρουν όλοι - και κυρίως οι γονείς - τό τελευταίο του άπόκτημα. Είναι ή παιδική του βιβλιοθήκη.

Οι καινούργιοι δείκτες που τοποθετήθηκαν μάς φέρνουν σέ ένα μικρό σπιτάκι, που για χρόνια φιλοξενούσε τα γραφεία των Υπηρεσιών του Κήπου.

Τό σπιτάκι αυτό ήταν τό καταλληλότερο κτίσμα που θά μπορούσε να στεγάσει μιά παιδική βιβλιοθήκη.

Μικρό, χωρίς όμως να είναι πνιγνρό, τριγυρισμένο από την βλάστηση και πολλά λουλούδια δίνει την έντύπωση του κουκλόσπιτου και δημιουργεί στα παιδιά ευχάριστες συνθήκες παραμονής.

Ας δούμε όμως πώς δημιουργήθηκε αυτή ή μικρή βιβλιοθήκη και ποιά είναι τό περιεχόμενό της.

Η δημιουργία της ξεκίνησε από την σκέψη ότι σέ ένα χώρο, όπως ό Κήπος που συγκεντρώνει πάντα πολλά παιδιά, θά μπορούσε να υπάρχει μιά γωνιά για ευχάριστη μελέτη. Έτσι τα παιδιά θά αποκτήσουν την συνήθεια του διαβάσματος, από όσο είναι δυνατό μικρότερη ηλικία.

Η υλοποίηση αυτής της ιδέας έγινε με τόν καλύτε- ρο τρόπο από τό Υπουργείο Γεωργίας, στο όποιο ανήκει ό Κήπος.

Τό υλικό της βιβλιοθήκης μπορεί να άπασχολήσει παιδιά από 5 μέχρι 12 χρόνων, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει άπαγόρευση για λίγο μεγαλύτερα ή λίγο μικρότερα.

Στόν πρώτο χώρο που θά συναντήσει ό έπισκε- πτης, μιά καλοδιαλεγμένη συλλογή παιχνιδιών και διαφανειών (σλαϊτς), υποδέχεται τα παιδιά. Αν και άπευθύνεται στις μικρότερες ηλικίες, τό υλικό αυτό δεν αφήνει αδιάφορα και τα μεγαλύτερα παιδιά. Στα δυό συνεχόμενα δωμάτια βρίσκεται ή συλλογή των βιβλίων. Εγκυκλοπαίδειες και βιβλία, που καλύπτουν πολλούς τομείς της γνώσης, μυθιστορήματα, βιογρα- φίες και πολλά παραμύθια.

Μιά γωνιά φιλοξενεί μερικούς τόμους παιδικών περιοδικών όπως ή «Διάπλασις των Παιδων και ή Εφημερίς των Παιδων» (χρονολογίες έκδόσεώς τους:

τέλη του περασμένου αιώνα).

Η έκπληξη βρίσκεται στο μικρό δωμάτιο, στο βάθος. Έκεί είναι τό δωμάτιο των παραμυθιών. Παραμύθια και ιστορίες με εικόνες είναι τό υλικό του, που συμπληρώνεται από ζωάκια και πολλά μαξιλάρια, όπου τα μικρότερα παιδιά μπορούν να καθήσουν αναπαύτικά και να ακούσουν τα παραμύθια, που θά τους πει τό... πίκ - άπ! μιά και στη βιβλιοθήκη υπάρχει μιά ωραία συλλογή από δίσκους με παραμύθια, Καραγκιόζη και μουσική.

Κλασσική μουσική, που τα παιδιά, ακόμα και όσα δεν έχουν μουσική παιδεία, ακούνε με μεγάλη ευχαρίστη- ση.

Η βιβλιοθήκη λειτουργεί από τόν Μάρτιο. Είναι άνοιχτή συνέχεια από τις 10 τό πρωί ως τις 6 τό άπόγευμα. Την έχουν έπισκεφτεί μέχρι τώρα 5.500 παιδιά.

Τα παιδιά θά βρουν εκεί και δυό φίλες. Είναι τό προσωπικό της βιβλιοθήκης, μιά βιβλιοθηκάρια και μιά κοινωνική λειτουργός, που τα βοηθούν να βρουν εκείνο, που τα ενδιαφέρει να διαβάσουν και να άπασχοληθούν, ανάλογα με την ηλικία τους.

Η ΛΑΪΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

Ο μήνας του τρυγητού των σταφυλιών και του Σταυρού

Του κ. ΒΑΣΙΛΗ ΛΑΜΝΑΤΟΥ

Φεύγοντας ο Αύγουστος, ο τελευταίος μήνας του Καλοκαιριού και της Παναγιάς με τα πολλά φρούτα και τους καρπούς, ο καιρός μας φέρνει καθώς γυρίζει τον Σεπτέμβρη, τον μήνα του Σταυρού, που προμηνάει τον έρχομό του Χινόπωρου με τις δροσερές του αύρες.

Απ' τό έμπα του, κίολας, σέ μερικά μέρη της πατρίδας μας, ρίχνει τα πρώτα νερά πάνω στο διψασμένο κορμί της γης, σκορπώντας χαρά και συλλοή στους ζευγάδες μας.

Τ' άνυδρα χωράφια, τα παιδιά, κι ολάκερη ή πλάση δέχονται τα πρωτοβρόχια σάν ευλογία του Θεού και περιμένουν άνυπόμονα τους γεωργούς με τα καματερά τους.

Τό τομάρι της γης με τα πρωτοβρόχια αρχίζει να μαλακώνει καινά σιγοντύνεται τό πράσινο φόρεμά του. "Υστερα απ' την καλοκαιριάτικη ξηρασία, ή μυρουδιά τ' απόβροχου άνανεώνει την άνάσα κι αποδιώχνει την πνιγερή άγγοῦσα. "Αν τύχει όμως ή πρωτοβροχιά και σταματήσει εκείνά στις πρώτες μέρες του Σεπτέμβρη και τό ρίξει έπειτα στην ξηρασία και στην καλοκαιριά, άκούς τους ξωμάχους και λένε: «Αυτό τό πρωτοβρόχι πήρε τόν θυμό της γης, την ξεγέλασε κι άπόριξε». Και λέγοντας αυτά οι άνθρωποι της ύπαιθρου μας έννοούν πως τα πρώτα πρωτονέρια δέν είναι ποτέ καλά όταν σταματούν απότομα, γιατί ή γης μας γεννάει τα χόρτα πριν την ώρα της κι αυτά ύστερα δέν μεγαλώνουν χωρίς δροσοῦλες και βροχές. "Ετσι, μαραινεται πάλι ό γύρω τόπος και τα ζωντανά μένουν από τροφές.

Με τό πάτημα κίολας της πρωτοσταυριάς, έτσιδά όπως λέει ό λαός μας την πρώτη μέρα του

Σεπτέμβρη, αρχίζουν κι οι ευχές των ζευγάδων για την καλοχρονιά της σποράς και των γεωργικών προϊόντων. Γιατί ό Σεπτέμβρης θεωρείται ό πρώτος μήνας του γεωργικού χρόνου κι ή αρχιμηνιά του, ή Πρωτοχρονιά του θρησκευτικού έτους που όρίστηκε πριν από 1671 χρόνια, τό 313 μ.Χ. Οι ζευγάδες την ήμερα αυτή κάνουν άγιασμό, ψάχνουν τα κασόνια τους και ξεχωρίζουν τόν σπόρο, που θα σπείρουν άργότερα, άργότερα που θα πέσουν για καλά τα πρωτοβρόχια και θα πιάσουν οι κρυαδοῦλες, που θα διώξουν τ' απομεινάρια της ζέστας.

Σέ πολλά μέρη του τόπου μας, και σήμερα ακόμα εξακολουθούν να γιορτάζουν την πρώτη μέρα του χινοπωριάτικου μήνα σάν πρωτοχρονιά. "Ετσι, θα συναντήσεις πολλές δοξασίες σέ διάφορα μέρη και την αρχιμηνιά του θ' άκούσεις να τη λένε: «μέρα του χρονογράφου», ή «μέρα του Χάρου». Και τούτο, γιατί λένε πως ό Χάρος την ήμερα αυτή αποφασίζει ποιανούς πρόκειται να πάρει, να κόψει» κατά τό διάστημα του χρόνου. "Απογράφει, δηλαδή, ό άγγελος τις ψυχές που θα πάρει μέσα στον χρόνο.

Γι' αυτό, σέ μερικά μέρη, τό θράδι της παραμονής του έρχομού του μήνα βάζουν πάνω στις στέγες των σπιτιών καρύδια ισάριθμα με τ' άτομα της οικογένειας. Τό πρωί τα κατεβάζουν και τα σπάνε με προσοχή. "Οσα απ' τα καρύδια βρεθούν κούφια τόσες ψυχές θα πάρει ό χάρος απ' την οικογένεια. "Ενα καρύδι κούφιο είναι μία ψυχή, δυό είναι δυό ψυχές, τρία είναι τρεις ψυχές και πάει λέγοντας.

Και τό κακό είναι πως δέν χορατεύουν τούτοι έδώ οι άνθρωποι, τα πιστεύουν και πέφτουν στα μαύρα

πανιά, όπως λέμε. Κάθεται ό νοικοκύρης του σπιτιού και βαριοσυλλογιέται: «Πού να πάρ' ή ευχή να πάρ'», τόν άκούς και λέει.

Τό έθιμο αυτό τό συναντάμε και στους τοσπάνηδες ακόμα, με περισσότερη όμως προληπτική πίστη. Αυτοί, όταν βρούν κανένα κούφιο καρύδι, λένε: «Κάποιον θα πάρει μαζί της τούτη ή χρονιά» ή, έπειδή πιστεύουν πως τό Σαραντάημερο για τα Χριστούγεννα πεθαίνουν πιο πολλοί, τους άκούς και ψιθυρίζουν μελαγχολικοί: «Κάποιον θα πάρει φέτος τό Σαραντάημερο» ή «τό Σαραντάημερο, θα μάς φάει πολλούς φέτος» κι άλλα πολλά. Κι ήταν αλήθεια αυτό. Γιατί εκείνα τα χρόνια της δυστυχίας και της μίζερίας έδερνε τούς ανθρώπους μεγάλη φτώχεια και άρρωστιά.

Ο Σεπτέμβρης από γιορτάδες είναι φτωχός, δέν μοιάζει με τόν Αύγουστο, που ναι γιορταδοφέρτης και πανηγυροφέρτης.

Στις 2 είναι ή γιορτή του Αγίου Μάμαντος, του προστάτη των βοσκών, που εικονίζεται μ' ένα στραβό ραβδί στο χέρι. Οι τοσπάνηδες τόν θεωρούν καταδικό τούς άγιο κι άνήμερα της γιορτής του δέν κάνουν καμιά βαριά δουλειά.

Σέ πολλά μέρη γίνονται πανηγύρια με ξεχωριστή γραφικότητα, όπου πηγαίνουν γεροτσελιγγάδες και χορεύουν παλιά τοσπάνικα τραγούδια. Τού πηγαίνουν τάματα, κυρίως άρνιά και κατσίκια, για να χει τό δικό του κοπάδι. "Εχοντας, λένε, ό άγιος τό κοπάδι του παύει να παραπονιέται και να ζηλεύει τα δικά τους. "Υστερα τόν λυποῦνται κίολας. Δέν θέλουν μία που τόν θεωρούν προστάτη τους να μην έχει δικά του ζωντανά. Είναι κρίμα απ' τόν Θεό, τους άκούς και ψιθυρίζουν. "Επειτα, λένε, όταν ό άγιος φυλάει τα δικά του ζωντανά,

φυλάει και προσέχει και τα δικά τους.

Κάποτε, ένας γιδάρης, ό γερο-Παναγής απ' τη Γραμμένη Όξυά, μου πει πως όταν γεννιούνται τα κατσίκια του τό καλύτερο τό τάζει στον άγιο Μάμα (ντα), για τό καλό και την προκοπή του ζωντανού βιού του. «Τό τάζω», μου ειπε μ' αληθινή πίστη, «κι έχω σίγουρο τό κοπάδι μου, μου τό φυλάει ό άγιος από κάθε κακό κι απ' άγριοζούλα-πα».

Περνώντας ή γιορτή του βοσκου άγιου, λίγες μέρες άργότερα, στις 8 είναι τό Γενέθλιον της Θεοτόκου, που ό λαός μας τη γιορτή αυτή θέλει να τη λέει «της Παναγιάς της Αποσοδειάς», ή «της Παναγιάς της Καρυδούς». Τη λένε και σχέση «της Αποσοδειάς», γιατί ως την ήμερα αυτή έχει γίνει τό μάζεμα κι ή μεταφορά στις απόθηκες, στα κατώγια και στα κελάρια όλης της σοδειάς.

Λίγο άργότερα, στις 14 του μήνα, ή Εκκλησία γιορτάζει την "Υψωση του Σταυρού. Τ' αληθινού Σταυρού, όπου πάνω σ' αυτόν μαρτύρησε ό Θεάνθρωπος και που τόν έδειξε στην Αγία Ελένη, όπως λένε, ό συμπαθητικός και μυρωδάτος βασιλικός. "Ο λαός μας λέει πως αυτό τό μυροφυτό φύτρωσε εκεί ακριβώς που ήταν ό Τιμιος Σταυρός απ' τις σταλαματιές του "Αγιου Αϊματος του Χριστού. "Αλλοι πιστεύουν πως ό βασιλικός φύτρωσε πάνω στον τάφο του Χριστού.

Η μέρα του Σταυρού προμηνάει στους ναυτικούς τόν σταματημό

για μεγάλα και μακρινά ταξίδια: «Του Σταυρού σταύρωνε και δένε», ή «του Σταυρού κι άρμένιζε του Σταυρού και δέσε», λέει ό λαός μας. "Επίσης, την ήμερα αυτή στις εκκλησιές μοιράζεται ό άγιασμένος βασιλικός (τό σταυρολούλουδο), που ό λαός μας πιστεύει πως έχει αρκετές θεραπευτικές και θαυματουργικές ικανότητες, γι' αυτό και τό φυλάει στο εικονοστάσι για σταυρώματα και ξορκίσματα.

Η "Υψωση του Τιμιου Σταυρού αποτελεί μία ξεχωριστή γιορτή της χριστιανοσύνης κι ό λαός μας την ήμερα αυτή τη φυλάει και τη γιορτάζει με ιδιαίτερη θρησκευτική προσήλωση και πίστη. Τού ξαναφέρνει στη μνήμη του τό Θείο Δράμα και τη θυσία του Καλού μας Θεού.

"Υστερα απ' τη γιορτή του Σταυρού μπαίνουμε στις μικρογιορτές, που κι αυτές έχουν τη θέση τους μέσα στην ψυχή του λαού μας.

Τέτοιες μικρογιορτάδες είναι: Σοφίας, Πίστεως, Ελπίδας κι Αγάπης στις 17 του Σεπτέμβρη, της Αγίας Εύφημίας στις 21, όπου γιορτάζουν οι μοδίστες και ή γιορτή του Ιωάννη του Θεολόγου στις 26 του μήνα, όπου γιορτάζεται ιδιαίτερα στην Πάτμο με μεγάλη θρησκευτική άφοσίωση, πίστη και λαϊκό προσκύνημα.

Εκείνο που κάνει τόν Σεπτέμβρη να ξεχωρίζει απ' όλους τους άλλους μήνες της χρονιάς και να γίνεται ποθητός στον λαό μας είναι ό τρύγος:

«Αναταράζονται οι έρμιες, άχολο-

Χαρακτικό Σπ. Βασιλείου: Τρυγητής (Σεπτέμβρης)

γούν τ' άμπέλια, λές κι από κάθε πέτρα όρθή, λές κι από κάθε βάτον, "Οπού στο χόρτο σέρνεται, κόρης κορμί φυτρώνει. Πράσινη άπλώνεται ή φυτεία κι οι ράγες μεστωμένες, Μαῦρες και κίτρινες, ξανθιές, μαυρολογούν, γυαλίζουν, Στην πρώτη άχτίδα του ζεστού του ήλιου όπ' ανατέλλει, Σάν μαῦρα μάτια, σάν χοντρά κλωνιά μαργαριάρια. Οι βέργες οι καμαρωτές λαμποκοποῦν κι εκείνες, Κι οι περογλιές ξαπλώνονται στα δίπλατα κρεβάτια Και στην πυκνή τους χλωρασιά και στον βαθύ τους ήσκιο Την ιδρωμένη άργαπιά δροσιζουν, ανασαίνουν, Την άργαπιά που όλημερίς όλο τρυγάει κι άπλώνει, Την άργαπιά που λαχταρεί ποτέ να πέσει ό ήλιος. Πότε να ήσκιάσουν τα ριζά, να δροσερέψει ό κάμπος».

"Ετσι, με τα παραπάνω λόγια, τό τόσο γλυκά κι όμορφα τραγουδήσε τόν τρύγο ό πολυστέναχτος "Ηπειρώτης ποιητής Κώστας Κρυστάλλης. Και δέν είναι άδικο γι' αυτό τό ποιητικό του δημιούργημα, γιατί ό τρύγος είναι ένα αληθινό πανηγύρι δουλειάς, που ξεφαντώνει κυρίως τις τελευταίες ήμέρες του Τρυγητή. Κι ό Τρυγητής, για όσους δέν ξέρουν, είναι ό Σεπτέμβρης, που τις περισσότερες φορές κουβαλάει και τις ψιχάλες του, τα «πρώτα νερά» όπως λένε, κι όπως σάς είπα και πιο πάνω. Αυτός, ό προάγγελος του Χινόπωρου με τόν κοκκινολαίμη του τόν καλογιάννο, μοιράζει ένα σωρό χαρές στους άμπελουργούς. Με τό έμπα του και πριν ακόμα φτάσει στα μέσα του αρχίζουν βαρελάδες κι άμπελουργοί να σκέπτονται τόν τρύγο. Οι πρώτοι τό «παραδάκι» κι οι δεύτεροι τόν βλογημένο ξανθοκόκκινο χυμό των σταφυλιών, τό κεχριμπάρι του Βάχου, που θα τό κλείσουν στα κατώγια τους, μέσα σέ καλοφτιαγμένα και καλοδεμένα κρασοβάρελα για να φιλεύουν κάθε περαστικό του σπιτιού τους και για να πίνουν κι οι ίδιοι κάθε φορά που ό χρόνος θα τους φέρνει γλεντοκόπημα, χαρά ή βάσανο. Κι ώσπου να έρθει ό τρύγος, όλοι τους, δραγάτες και νοικοκύρηδες, προστατεύουν και φυλάγουν τ' άμπέλια από τις μικροκαταστροφές, τις αλεπούδες, τα σκυλιά, τα πουλιά και τους άκανθόχοιρους. Που τους χάνεις που τους βρίσκεις, μέσα στον άμπελόκαμπο. Εκεί

τούς άκούς νά λένε: «Πόσα-θά φάτε, όπου νά ναι έρχεται ό τρυγητός».

Όσο όμως κι άν διάζονται για τόν έρχομό του τρυγητού, αυτός σιγοπερπατάει και φτάνει μαζί με τίς τελευταίες ήμέρες του Σεπτεμβρη και μερικές φορές τραβάει ίσαμε τίς 15 του Άη-Δημήτρη, του Οκτώβρη θέλω νά είπω, ανάλογα με τό κλίμα του τόπου και τίς καιρικές συνθήκες κάθε χρονιάς. Μιά-δυό μέρες πριν από την άφιξη του όλα τά σύνεργα των άμπελουργών είναι έτοιμα για την ύποδοχή του μεγάλου πανηγυριού. Κάδες, χειροκάδες, κρασοβάρελα, πατητήρια, όλα διορθώνονται και βρέχονται με νερό για νά φουσκώσουν οι δούγες και νά κλείσουν έτσι οι μικροχαραμάδες.

Σάν φτάσει ό τρύγος, άπ' τά βαθιά κιόλας χαράματα, πριν ακόμα καλοφέξει, αρχίζουν και τά ξεκινήματα για τ' άμπέλια. Όλο τό χωριό είναι άνάστα. Γεμίζουν οι δρόμοι από φορτιάρικα κι ανθρώπους. Και την ώρα που ό αύγερινός άχνοσβήνει στη γαλανόχρυση άγκαλιά τ' ουρανού, όλοι σχεδόν βρίσκονται χυμένοι μέσα στα κατάμεστα σταφυλοφόρα άμπέλια κι αρχίζουν τόν τρυγητό με χίλιες δυό χαρές και μ' άλλα τόσα γέλια. Νέοι, γυρτόκορμες γριούλες, μεσόκοποι άνδρες, γέροι, λυγερόκορμες κοπελιές, παιδιά, όλοι τρυγούν, κόβοντας με ειδικά μαχαιράκια τά γινομένα μαυροκόκκινα και ξανθο-

κόκκινα σταφύλια. Κι είναι αυτά: Μοσχοστάφυλα, ροδίτες ή ροδάρια μαυρούδια, σαββατιανά, άπονύχια, γλυκάδια, άσπροϋδες, κρασοστάφυλα κι άλλα. Άλλοι γεμίζουν μικρά κοφίνια, άλλοι άδειάζουν τά μικρά σε μεγαλύτερα, άλλοι άπλώνουν, άλλοι φορτώνουν τά ζώα κι άλλοι τά κουβαλούν στον τόπο του πατητή. Κι ό πατητής με άνασηκωμένα τά πανταλόνια χορεύει άπάνω στα σταφύλια με ρυθμό και λυγίσματα. Κι εκεί άπάνω στον χορό του τρυγητού τόν άκούς τότε νά λέει λιανοτράγουδα και τότε νά μαλώνει με τίς σφήκες και τίς μέλισσες που πηγαίνουν νά ρουφήξουν τόν κατάγλυκο χυμό και κατά λάθος τόν τσιμπούν καιιά φορά στα πόδια. Τά περισσότερα όμως τραγουδία τ' άκούει κανένας μέσα στ' άμπέλια που ναι σκορπισμένη ή έργατιά. Εκεί θ' άκούσεις τά: «Άμπέλι μου πλατύφυλλο και κοντοκλαδεμένο», «Κάτω στα δασά πλατάνια», «Μπαίνω μέσ' στ' άμπέλι» και τόσα άλλα.

Τό μεσημέρι, σάν έρθει ή ώρα του φαγητού, σταματούν για λίγο τό ζηλεμένο τους έργο και κάθονται κάτω από τό πιο βαθύσκियो δεντρί για νά γευτούν και νά φάνε τά πιο καλόφτιαστα φαγητά: Ψητό κοτόπουλο, πίτα, τυρί κι άλλα πολλά, που από την αύγή ή έμπειρη νοικοκυρά τά έτοιμάζει με ιδιαίτερη φροντίδα.

Κι ύστερα, μόλις ξανασάνουν και διώξουν λίγο τόν κάματο, σηκών-

ονται και ξαναρχίζουν τόν τρυγητό, ώσπου νά τόν τελειώσουν ή ώσπου νά ρθει τό σούρουπο, που θά τούς άναγκάσει νά σταματήσουν τό μάζεμα των σταφυλιών.

Μετά από τόν τρύγο φεύγουν οι δραγάτες κι άφήνουν λεύτερα τ' άμπέλια για βοσκή. Ό μούστος βράζει μέσα στις κάδες μερικές μέρες κι ύστερα τόν κουβαλούν, με ειδικά γιδοτόμαρα, στα κρασοβάρελα. Πριν όμως αρχίσουν τό κουβαλητό, πιάνουν λίγο μούστο για νά φτιάσουν οι νοικοκυρές μυσταλευριά και πετιμέζι, νά ξεγελάσουν τά παιδιά και τούς δουλευταδες. Τά βαρέλια που κρατούν μέσα τόν μούστο, μετά από τή βράση, κλείνονται, βάζουν μέσα λίγο ρετσί-νι για τή διατήρηση κι ύστερα πίνουν λίγο κι εύχονται όλοι μαζί «καλόπιοτο και για τίς χαρές». Παλιότερα, πριν άνοιξουν τά κρασιά, έπαιρναν και τόν παπά για νά τά βλογήσει. Καλούσαν μάλιστα και μερικούς χαρακτηριστικούς τύπους, τούς «χημικούς», όπως τούς έλεγαν, για νά δοκιμάσουν τό νεοανοιγμένο κοκκινέλι και νά ειπουν και τή γνώμη τους.

Έτσι, με τό μάζεμα και τό πάτημα των σταφυλιών τελειώνει κάθε φορά κι ό τρύγος, τό πανηγύρι αυτό των άμπελουργών, που τούς δένει τόσο πολύ με τά παλιά τά έθιμα και την άστείρευτη παραδοσιακή μας κληρονομιά.

Γιά νά φτάσει όμως τ' άμπέλι νά
(Συνέχεια στή σελ. 34)

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

"Ανθρωποι και πουλιά"

Διήγημα της ΚΙΚΑΣ ΠΟΥΛΧΕΡΙΟΥ

Ό κύρ Νικόλας δέν έμοιαζε καθόλου με τούς άλλους τούς ανθρώπους. «Παράξενο» τόν φώναζαν οι μεγάλοι, έτσι τόν μάθαμε κι έμεις οι μικροί.

Ζούσε μονάχος σ' ένα μύλο έξω από τό χωριό. Μά δέν ήταν ή απόσταση που τόν χώριζε άπ' τούς ανθρώπους. Ήτανε κάτι πολύ πιο βαθύ που κρυβε μέσα του. Μιά πίκρα παλιά, μία πληγωμένη περηφάνια, που σεργιάνιζε στο πρόσωπό του.

Τήν ιστορία της ζωής του δέν μάς τήν είπε και δέν τήν μάθαμε ποτέ.

Μερικοί λέγανε πως ήρθε πρόσφυγας άπ' τή Μικρασία, γι' αυτό κι ή ξενική προφορά του.

Τούς μεγάλους δέν τούς δεχόταν εύκολα. Όμως έμάς τά παιδιά μάς καλωσόριζε μ' αγάπη. Μέ πάθος αγαπούσε κάτι άλλο. Τά πουλιά.

Όρες όλόκληρες άκολουθούσε με τό βλέμμα τό πέταγμα τους στον άέρα. Κι ή καρδιά του φτερουγίζε μαζί τους, γινότανε πουλί και πετούσε κι έφευγε μακριά.

Μυλωνιάτικο δέν έπαιρνε ποτέ του. Μονάχα μία χούφτα από σιτάρι ήθελε κι οι άλλοι τόν κοιτάζαν γελώντας.

Ξέρανε καλά γιατί τό παιρνε. Δέν ήταν για τόν έαυτό του, για τά πουλιά του τό θέλε. Γι' αυτό, σάν φεύγανε οι άλλοι, έβγαινε τρεχάτος στην αύλη.

— Έλάτε, φώναζε, έλάτε κι' άπλωνε τά χέρια κάνοντας σινιάλο.

Κατέβαιναν τότε όλα τά σπουργίτια της αύλης. Ρίχνονταν όλα στο φαί και εκείνος τά βλέπε και χαιρότανε, σά νά τανε παιδιά του.

— Γιατί τά ταΐζεις τά πουλιά; τόν ρώτησε μία μέρα κάποιος. Αυτά ξέρουνε και ζουνε μοναχά. Δέν θέλουνε από σένα.

— Μ' αυτά τ' άξιζουν τό φαί, μουρμούρισε. Χαλάλι. Άρπότες νά γίνονταν κι' άνθρωποι σάν πουλιά. Τώρα που πέρασαν τά χρόνια και

μεγάλωσα ξεναφέρνω στο μυαλό τόν κύρ Νικόλα.

Δίκιο που τό' χε, συλλογίζομαι.

Άρπότες νά γίνονταν οι άνθρωποι σάν τά πουλιά!

Πίνακας Schricker (Δ. Γερμανία)

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ

Τό μεγάλο παράδειγμα

Πώς πάλαιψε με τόν θάνατο

Δεκαοχτάχρονο παλικάρι τόν πιάσανε αιχμάλωτο οι Τούρκοι και με τό αδύναμο κορμί του δούλεψε σκλάβος στά «κάτεργα της Ανατολής». Σε λίγα χρόνια ξεριζωμένος με τόσους άλλους απ' τη Μικρά Ασία γεύτηκε εδώ στην πρωτεύουσα για δεύτερη φορά ούλληψη κι έγκλεισμό στο στρατόπεδο Χαϊ-δαρίου από τούς Ούνους του αγκυλωτού σταυρού και την άναμνη της έκτέλεσής του από λεπτό σέ λεπτό από τά "Ες "Ες (S.S.) της γερμανικής κατοχής.

Η τρίτη δοκιμασία τόν βρήκε φτασμένο. Καταξιωμένο πιά συγ-

γραφέα, διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου, Ακαδημαϊκό. Μά ή αρρώστια δέν ξεχωρίζει πρόσωπα. Προσβάλλει άδιαφόρετα. Ο καρκίνος χτύπησε και τόν Ηλία Βενέζη, γιατί γι' αυτόν μιλάμε.

Λένε - κι είναι σωστό-πώς ο άνθρωπος δοκιμάζεται στην αρρώστια, στην αρρώστια πού δέν χαρίζεται σέ κανέναν. Καί μάλιστα εκείνη πού ροκανίζει σιγά-σιγά τό σώμα, δαμάζει τήν άντοχή, λιγοστεύει τήν έλπίδα. "Ως ότου μιά μέρα...

Χρωστάμε πολλά στή Λιλή Ιακωβίδη - στενή οικογενειακή φίλη του Βενέζη και γνωστή συγγραφέα

- πού μ' ένα της χρονικό μάς αποκαλύπτει τό Βενέζη μέσα από τήν άρώστια του.

Βρισκόταν στό Λονδίνο, όπου είχε πάει γιά θεραπεία. Από κεί τής έγραψε: « Η ζωή είναι ωραία ό,τι κι άν συμβαίνει. Λυπάμαι πολύ πού, όπως γράφεις, έχεις πόνους. (Απαντούσε σέ γράμμα της). Μά ο αιώνας μας καύχεται κοντά σ' άλλα ότι κατέργησε και τόν πόνο! (Και πάρα κάτω). Δόξαζε τό Θεό! Ο καθένας μας έχει τό μεριδίό του στόν πόνο».

Ο πόνος του Βενέζη ήταν πολυδιάστατος. Πόνος απ' τήν άρώστια, πόνος απ' τή στέρηση τών δικών του, πόνος τής νοσταλγίας: « Η νοσταλγία τής Πατρίδας μου έγινε και καημός βαθύς. Ανυπομονώ πότε θά γυρίσω».

Ο Βενέζης αγάπαγε τήν Ελλάδα βαθιά. Από τήν Αιολική γή και τό Μόλυβο στή Μυτιλήνη ή στήν Αθήνα, όλα τ' αγκάλιαζε με τό δικό του τρόπο. Τώρα όμως ήξερε καλά πώς τό κονταροχτύπημα τούτο δέν ήταν ούτε με τούς Τούρκους στρατιώτες ούτε με τούς Γερμανούς τών "Ες - "Ες. Έδινε τή μάχη, σάν τό Διγενή σ' άλώνι, με τήν αρρώστια κι ήξερε πώς στό τέλος θά βγαινε χαμένος. Παρ' όλα αυτά ή αρρώστια δέν κατάφερε νά του καταδυναστεύει τή σκέψη. Δέν του ξαφάνισε τίς πνευματικές δυνατότητες. Αυτός ο πόνος -αθέλα του- τόν ξεμάκρυνε απ' τούς ανθρώπους αλλά τόν πλησίασε με βαθύτερη ανθρώπινη πληρότητα στόν άνθρωπο. Αναπολώντας τή ζωή του, τήν ώρα τής μοναξιάς, έφερνε ψυχικά πολύ κοντά του κι αυτά τά πρόσωπα ακόμα γιά τά όποια κάποτε ένιωθε μιά αντίπαθεια.

Κάποιο άλλο φώς φωτίζε και τίς πιο απόκρυφες γωνίες τής ύπαρξής του κι έκρινε διαφορετικά. Τώρα συλλάμβανε βαθύτερα τό νόημα τών ανθρωπίνων σχέσεων. Η πάλη με τό θάνατό στάθηκε τό όρόσημο στή ζωή του.

Σ' αυτές τίς σκληρές ώρες ξεπηδάει μέσα απ' τόν καθένα ο γνήσιος άνθρωπος. Στό τέλος τής ζωής δέν κρύβεται τό έσωτερο πιστεύω. Καί ο Βενέζης από παράδοση πιστός, με τήν άδολη πίστη πού φύτεψε μέσα στήν καρδιά του ή

(Συνέχεια στή σελ. 31)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Τό καρφί

ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΦΙΛΑΝΤΙΣΗ

Οι πάντες του πατρικού μου σπιτιού, ήτανε γιομάτες παραθύρια, έξόν από τή βορινή. Πού, μήτε παραθύρι, είχε, μήτε πόρτα μήτε και μπαλκόνι. Γιά τούτο και ή νόνα, τήν έλεγε τυφλή. Πού πάει νά είπει, πώς από κεί, δέν έβλεπες πουθενά και τίποτα. Ήτανε χτισμένη με πελεκητή ξερόλιθιά, κι από χτίστη ξακουστό. Κι όλα τούτα, γιατί άπάνου της δερνότανε ο βοριάς. Μά κεινη... δέ χαμπέριζε τή φοβέρα του. Από τήν όζω μεριά ή νόνα είχε φυτέψει ένα φυτάδι, π' όλο άμόλαγε βλαστάρια και φύλλα και πού όλο πήγαινε τ' άψηλου... κι άπλωνότανε του πλάτου ίσαμε πού τή σκέπασε όλακερη, κολλημένο άπάνου της σάν βδέλλα.

- Άμα ήτανε κάπαρη, τήν πειράζανε τή νόνα, με τέτοια προκοπή, θά πουλάγαμε και στή χώρα.

- Τρομάρα σας, τούς άποκρινόταν εκείνη πού τίποτα δέν τής ήτανέ άγνωρο, τρομάρα σας, ή κάπαρη ρέ, δέ θέλει μήτε δάκρυ στή ρίζα της, και δώ χάμου τό νερό, φτάνει ίσαμε τό γόνα.

Αυτά γινόντουσαν απόζω. Από τή μέσα τή μεριά ή βορινή πάντα του πατρικού μου του σπιτιού, έτσι τυφλή κι άβέρτη πού ήτανε, έδινε τράτο νά καρφώσεις άπάνου της ένα σωρό πράγματα. Στή γωνιά είχε μι' άρμαθιά ξερά καλαμπόκια. Ολόχρυσά φαντάζανε τίς νύχτες π' έκαιγε τό κρεμαστό καντήλι.

Παρέκει ένας καθρέφτης με σκαλιστή κορνίζα προικίο τής νόνας, ένα κεντητό κρεμαστάρι γιά τό προσόψι πού λερωνότανε μοναχά από τήν καπνιά - κανείς δέ σφουγγιζότανε σέ δαυτό, ήτανε τής φιγούρας λέει, και πάνωθέ του μιά άγκαλιά μαργαρίτες, στάχια και κρινάκια, κεντημένα και τούτα. Και στή μέση, έγραφε πάλι με κεντητά γράμματα «καλημέρα».

Μιά όργιά και βάλε παρέκει από

τούτα, θυμάμαι ένα τρανό καρφί. Εκεί τό βρήκα. Κάπου-κάπου ή νόνα βάραγε τό ξεροκέφαλό του με μιά πέτρα πού τήν είχε φερμένη από τό ποτάμι, και πού γιά χρόνια τήν έβανε στήν ίδια πάντα μεριά. Χάμου, πίσω από τήν πόρτα.

Από κείνο τό καρφί, θυμάμαι πρώτα πώς κρεμόταν ένα λυχνάρι. Κατάμαυρο μέσα-έξω, με τό μακρύ φτίλι του νά ρουφάει άργά-άργά τό λάδι, και νά βγάνει μιά στάλα φώς, πού έφτανε νά γλυκαίνει τό σκοτάδι, και νά φτιάνει όλόγυρα ίσκιους... Π' άλλοτε είχα-νε και μάτια, και πόδια και φτερά, κι άλλοτε μακριές ουρές και γυριστά νύχια! Τήν αυγή, μολόγαγα τής νόνας τά καθέκαστα τής νύχτας, γιά τούς ίσκιους με τά μάτια, τά πόδια, τά φτερά, με τά...

- Με τέτοιο δάρσιμο πού κάνεις, μ' άφηνε στή μέση, με τέτοιο δάρσιμο πού κάνεις όλημερίς, πού δέ σε πιάνει πουλί στήν πηλάλα, τί περιμένεις! Μήν είδεις και τίποτ' άλλο, καμιά ώρα.

Δέν είδα τίποτ' άλλο, κι οι ίσκιои σιγά-σιγά χαθήκανε, γιατί πρωύτερα, χάθηκ' από τό καρφί τό λυχνάρι μας. Στή θέση του, κρεμάσανε μιά λάμπα, και κείνο τ' άπωθέσανε στο γείσο του τζακιού δίχως λάδι-γιά ώρ' ανάγκης-είπα-νε. Οι ίσκιои πιά γινήκανε μιά θύμηση...

Η λάμπα εκεί στο καρφί, ήτανε τό πιο παράταιρο πράμα πού είδανε ποτές τά μάτια μου! Φώς έδινε, δέ λέω, μά δέν είχε τή γλύκα του λυχναριού, πού θύμιζε ξακλήσι λησμονημένο, πού γλύκαινε τό σκοτάδι ίσαμε πού νά φέξει. Η λάμπα, άμα τελειώνανε οι δουλειές και τά πέρα - δώθε, μ' ένα «φού», έσβηνε. Γινότανε άφαντο τό φώς της, και τό σκοτάδι σέ κεινη τήν άβέρτη κάμαρη, βαρύ...

"Υστερ' από καιρό, ήρθ' ο πόλεμος, σκοτάδι χωρίς άκρια εκείνος, πού δέν έλιγότευε μήτε με λυχνάρι μήτε με χίλιες λάμπες. Μά και ή μία πού είχαμε, δέν άναβε πιά. Η περίπτωση μας μάζωσε στο παραγώνι, κι άπάνου στά χοντρά σάισματα πού ήτανε όλοτρόγυρα τά μάτια κλειούσανε. Ο νους ξαγρύπναγε, κι ή καρδιά τό ίδιο. Γιά ν' άκούει τά μαντάτα, λαχτάρα και τρομάρα μας και κείνα...

Τό καρφί; Απόμεινε κεί, άχρηστο, ώσπου ένα πρωί, τί πρωί φωτεινό και κείνο Θε μου! Γύρισε ο πατέρας από τό μέτωπο. Καί κρέμασε ή νόνα σέ κείνο τή χλαίνη του, πού μύριζε πόλεμο και ξενητειά και λαχτάρα!

Περήφανο μου φάνηκε κείνο τό πρωί τό καρφί, και με τό δικιο του. Βάσταγε τό βάρος μιάς χλαίνης, γιομάτες οι τσέπες γράμματα, δέν ήτανε και λιγοστό τό βάρος! Και κείνο τ' άντεξε.

Όσπου ήρθε ή στιγμή, από κείνο τό καρφί νά κρεμαστεί ή βαριά άπουσία. Ο πατέρας χάθηκε, σάν σύγνεφο πού τό παίρνει ο άνεμος χάθηκε. Και πιά από κείνο τό καρφί, νύχτες όλακερες κρέμασα τά μάτια... Άδικός κόπος. Όσπου του γνεψα νά ρθει και νά μπηχτεί στήν καρδιά μου, έδώ σέ τούτη τή μεριά ίσαμε σήμερα.

Τό καρφί τής βορινής πάντας του πατρικού μου του σπιτιού, π' απόζω της τό φυτάδι πήγαινε τ' άψηλου και του πλάτου και τηνε σκέπασε κολλημένο άπάνου της σάν βδέλλα... Εκείνο τό καρφί πέ-ρσσε τήν καρδιά μου από τή μιά ίσαμε τήν άλλη της πάντα. Γιά νά χω νά κρεμάσω πότε μι' άρμαθιά χρυσά καλαμπόκια, πότε μιά χλαίνη κι ένα λυχνάρι, μιάς κι ή καρδιά μου γίνηκε τυφλή, σάν και τή βορινή πάντα του πατρικού μου του σπιτιού...

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Από τον Εκπαιδευτικό κ. ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΟΛΟΒΟ

Στό χώμα τούτο πάντ' ανθούνε
κι έχουν άθάνατη ζωή
καί μάς θαμπώνουν, μάς μεθούνε
νεραΐδες, ήρωες, Θεοί!
(Από τη «Νίκη» του Κ. Παλαμά)

Σ' αυτή την όμορφη γενιά της γης που λεγεται Ελλάδα, πλάστηκαν από τα πανάρχαια χρόνια οι ωραιότεροι μύθοι, που έθρεψαν και θρέφουν το πνεύμα όλων των πολιτισμένων ανθρώπων του κόσμου. Ένας από τους μύθους αυτούς είναι και ο μύθος της Δήμητρας και της Περσεφόνης, με τον οποίο οι αρχαίοι Έλληνες εξηγούσαν τη γέννηση του χειμώνα. Νά τι λέει ο μύθος:

Στά ψηλά και άπατητα βουνά της Σικελίας ήταν, στά παλιά χρόνια, μιά όμορφη κοιλάδα που την έλεγαν Έννα. Καμιά κοιλάδα στον κόσμο δεν έμοιαζε μ' εκείνη. Αμέτρητες ήταν οι πηγές, που ανάβλυζαν εκεί τα κρύα τους νερά. Τα χορτάρια της ήταν πάντα καταπράσινα και τα λουλούδια της πάντοτε ανθούσαν.

Εκεί, σ' αυτή την όμορφη κοιλάδα, έπαιζε συχνά ή μικρή ξανθομαλλούσα κόρη της θεάς Δήμητρας, ή όμορφη Περσεφόνη, με τις φίλες της, τις κόρες του Ωκεανού,

τις ξακουσμένες Νεραΐδες. Μιά μέρα, καθώς έπαιζε ή Περσεφόνη, είδε μπροστά της ένα μεγάλο και ωραίο λουλούδι, που σκορπούσε στον αέρα μιά γλυκιά μυρωδιά. Το λουλούδι εκείνο ήταν ή μυρωδάτος νάρκισσος. Καθώς πλησίασε ή Περσεφόνη το νάρκισσο και ή μυρωδιά του την είχε μισοζαλίσει, βρήκε την εύκαιρία ή Θεός του Άδη, ή Πλούτωνας, την έβαλε επάνω στο χρυσό άρμα του και την κατέβασε στο βασιλείο του, ενώ αυτή φώναζε άπελπισμένα.

Η Δήμητρα, ή μητέρα της, άκουσε τις άπελπισμένες κραυγές της κόρης της και τρέχει στην κοιλάδα. Μάταια καλούσε με το όνομά της την κορούλα της· δεν έπαιρνε καμιά άπάντηση. Ρώτησε τις Νεραΐδες, μά κι εκείνες δεν ήξεραν τίποτε.

Όταν νύχτωσε, άναψε ή θεά δυό πυρσούς από τις φλόγες του ήφαιστείου της Αΐτνας και μέσα στά σκιάδια της νύχτας άναζητούσε την κόρη της. Μόλις έφεξε ή μέρα έτρεξε ή Θεά στον Ήλιο, που ταξιδεύει όλόκληρο τον κόσμο και δεν του ξεφεύγει τίποτε. Έμαθε από τον Ήλιο, ότι ή Πλούτωνας, ή βασιλιάς του κάτω κόσμου, είχε

κλέψει την Περσεφόνη με τη συγκατάθεση του Δία.

Ο πόνος της μητέρας Δήμητρας είναι τώρα άσυγκράτητος. Θυμωμένη με τον Δία, φεύγει από τον Όλυμπο, μεταμορφώνεται σε μιά φτωχή γριούλα, τρέχει πόλεις και χωριά άναζητώντας την άγαπημένη της κόρη. Με την καρδιά σπαραγμένη από τον πόνο φτάνει στην Έλεύσινα. Εκεί τη φιλοξενεί στο παλάτι του ή βασιλιάς Κελεός.

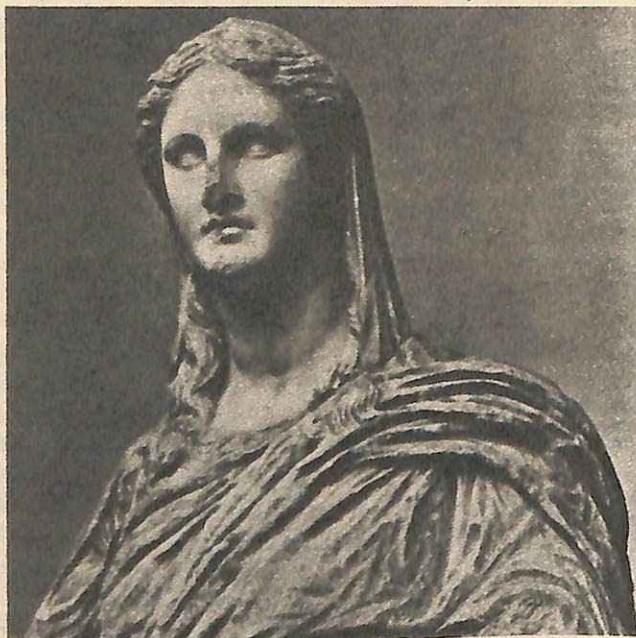
Μόλις ή γριούλα μπήκε στο άνακτορο, όλο το βασιλικό παλάτι φωτίστηκε από μιά ούράνια λάμψη. Η βασίλισσα Μετάνειρα καταλαβαίνει τη Θεϊκή καταγωγή της γριάς. Όμως ή καημός της Δήμητρας για την κόρη της Περσεφόνη συνεχίζεται άβάσταχτος. Για να άναγκάσει το Δία να διατάξει την έπιστροφή της κόρης της, παραμέλησε τη γεωργία. Τά χωράφια ξεράθηκαν. Τά δέντρα και τά χορτάρια μαράθηκαν και τά ζώα χάνονταν από την πείνα.

Μπροστά σ' αυτή την καταστροφή, ή Δίας διέταξε τον Έρμη να πάει στά βασιλεία του Πλούτωνα και να φέρει τη μικρή Περσεφόνη στή μητέρα της.

Ο Πλούτωνας με λύπη του δέχτηκε την έντολή του Δία και πριν χωριστεί απ' την όμορφη Περσεφόνη, της πρόσφερε από τά ρόδια που κρέμονταν στίς ροδιές του κήπου του.

Η Περσεφόνη δοκίμασε το φρούτο εκείνο, παίρνοντας μόνο τέσσερα σπειριά. Έπειτα, άκολουθώντας χαρούμενη τον Έρμη, έφτασε στή μητέρα της.

Τους θρήνους, τη λύπη και το πένθος της Δήμητρας τά διαδέχτηκε τώρα ή χαρά. Άλλά οι σπόροι από τά ρόδια ήταν μαγεμένοι. Για κάθε σπόρο έπρέπε να περνάει κι ένα μήνα στον κάτω κόσμο. Έτσι περνούσε τέσσερις μήνες το χρόνο με τον Πλούτωνα και όχτώ με τη μητέρα της. Τους τέσσερις αυτούς μήνες, που έλειπε, ή γή δεν καρποφορούσε κι αυτοί οι μήνες ήταν οι μήνες με τις παγωνιές και τά κρύα, οι μήνες του χειμώνα.

Η θεά Δήμητρα (ένθρονη από την Κύπρο)

Μεσογειακή
Αναιμία

Αξιότιμε κ. Πρόεδρε του Ε.Ε.Σ.

Ο Σύλλογος μας θέλει να συγχαρεί εσάς και το Δ/κό Συμβούλιο του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού επίσης και την Έπιστημονική Διευθύντρια του Δρακοπούλειου Κέντρου Αιμοδοσίας και το Υπουργείο Υγείας και Προνοίας για την πρωτοβουλία σας να άφιερωθεί ή Πανελλήνια Έβδομάδα Αιμοδοσίας στους πάσχοντες από Μεσογειακή Αναιμία.

Είναι ένα ακόμα βήμα του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού, μέσα στά τόσο πρωτοπόρα που έχει κάνει κατά καιρούς.

Με τιμή για το Δ/κό Συμβούλιο του Συλλόγου Πασχόντων εκ Μεσογειακής Αναιμίας

Ο Πρόεδρος

Η. ΣΟΦΙΑΝΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας
Ε. ΖΑΧΑΡΙΑΣΠροσφορές
Έρυθροσταυριτών

Οι Έρυθροσταυριτές του Ιδιωτικού Δημοτικού Σχολείου «Έλληνισμός» Σταυριανού Ν. Σταυρίδη (Πειραιάς) για το σχολικό έτος 1983-84 και μέχρι σήμερα πρόσφεραν τά πιά κάτω ποσά από έράνους που έκαναν μεταξύ τους:

Στό Αντικαρκινικό Νοσοκομείο Πειραιά δρχ. 1.000. Στόν Έρανο του Έρυθρου Σταυρού Νεότητας δρχ. 5.000. Στή Μητρόπολη Πειραιά, έρανος αγάπης δρχ. 1.200. Στό Εκκλησιαστικό Ταμείο του Ιερού Ναού της περιοχής «Άγιος Βασίλειος» δρχ. 2.000. Στό Γηροκομείο «Ο Λυτρωτής» δρχ. 2.000. Στό Γηροκομείο Πειραιά δρχ. 2.000. Σε μιά πτωχή οικογένεια δρχ. 5.000. Σε μιά άλλη πτωχή οικογένεια δρχ. 4.760. Στό τοπικό Συμβούλιο Οδηγών Πειραιά δρχ. 3.000. Σύνολον 25.900.

Ανήκει κάθε έπαινος στους λαμπρούς Έρυθροσταυριτές μαθητές που τό παράδειγμά τους πρέπει να προβληθεί ευρύτατα για μίμηση στή στεγνή και ίσοπεδωμένη εποχή μας.

'Επικαιρότητες

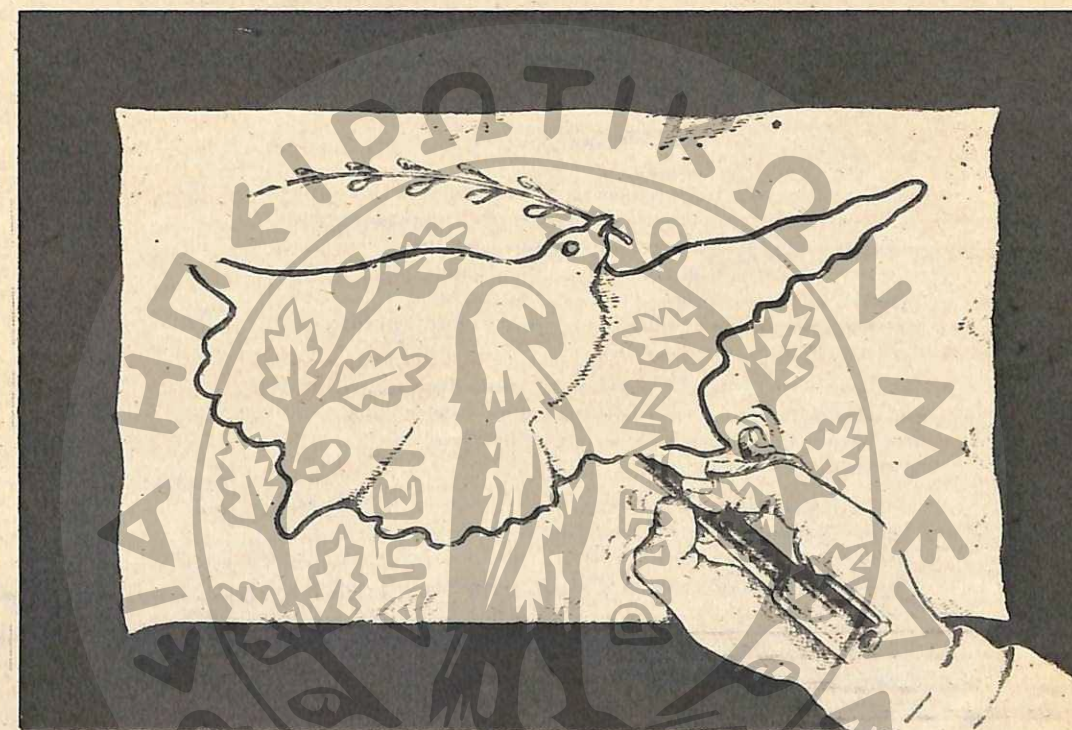
Λογοτεχνικός
διαγωνισμός

άνέκδοτη ποιητική συλλογή ή συλλογή διηγημάτων, ή για συλλογή που έχει έκδοθει μέσα στο 1983.

3. Βραβείο Έκδόσεων Κ. Κακουλίδη στή μνήμη του ποιητή Άλέξανδρου Κρέστοθις, δρχ. 30.000, - για άνέκδοτη ποιητική συλλογή ή συλλογή διηγημάτων, με τον όρο ή διαγωνιζόμενος να μην έχει έκδώσει άλλη συλλογή ή να έχει έκδώσει τό πολύ μιά συλλογή.

- Γενικοί όροι για όλα τά βραβεία: α) Τά έργα πρέπει να είναι χριστιανικής πνοής και να κινούνται μέσα στο έλληνορθόδοξο πνεύμα και την πνευματική έλευθερία, β) Προθεσμία υποβολής έως 15 Οκτωβρίου 1984, σε 3 αντίτυπα τά έκδοθέντα και σε 2 δακτυλογραφημένα τά άνέκδοτα, γ) Η άπονομή των βραβείων θα γίνει ως τό τέλος Δεκεμβρίου 1984.

- Πληροφορίες και διεύθυνση άποστολής: Χριστιανική Λογοτεχνική Συνταρφία, Θάλαϊας 32 - Χολαργός 155 61, Άθήνα, τηλ. 65.12.976.

Όραίο σχέδιο του Άντώνη Πάσσαρη που μεταβάλλει τη γραμμή Άττιλα από την έλληνική πλευρά σε περισσότερη εϊρήνης, που με τό ράμφος του προτείνει κλαδί έλιάς στους Τούρκους κατακτητές της Β. Κύπρου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ ΑΠΟ 1.1.83 - 31.12.83 ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ

Ο Σταθμός Πρώτων Βοηθειών του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού με τις διάφορες Υπηρεσίες του, εξυπνέτησε, κατά το έτος 1983, 91.569 αρρώστους και τραυματίες, έναντι 100.051 του αντίστοιχου έτους 1982, ως κατωτέρω:

1) Τραύματα, κατάγματα	25.971
2) Παθολογικά Νοσήματα	45.260
3) Υπόλοιπες περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, εγκαύματα)	20.338

Χαρακτηριστικές περιπτώσεις

- Δηλητηριάσεις φαρμακευτικές	658
- Δηλητηριάσεις τροφικές	399
- Νοσήματα κυκλοφοριακού συστήματος	7.314
- Τροχαία ατυχήματα	5.560
- Εγκαύματα	964
- Μέθη	997

Ιατρικές οδηγίες σε ποντοπόρα πλοία

- Με τον ασύρματο δόθηκαν ιατρικές οδηγίες σε ποντοπόρα πλοία για αρρώστα μέλη των πληρωμάτων των	328
---	-----

Κίνηση ασθενοφόρων

- Τά ασθενοφόρα αυτοκίνητα έκαναν χιλιόμετρα	252.340
- και μετέφεραν σε διάφορα Νοσηλ., Ιδρύματα, Αεροδρόμια, Λιμένες, Οικίες και λοιπές μεταφορές ασθενών, συνολικά άτομα	25.807

Λοιπές δραστηριότητες

- Τά έτος 1983 προσήλθαν στά Ιατρεία του Σταθμού για πρακτική εξάσκηση και συμπλήρωση της επιμόρφωσής τους, μαθήτριες των περισσότερων σχολών Αδελφών Νοσοκόμων της περιοχής της πρωτεύουσας, έθελόντριες Αδελφές Ε.Ε.Σ. μαθητές των Σχολών Έμποροπλοιάρχων, στρατιωτικών σχολών Αδελφών Νοσοκόμων, ως επίσης, μαθητές της Σχολής Σαμαρειτών Ε.Ε.Σ. κ.λ.π.

Η πρακτική εξάσκηση και επιμόρφωση των μαθητών έγινε σε συνδυασμό με την προβολή κινηματογραφικών ταινιών που διαθέτει ο Σταθμός και αναφέρονται σε θέματα παροχής πρώτης βοήθειας.

- Επίσης παρακολούθησαν στά Ιατρεία του Σταθμού Ιατροί, προκειμένου να αναλάβουν υπηρεσία σε αγροτικά Ιατρεία, φαρμακοποιοί, φοιτητές της Ιατρικής Σχολής και της Φαρμακευτικής Σχολής, για πρακτική εξάσκηση και επιμόρφωση.

- Τό έτος 1983 διοργανώθηκαν από τό Σταθμό πρώτων Βοηθειών, επιμορφωτικά Σεμινάρια, σχετικά με την παροχή της πρώτης βοήθειας για τό προσωπικό μεγάλων βιομηχανιών και επιχειρήσεων.

- Τό έτος 1983 εγκαταστάθηκαν και ελεπούργησαν ενισχυμένοι και πρόχειροι Σταθμοί πρώτων βοήθειών, κατά τη διάρκεια διάφορων εκδηλώσεων (π.χ. Φεστιβάλ Επιδάουρου, Συνέδριο Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής στην Αρ-

χαία Ολυμπία), επανδρωμένοι με ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό.

- Σε πολλές άλλες περιπτώσεις (γιορτή κρασιού στό Δαφνί, γιορτή Κοίμησης Θεοτόκου στήν Τήνο, ιππικούς αγώνες, RALLY αυτοκινήτων κ.λ.π.) εγκαταστάθηκαν επίσης, πρόχειροι Σταθμοί πρώτων βοήθειών με προσωπικό από έθελοντές Σαμαρείτες.

- Η Σχολή καί τό Σώμα έθελοντών των Σαμαρειτών ανάπτυξαν τή συνηθισμένη αξιόλογη δραστηριότητα.

- Στή Σχολή για τό έτος 1983 - 1984 γράφτηκαν 177 μαθητές διάφορων επαγγελμάτων.

- Τό έτος 1983 ολοκληρώθηκαν οι εργασίες αντικατάστασης του ηλεκτρολογικού δικτύου (καλωδιώσεων) και των ηλεκτρολογικών εγκαταστάσεων, με τήν τοποθέτηση νέων πινάκων σέ κάθε όροφο, καθώς και νέου σύγχρονου κεντρικού πίνακα.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ (Διά μέσω του Ε.Ε.Σ. Νεότητας)

ΑΘΗΝΑ

Γυμνάσια:

- Τό 39ό Γυμνάσιο Αθηνών 23 δέματα με ρουχισμό και τρόφιμα στό Δημ. Σχολείο Πωγωνιανής Ιωαννίνων.

Ιδιωτ. Δημ. Σχολεία:

- Τό Ιδιωτ. Δημ. Σχολείο Βασ. Σταυράκη-Γλυφάδα 22 δέματα με ρουχισμό και τρόφιμα στό Δημ. Σχολείο Βλασίου Μουζακίου Καρδίτσας και 32 δέματα με ρουχισμό και τρόφιμα επίσης, στό Δημ. Σχολείο Καταρράκτου Άρτας.

Νηπιαγωγεία:

- Τό Νηπιαγωγείο Δόμνας Νικολαΐδου - Λουδάρου - Άνω Γλυφάδα 14 δέματα με ρουχισμό στό Δημ. Σχολείο Ζερβού Πρέβεζας.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

Γυμνάσια:

- Τό 11ο Γυμνάσιο Πειραιά 1 δέμα με είδη βοήθειας στό Δημ. Σχολείο Άνταρτικού Φλώρινας.

ΝΗΣΙΑ ΛΙΓΑΙΟΥ

Δημ. Σχολεία:

- Τό Δημ. Σχολείο Πλάκας Μήλου 2 δέματα με είδη βοήθειας στό Δημ. Σχολείο Καστανής Πωγωνίου Ιωαννίνων.

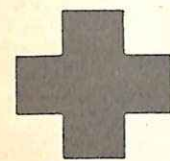
ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ (Απευθείας)

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

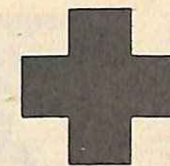
Ιδιωτ. Λύκεια:

- Οι μαθητές του Ιδιωτ. Δημ. Σχολείου του ΛΥΚΕΙΟΥ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» Σταυριανού-Ν. Σταυρίδη-Πειραιά πρόσφε-

(Συνέχεια στή σελ. 21)

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «Ε.Ε.Σ.Ν.»

ΑΡΙΘ. Φ. 35

Ειδήσεις από τή ζωή του Ε.Ε.Σ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1984

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΕΓΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΡΥΘΡΟ ΣΤΑΥΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΡΥΝΟ ΒΙΕΤ-ΝΑΜ

Οι Διεθνείς Σχέσεις του Ε.Ε.Σ. μάς απέστειλαν μεταφρασμένο τό ακόλουθο γράμμα τής ιατρού Κυρίας Τράν Θί Τινχ, 35C NGUYEN TRUNG TRUC, Q.I. HO CHI MINH CITY, VIET-NAM Καθηγητή Όρ. Λουρίδη Πρόεδρο Ε.Ε.Σ. οδός Λυκαβηττού 1 Αθήνα 135, Ελλάδα 15 Μαρτίου 1984

Αγαπητέ κ. Καθηγητά και Πρόεδρε, Ευχαριστώ θερμά για τήν δωρεά σας, ή οποία έφθασε στά χέρια μου στίς 30.2.1984.

Τό κονιοποιημένο γάλα Guigoz που μου έστειλατε ήταν τόσο πολυτιμό για τό μωρό μου, ώστε, χάρις στήν πλήρη θρεπτική του αξία τό διατηρεί σέ καλή σωματική κατάσταση και χαρίζει στήν οικογένειά μου ένθαρρυντική-ατρό-σφαιρα τά βράδια, όταν συγκεντρώνομαστε μετά τό μόχθο τής ημέρας. Ό σύζυγός μου και εγώ αισθανόμαστε μεγάλη εσωτερική χαρά όταν τό κοιτάζουμε. Τό αρχείο Λατινικό ρητό «Νούς υγιής έν σωματι υγιή» (Mens sana in corpore sano) είναι αληθινό ακόμη και για τό μωρό. Τό χαμογελαστό πρόσωπό του ακτινοβολεί από χαρά. Τά λαμπερά και άθωα μάτια του φωτίζουν τις κουρασμένες καρδιές μας. Είναι ή ψυχή τής οικογενείας μας.

Η ανθρωπιστική Οργάνωσίς σας του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού αντικατοπτρίζει τήν έμφυτη γενναϊο-δωρία τής ευγενούς Ελλάδος.

Με τό γράμμα αυτό, ή οικογένειά μου έπιθυμεί νά τας έκφράσει τόν σεβασμό και τήν βαθειά ευγνωμοσύνη του.

Με σεβασμό, δική σας Mrs. Tran Thi Tinh, M.D.

Επίσης ή κυρία Νικολίτσα Άθανασούλη, σέ έκφραση ευγνώμωνων ευχαριστιών πρós τόν Πρόεδρό μας Καθηγή κ. Όρέστη Λουρίδη, γράφει: Αθήνα 22.3.84

Σεβαστέ μου κύριε Πρόεδρε, Ονομάζομαι Νικολίτσα Άθανασούλη, και είμαι άρρωστη από τετραπληγία. Πριν αρκετά χρόνια ζήτησα από τόν Έρυθρό Σταυρό μ' ένα γράμμα μου νά μου συμπαρασταθεί στό πρόβλημά μου.

Πράγματι, ό Έρυθρός Σταυρός έστειλε ανθρώπους από τήν Πρόνοια και έθελοντάς και μάς συντρόφεψαν, με συνόδεψαν σέ γιατρούς, σέ Ιδρύματα, σέ έκδρομές.

Η έκπληξίς μου μά και ή χαρά μου ήταν άπεριγραπτή, όταν πριν λίγες μέρες ήρθαν νά με βγάλουν έξω μ' ένα όρειο αυτοκίνητο άνετο και κατάλληλο για τις δικές μου ανάγκες και δυσκολίες.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ, ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΚΑΙ ΔΩΡΗΤΑΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ.

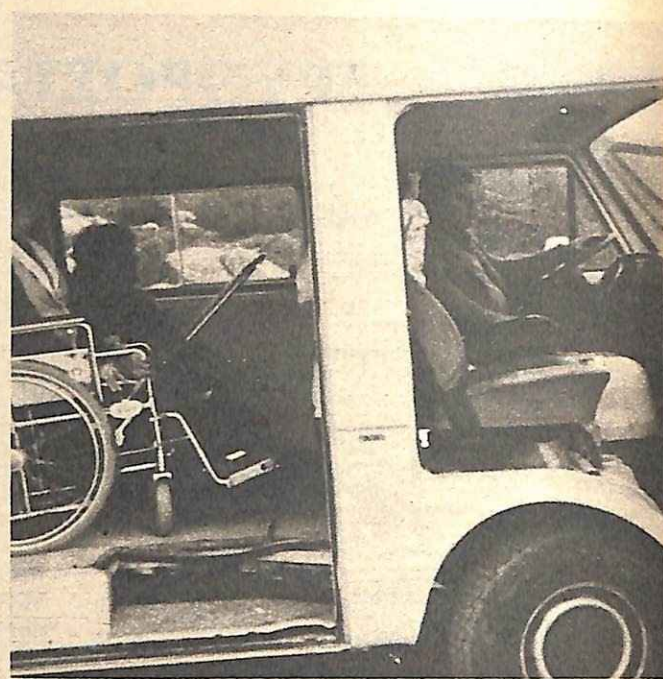
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ
1984	ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1984	ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΛΑΤΣΗ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΡΙΑΙ
1984	ΕΥΔΑΠ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΡΙΑ
1984	ΤΕΑ ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1984	ΕΝΙΑΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1984	TAMEION ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1984	TAMEION ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΜΠΟΡΩΝ (συμπληρωματική δωρεά)	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1984	ROYAL CRUISE LINE	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΤΤΙΚΗΣ	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	TAMEION ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΕΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ Α.Ε.	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΖΑΡΑΚΗ	ΔΩΡΗΤΑΙ
1984	ΕΡΤ 1	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	ΑΡΑΒΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	TAMEION ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΝΕΣΙΩΤΗΣ	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	ΛΑΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ Α.Ε.	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ (συμπληρωματική δωρεά)	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΕΜΠΟΡΙΚΗ»	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	ΣΥΛΛ. ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «GRANDE BRETAGNE»	ΔΩΡΗΤΗΣ
1984	WEST WIND AFRICA LINES LTD	ΔΩΡΗΤΑΙ
1984	Ε. ΔΑΝΙΗΛ ΚΑΙ ΣΙΑ	ΔΩΡΗΤΑΙ
1984	ΡΑΔΕΛΙΑ Α.Β.Ε.Ε.	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	PETROLA HELLAS A.B.E.E.	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1984	TAMEION ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΙΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΛΑΓΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ (συμπληρωματική δωρεά)	ΔΩΡΗΤΗΣ

* Κατόπιν έντολής του Προέδρου του Ε.Ε.Σ. Καθηγητού κ. Όρ. Λουρίδη, τά σχετικά στοιχεία έμελέτησε και συνέλεξε ή κυρία Αίγλη Άναλογίδου από τά «Πρακτικά», από τήν Διεύθυνση Δικαστικού και τήν Υπηρεσία Ακινήτων, ως και από τή Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών του Ε.Ε.Σ. (Υπηρεσία Κινήσεως Κεφαλαίων).

Η άναγραφή των στοιχείων θα συνεχίζεται κάθε μήνα, κάτω από τόν ίδιο υπότιτλο. Η τιμητική διάκρισις καθορίζεται κάθε φορά ανάλογα με τό ύψος τής προσφοράς. (Μέρος ΚΖ')

Η κοινωνική λειτουργός του Σταθμού Α' Βοηθειών δ. Λύκου, Σαμαρείτης κι' ο οδηγός του ασθενοφόρου για ανάπηρους βοηθούν στην έξοδό τους.

Δύο από τις ασθενείς μας, στο ειδικό γι' αυτές αυτοκίνητο, περιμένουν τη στιγμή, που θα ξεκινήσει, για να τις μεταφέρει στην έξοχ.

Ετσι, μπόρεσα να απολαύσω την ωραία διαδρομή καθισμένη επίτελους στο καροτσάκι μου και όχι ξαπλωμένη σ' ένα φορείο, όπως γινόταν μέχρι τώρα, κλεισμένη σ' ένα ασθενοφόρο.

Θέλω κύριε Πρόεδρε να σας ευχαριστήσω για τη φροντίδα και την αγάπη που δείχνετε σ' εμάς, που η ζωή μας καθήλωσε σ' ένα καροτσάκι, κλεισμένους μέσα στα σπιτιά μας, στους 4 τοίχους, και να σας παρακαλέσω θερμά να μας δίνετε την ευκαιρία συχνά να κάνουμε αυτές τις εξόδους για να γνωρίσουμε την πόλη μας και να θρискόμαστε πλάι στους συνανθρώπους μας, που τόσο έχουμε στερηθεί.

Πρέπει να ξέρετε, σεβαστέ μου κύριε Πρόεδρε, ότι καμία άλλη Οργάνωση μέχρι σήμερα, εκτός από τον Έρυθρο Σταυρό δεν ήρθε κοντά μου να μου συμπαροσταθεί με τον τρόπο που ο Έρυθρος Σταυρός το έκανε.

Τελειώνω το γράμμα μου και σας ξαναλέω ένα μεγάλο ευχαριστώ γιατί έσείς σαν Πρόεδρος του Έρυθρου Σταυρού μας βοηθήσατε να βγούμε από τη φυλακή μας και να ζήσουμε κι εμείς σαν άνθρωποι, ανάμεσα στους συνανθρώπους μας.

Με σεβασμό
Νικολίτσα Αθανασούλη

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΜΗΜΑ Ε.Ε.Σ. ΠΑΤΡΩΝ

Εκπρόσωποι της Τακτικής Διοικήσεως Ε.Ε.Σ., πλαισιούμενοι και από στελέφη του Σώματος Έθελοντών Αδελφών «έν στολή και μετά παρασήμων» παραβρέθηκαν στις ακόλουθες εκδηλώσεις:

- 24.3.1984, στην πλατεία Ύψηλων Αλωνίων.
- 25.3.1984, στη Δοξολογία στην Μητροπολιτικό Ναό.
- 25.3.1984, στην εξέδρα των επισήμων κατά την παρέλαση.
- 25.3.1984, στην παρέλαση, με διμοι-

ρίες Έθελοντών Αδελφών με στολή εξόδου, Δοκίμων Έθελοντών Αδελφών με νοσηλευτικές στολές και Έθελοντών Σαμαρειτών με τις ειδικές στολές τους.

Την φάλαγγα των πεζοπόρων Τμημάτων εκκλιναν ασθενοφόρα, το αναπηρικό όχημα και το όχημα «άμεσου επέμβασως» σε μαζικές καταστροφές με πλήρη επάνδρωση, καταχειροκροτούμενα συνεχώς από το κοινό και θερμώς επανεπνεύνα από όλον άνεξαιρέτως τον Τύπο των Πατρών.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Δωρεάν μαθήματα «Υγεία στο σπίτι» - το παλιό «οίκον νοσηλεία» - έδωσε και πάλι έφετος ο Έλληνικός Έρυθρος Σταυρός σε κάθε ενδιαφερόμενο.

Τα μαθήματα αφορούν την περιθαλψη ασθενών και βρεφών, τις πρώτες βοήθειες και την περιποίηση ηλικιωμένων και δίνονται - ως γνωστό - στο Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας μας, πρώι και απόγευμα, τις εργάσιμες ημέρες.

Ταυτόχρονα με την Αθήνα, τα μαθήματα αυτά διδάσκοντα και στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα, στην Κατερίνη, στη Φλώρινα, στον Βόλο, στο Άργος, στα Χανιά, στην Ζάκυνθο, στις Σέρρες και στην Κόρινθο από ειδικές διδασκουσες Αδελφές του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ Ε.Ε.Σ. ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΙΑΣ «ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ»

Στις 28.3.1984, ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. και της Επιτροπής καταπολεμήσεως της τοξικομανίας Καθηγητής κ. Όρ. Λουριδής, ομίλησε στην αίθουσα του Σώματος Έθελοντών Σαμαρειτών του Σταυρού Α' Βοηθειών του Ε.Ε.Σ., με θέμα: «Η Τοξικομανία είναι κοινό γιά όλους μας πρόβλημα», με προβολές εγχρωμών διαφανειών.

Η όμιλία αυτή του προέδρου μας έγινε κυρίως γιά τον κατατοπισμό των Σαμαρειτών μας στο θέμα και γιά την χρησιμοποίηση των μεταξύ τους πιο εκλεκτών με την συμμετοχή τους - μετά από ειδικά πολυμηννα Σεμινάρια - σε διάφορες αποστολές του Ε.Ε.Σ. γιά την καταπολέμηση της τοξικομανίας στη χώρα μας.

Ο Πρόεδρος μας, αφού ανέλυσε τα ούσιώδη σημεία, που «εγείρει» το πολυαίτιο αυτό θέμα και κοινωνικό πρόβλημα, αναφέρθηκε στην αυτότελη δράση της «Επιτροπής του Ε.Ε.Σ. γιά την καταπολέμηση της τοξικομανίας», στην συμμετοχή σ' αυτήν επιστημονικών προσωπικοτήτων της Ιατρικής και άλλων κλάδων, στην άναμενόμενη γενναϊόδωρη προσφορά φιλάτου του Στρατηγού γιά την αξιοποίηση Κέντρου του Ε.Ε.Σ. σαν «Πρότυπου Κέντρου Αποτοξινώσεως και επανακοινωνικοποίησης των τοξικομανών» και κατάληξε τονίζοντας ότι σήμερα, «η τοξικομανία, άποτελεί κοινό γιά όλους μας έθνικο-κοινωνικό πρόβλημα».

Τό πρόβλημα αυτό τό «ένοιωσαν» και Όμογενείς μας, που είναι έτοιμοι να βοηθήσουν θετικά γιά την αντιμετώπισή του. Έτσι, ο Έλληνοαμερικανός, π.χ., τραγουδιστής και ήθοποιός Μάριος Λούκας, άναχωρεί γιά μιά μεγάλη τουρνέ στην Αμερική, Καναδά και Αυστραλία. Θα δώσει σειρά συναυλιών γιά τους Έλληνες και με την ύποστηρίξη διαφόρων παραγόντων θα προσπαθήσει να δημιουργήσει τις κατάλληλες προϋποθέσεις γιά την άνέγερση και στην Ελλάδα Νοσοκομείου άποτοξινώσεως νεαρών ναρκομανών.

Τό βαθύ ένδιαφέρον που προκάλεσε ή γλαφυρή άνάπτυξη του θέματος και ή συναίσθησις του βεβαίου κινδύνου γιά τη Νεολαία μας από τό πάθος γιά την «χημεία της παραφροσύνης, του εγκλήματος και του θανάτου» - όπως άποκάλεσε ο όμιλητής την τοξικομανία -, πρότρεψε πολλούς νέους Έρυθρο-

Οι Έθελ. Αδελφές του Ε.Ε.Σ. Τμήματος Πατρών παρελαύνουν κατά τόν εορτασμό της 25.3.84.

Έθελ. Αδελφές παλαιότερων σειρών με στολές εξόδου στην παρέλαση της 25.3.84 στην Πάτρα.

Δόκιμες εκπαιδευόμενες Έθελ. Αδελφές της περιόδου 1983-84 με νοσηλ στολές στην ίδια παρέλαση.

Μία διμοιρία από Σαμαρείτες που πήραν μέρος στην παρέλαση της 25.3.84 στην Πάτρα.

Ειδικό άναπηρικό όχημα του Ε.Ε.Σ. Τμήματος Πατρών συμμετέσχε στην παρέλασή.

Όχημα άμεσης επέμβασης διασώσεων από μαζικές καταστροφές πήρε μέρος στην παρέλαση.

Οι 'Αδελφές του Ε.Ε.Σ. παρελαύνουν στο μνημόσυνο υπέρ των πεσόντων στη μάχη των όχρων (8.4.84).

σταυρίτες-Σαμαρείτες' να έγγραφουν σαν σπουδαστές στα ειδικά Σεμινάρια του Ε.Ε.Σ. για την εκπαίδευση τους επάνω στην τοξικομανία.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΜΗΜΑ Ε.Ε.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Το Περιοδικό Ε.Ε.Σ. Νεότητας με χαρά έλαβε γνώση της ενδιαφέρουσας περιοδικής εκδόσεως του Τμήματός μας της Θεσσαλονίκης, με το κατατοπιστικό - πληροφοριακής αξίας - περιεχόμενο της και με την αναφορά της στα πεπραγμένα του Τμήματος για το 1983. Ευχόμαστε τα «βέλτιστα».

Εξάλλου, ξεπέρασαν τις 91 χιλιάδες οι τραυματίες και οι άρρωστοι, που εξυπηρετήθηκαν το 1983 από τις διάφορες υπηρεσίες του Σταθμού Α' Βοηθειών του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού, Τμήματος Πατρών.

Ειδικότερα, αντιμετώπιστηκαν 25.971 κατάρματα, 45.260 παθολογικά νοσήματα και 20.338 δηλητηριάσεις και εγκαύματα.

ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΜΑΣ

Στις 2.4.1984, ο πρέσβης του Ζαΐρ κ. Belleda Wa Boende, έπικεφθηκε τον Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ. Καθηγητή κ. Ορέστη Λουριδή, μετέφερε σ' αυτόν τους θερμούς χαιρετισμούς του κ. Προέδρου του αδελφού Ερυθροσταυρικού Τμήματος της Χώρας του, και συζήτησε διάφορα επίκαιρα κοινωνικά θέματα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΣΗΕ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Στις 4.4.1984, ο Πρόεδρος μας παραχώρησε συνέντευξη για το Πανελλήνιο «Ίδρυμα Νεότητας Ανταίος», που είχε ιδρύσει η Αρχιεπισκοπή Αθηνών με τον Ελληνικό Έρυθρο Σταυρό.

Το Ίδρυμα τούτο, με ισόβιους, Πρόε-

δρους - τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ και Αντιπρόεδρο - Διευθύνοντα Σύμβουλο τόν Πρόεδρο του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού Καθηγητή κ. Λουριδή, είχε σαν σκοπό την αντιμετώπιση του κινδύνου της τοξικομανίας στην Ελλάδα. Ειδικότερα, το Ίδρυμα τούτο επέδωκε την εγκαιρή ανακάλυψη και την πρόσφορη προσέγγιση και υποδοχή των νέων, που έχουν προβλήματα, την ψυχοπνευματική επαφή και επικοινωνία μ' αυτούς, την παροχή πρακτικής συμπαράστασης σ' αυτούς, την προσφορά μεταθεραπευτικής βοήθειας και ειδικής αγωγής σ' εκείνους που υπέστησαν κατάλληλη αποτοξινωτική θεραπεία, την «ανασυνωστιστική» - όρος του Προέδρου μας, που σημαίνει την επανένταξη στην κοινωνία - και την αποκατάσταση των νέων, με την εξασφάλιση άμεσων επανεισπραγμάτων, την υποδοχή, την ενήμερωση και την παροχή των κατάλληλων συμβουλών στους γονείς και φίλους των νέων, που πρωτοπαρουσιάστηκαν στον αλκοολισμό και στη χρήση των «ναρκωτικών», ως και την συνεργασία του «Ανταίου» για την αντιμετώπιση των σχετικών προβλημάτων, που ανακύπτουν, με κάθε σοβαρή Κοινωνική και Φιλανθρωπική Οργάνωση της Ελλάδας.

Επειδή τα τεράστια ποσά των ναρκωτικών αλλά προβλήματα που αντιμετωπίζει - ιδίως τελευταία - η Αρχιεπισκοπή Αθηνών, την εμπόδιζαν από μια θετική συμμετοχή στο έργο του Ανταίου και επειδή ο «παινυμένος» Αρχηγός της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας δεν έστεργε σε υποβάθμιση του σημαντικότητας από έθνικο-κοινωνικής απόψεως έργου του «Ανταίου», έδωσε εντολή, στον άμεσο συνεργάτη του, Πρόεδρο του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού Καθηγητή κ. Ορέστη Λουριδή, να συνεχίσει μόνος τα σκοπούμενα του Πανελληνίου Ίδρυματος

Νεότητας «Ανταίος», με την άμεση βοήθεια των κοινωφελών Υπηρεσιών του Ε.Ε.Σ.

Ετσι το λαμπρό τούτο Ίδρυμα που ιδρύθηκε απ' τους δύο μεγάλους Οργανισμούς της Χώρας μας, την Εκκλησία της Ελλάδος και τον Ελληνικό Έρυθρο Σταυρό, θα καθοδηγείται στο μέλλον «αυτοτελώς» από τον πρόεδρό μας Καθηγητή κ. Ορέστη Λουριδή, που, σαν Πρόεδρος και του Διοικητικού Συμβουλίου της «Επιτροπής του Ε.Ε.Σ. για την καταπολέμηση της τοξικομανίας» το εγκατέστησε στον τρίτο όροφο του Σταθμού μας Αθηνών των Α' Βοηθειών.

Δεν χρειάζεται να επισημανθεί βέβαια, ούτε η «συνεχής διορατικότητα», ούτε η φιλόφρονη διάθεση της αυτού Μακαριότητος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος - επιτίμου άλλωστε Αντιπρόεδρου του Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού -, ούτε, τέλος, η βεβαιότητα ότι, η υπό τον Καθηγητή πρόεδρό μας νέα αυτή λαμπρή Επιτροπή του Ε.Ε.Σ., θα αποτελέσει κι αυτή σαφή απόδειξη για τις σωτήριες υπηρεσίες, που μπορεί να προσφέρει ο Ε.Ε.Σ. και μάλιστα σε τομείς έθνικο-κοινωνικού και φιλάλληλου έργου, στους οποίους απαιτείται, άλλωστε, ψυχοπνευματική βοήθεια, θετική και ειδική συμπαράσταση και στενή διαπροσωπική σχέσις εμπιστοσύνης και «άσαστης» εκατέρωθεν επικοινωνίας μεταξύ περιθάλποντος και περιθαλπομένου.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΤΟΥ ΠΡΩΤΕΣ

Στις 8.4.1984, ο Πανελλήνιος Συνδεσμός Πολεμιστών των Όχρων Μακεδονίας και Θράκης, έτέλεσε Μνημόσυνο για την τήρηση της μνήμης και την ανάπαυση της ψυχής των παλληκαριών μας που ένοδω έπεσαν στη Μάχη των Όχρων μας.

Όπως αποδεικνύουν και οι φωτογραφίες σελ. 4.5, οι 'Αδελφές μας πρωτοστάτησαν πάλι και σ' αυτή την Εθνική έκδηλωση. Εύγε τους!

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΜΑΣ ΟΜΙΛΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ

«Τα αίτια και η αντιμετώπιση του παιδικού παραστρατήματος και της εγκληματικότητας των νέων» ήταν η εισήγηση που ανάπτυξε ο Πρόεδρος μας Καθηγητής κ. Λουριδής, στις 8.4.1984, στο ξενοδοχείο «Ιντερκοντινένταλ», στα πλαίσια του Α' Πανελληνίου Συνεδρίου, με θέμα: «Το παιδί στο Σχολείο και στην Κοινωνία».

Το Συνέδριο παρακολούθησε και ο Ακαδημαϊκός Διδάσκαλος, Καθηγητής κ. Αλέξανδρος Τσουκανέλης, έκτ. Σύμβουλος του Ε.Ε.Σ. και Αντιπρόεδρος του Ε.Ε.Σ. Νεότητας, που τόσο πολύ και τόσο επιτυχημένα πάντα ασχολήθηκε με την σωματική και ψυχική υγεία του Ελληνόπουλου και που μας διαβίβασε την ακόλουθη μαρτυρία για την εισήγηση του Προέδρου μας:

«Τό λιαν ενδιαφέρουν τού θέματος και η πραγματικά εξίσαια θεμελιωμένη βαρυσήμαντη εισήγησης τού διακεκριμένου και φιλάτου μου συναδέλφου, κυριολεκτικά καθήλωσε τό πολυπληθές ακροατήριο τού Συνεδρίου. Ο κ. Λουριδής έθιξε ένα σύγχρονο και πολύ καυτό εθνικοκοινωνικό θέμα και πρόβλημα και τό έρευνησε σέ βάθος και πολύπλευρα. Γι' αυτό και τό τέλος της

Από τό μνημόσυνο υπέρ των πεσόντων στη μάχη των όχρων (8.4.84).

εισηγήσεώς του καλύφθηκε από θερμά και παρατεταμένα χειροκροτήματα και ακριβοδίκαια ο έκλεκτός ομιλητής δέχθηκε τό ειλικρινή συγχαρητήρια για την τόσο αξιόλογη και επιμεριστάωμένη εισήγησή του».

Τό περιοδικό μας, που γνωρίζει την περιφέρη και πολύπλευρη εθνικοκοινωνική και πνευματική προσφορά τού Προέδρου μας, τού εύχεται μακροχρόνεια και υγεία για νά μάς χαρίζει συχνά τήν αουγκρητή πνευματική οτοργή του, για νά διαφεντεύει, σαν άξιος ήγητωρ, τίς τύχες τού αγαπημένου μας Ελληνικού Έρυθρου Σταυρού και για νά προωθει αποτελεσματικά τίς

κοινωφελείς δραστηριότητες της Ερυθροσταυρικής μας Νεότητος.

ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΥΠΟΔΕΧΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΕΛΒΕΤΟΥΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ

Στις 14.4.84, ο Πρόεδρος τού Ε.Ε.Σ., περιστοιχιζόμενος από τά Μέλη τού Προεδρείου του, δέχθηκε σά Κεντρικά Γραφεία τόν Καθηγητή-Αιματολόγο και Διευθυντή τού Αιματολογικού Εργαστηρίου τής Διεθνούς Ομοσπονδίας τών Ερυθρών Σταυρών και Έρυθρών Ημισελήνων στή Ζυρίχη, που έφθασε στήν Αθήνα μαζί με τούς δύο στενούς

συνεργάτες του.

Ο Πρόεδρος μας εύχαρίστησε και πάλι θερμά για τήν προσφορά σέ αίμα τού ευγενούς Έλβετικού Λαού, άναφερε τίς επιτυχίες συλλογής αίματος από τό Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας τού Ε.Ε.Σ. και παράθεσε γεύμα στους έκλεκτούς ξένους συμπαρασάτες μας σά Δρακοπούλειο Μέγαρο τής Ανωτ. Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων στους Αμπελοκήπους, όπου ήδη είχαν κληθεί νά μετάσχουν μέλη τής Διοικήσεως, η Διευθύντρια και η Υποδιευθύντρια τής Αιμοδοσίας τού Ε.Ε.Σ., ως και οι άνάλογοι Διευθυντές τού Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΕΙΔΩΝ - ΧΡΗΜΑΤΩΝ ('Απ' εὐθείας)

(Από τή σελίδα 16)

ραν, από έράνους που έκαμαν μεταξύ τους, σά Αντικαρκινικό Νοσοκομείο Πειραιά δρχ. 1.000, για τόν έρανο Ε.Ε.Σ. δρχ. 5.000, για τό Έρανο αγάπης στή Μητρόπολη Πειραιά 1.200 δρχ. σά Εκκλησιαστικό Ταμείο τού Ιερού Ναού τής περιοχής «Άγιος Βασίλειος» 2.000 δρχ., σά Γηροκομείο «Ο Λυτρωτής» 2.000 δρχ., σά Γηροκομείο Πειραιά 2.000 δρχ. 5.000 δρχ. και 4.760 δρχ. σέ δύο άπορες οικογένειες και σά Τοπικό Συμβούλιο Οδηγών Πειραιά 3.000 δρχ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Δ η μ ο τ. Σ χ ο λ ε ι α :

- Τό Β' Δημοτ. Σχολείο Γαστούνης Αμαλιάδας 2.800 δρχ. που συγκέντρωσαν οι Έρυθροσταυρίτες μαθητές και έστέι- λαν σέ 4 παιδιά τού Δημοτ. Σχολείου Βροντισμένης Ιωαννίνων.

- Τό Δημοτ. Σχολείο Ριζών Μαντικείου έπίσκεψη σά Οίκο Τυφλών Τριπόλεως και προσφορά δώρων.

ΝΗΣΙΑ ΑΙΓΑΙΟΥ

Δ η μ ο τ. Σ χ ο λ ε ι α :

- Τό Δημοτ. Σχολείο Στενιών Ανδρου είδη ρουχισμού και γραφική ύλη σά χωρίο Πετσαλίων Αμφιλοχίας.

- Τό Δημοτ. Σχολείο Λευκών Πάρου δρχ. 6.700 από τά κάλαντα τών Χριστουγέννων για αγορά τροφίμων, ρουχισμού και παιχνιδιών σέ πολύτεκνη οικογένεια στήν Αλική Πάρου.

ΚΡΗΤΗ

Δ η μ ο τ. Σ χ ο λ ε ι α :

- Τό Δημοτ. Σχολείο Ροδωπού Χανίων 1.000 δρχ. υπέρ τών σκοπών τού Ε.Ε.Σ.Ν. από τούς μαθητές.

- Τό Δημοτ. Σχολείο Ταυρωνίτη Κισσάμου Χανίων δρχ. 450 και 350 στήν Πανελλήνια Ένωση φίλων τών Πολυτεκνών για τά παιδιά μίας πολύτεκνης οικογένειας.

Η μάστιγα τών ναρκωτικών

Από τόν κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΕΡΟΥΣΗ

Πολλά είναι τὰ αίτια πού οδηγούν τούς νέους, στήν εποχή μας, νά χρησιμοποιήσουν ναρκωτικά και συνηθέστατα νά καταλήξουν στήν ολοκληρωτική καταστροφή, στόν θάνατο. «Η μεγίστη όμως πλειονότης ἐξ αὐτῶν πάσχει σαφώς ἀπό διαταραχάς τῆς προσωπικότητος. Πολλοί προσπαθοῦν νά λύσουν τὰ προβλήματά των παθητικῶς διά καταργήσεως τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀγωνίας. Συνήθως τὰ άτομα αὐτά τείνουν εἰς τήν χρῆσιν ὀπιούχων».

Ἀλλά καί «πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δέν ἔχουν τήν δύναμιν ν' ἀνεχθοῦν πιεστικές ψυχολογικές καταστάσεις καί δέν ἀντέχουν εἰς τήν ἀναβολήν ικανοποίησεως τῶν ἀναγκῶν των, τείνουν εἰς τήν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερειῶν διά παθητικῆς ἀποφυγῆς των μέ τήν βοήθεια ναρκωτικῶν».

Ἐξάλλου ἡ «περιέργεια», ἡ συναναστροφή, ἡ ἀπογοήτευση ἀπό τήν ζωή, ὁ πόλεμος, τό προσωπικό ἀδιέξοδο, οδηγούν στήν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν.

Ἀντιμετωπίζοντας ὅμως τό φαινόμενο ἀπό τή βαθύτερη κοινωνική του ὄψι, ἀποκαλύπτουμε, ὅτι πίσω ἀπ' αὐτές, κί' ἄλλες αἰτίες, ὑπάρχει καί ἡ ἀπώλεια τῆς ἐπαφῆς μέ τή θρησκεία. Ἡ ἐσωτερική ἀταξία. Ἡ διαλυμένη οἰκογένεια. Ἡ ἐγκατάλειψιν τῶν παλαιῶν, δοκιμασμένων δομῶν τῆς κοινωνίας, τοῦ πολιτισμοῦ.

Σέ μιά ὁμάδα 52% ἀτόμων, παρατηρεῖ ὁ Δρ. DUNCAN W. VERE, πού χρησιμοποιοῦσαν ἡρώιν, εἶχαν ζήσει τό χωρισμό ἀπό τόν ἕνα ἢ καί τούς δύο γονεῖς πρὶν ἀπό τὰ 16 χρόνια τους καί 32% εἶχαν χωριστεῖ τελείως ἀπό τούς γονεῖς τους.

Τό 69% ἀπό τήν ὁμάδα αὕτη ἐπαίρνε βαρβιτουρικά.

Ἡ «ἀδεια καρδιά» λοιπόν ἑνός νέου πού ξεκινᾷ μέ τέτοιες, παθητικές ἢ ἀρνητικές προϋποθέσεις στήν ζωή του, εἶναι ἄλλη μιά βασική αἰτία χρήσεως ναρκωτικῶν. Ἡ ἐξάρτησις τότε, τό ἀκούμπισμα σέ κάτι εἶναι φυσικό ἐπακόλουθο. Τό χάπι, ἡ μικρή «δόση» γιά μιά προσωρινή χαλάρωση ἐρχοῦνται στήν ἀρχή δειλᾷ, γιά νά γίνουν ὕστερα συστηματικῇ προσκόλληση. Τέλεια, ολοκληρωτική ὑποδούλωση.

Μόνο ἡ ἀγορά τῶν Η.Π.Α. διαθέτει κάθε χρόνο 5.000.000.000 χάπια, χωρίς ἱατρική συνταγή καί τὰ χρησιμοποιοῦν οἱ νέοι κυρίως πού πρωτοξεκινοῦν!...

Ἡ σημερινή κοινωνική ζούγκλα τὰ χορηγεῖ ἀφειδῶς καί οδηγεῖ ἔτσι ἐκατομμύρια νέες ὑπάρξεις στήν αὐτοκαταστροφή. Ἀλλά γιά νά ἀνακαλύψουν ὕστερα ἀπό τήν «ἀθῶα» αὕτη χρῆσιν τοῦ χαπιοῦ τήν ἥδονή γιά τίς μεγάλες δόσεις, ὁ δρόμος εἶναι μικρός!

Τὰ άτομα πού κλονίζονται ἀπό τίς καθημερινές συγκρούσεις καί τούς κινδύνους τῆς ζωῆς ζητοῦν τρόπους φυγῆς. Καί ἡ ἐπιθυμία γιά τὰ ναρκωτικά εἶναι ἀκριβῶς ἡ πρόκλησις καί τό καταφύγιο. Στίς μέρες μας εἶναι πάρα πολλά τὰ άτομα πού ἀποφεύγοντας αὐτό τόν κίνδυνο, ζητοῦν μέσα στό παράλογο νά

ζήσουν ἕνα κόσμο πού καί οἱ ἴδιοι δέν ἔχουν ἀκόμα σχηματοποιήσει μέσα τους! Τότε τό χάσις καί ἡ ἡρώιν ἐρχονται νά παραλάβουν τίς «ἀδεις καρδιές» καί νά τίς μεταφέρουν στούς τεχνητούς παραδείσους. Νά τούς ἐξαρτήσουν ὀριστικά στόν ἀνικανοποίητο καί ἀθεράπευτο κόσμο, πού παίρνει τελικά ἕνα θανατικό, ἐπιδημικό χαρακτήρα. Καί εἶναι ἀλήθεια, πῶς μέ τόν καιρό, ἐπειδή ἡ ναρκωμανία δέν ἀντιμετωπίζεται σωστά καί ἀποφασιστικά, παίρνει ἕνα μεταδοτικό «μολυσματικό» θά λέγαμε χαρακτήρα.

«Ἀσε μας ἡσυχους! Ἄν διαρρήξαμε κάθε δεσμό μέ αὐτή τήν κοινωία εἶναι γιατί βαρεθήκαμε τό σύστημα λεωφορεῖο - γραφεῖο - ὕπνος. Ἡ στάση μας εἶναι μιά ἐπανάσταση».

Τί πῖο ὠραῖο, στ' ἀλήθεια, ξεκίνημα γιά μιά εὐτυχία πού δέν στηρίζεται στήν πολυκατοικία, στήν τηλεόραση, στό ψυγεῖο καί στ' ἄλλα κομφορ, ἀλλά σέ ἰδανικά ὅπως μάς λέει ὁ Κλώντ Μπρύνελ, γιά ἕνα Γάλλο νέο!

Τό νά μπορεῖς νά γυρίζεις τὰ νῶτα σου στόν πολιτισμό μας πού ἀφανίζει τό πρόσωπο καί οδηγεῖ στήν ἐσωτερική διάλυση, εἶναι μιά γενναία καί ταυτόχρονα ὠραία πράξη.

Ὅμως ποῖος μπορεῖ νά ρυθμίσει σωστά τίς ἀνθρώπινες σχέσεις σέ ὑπάρξεις, πού ὁ μέσος ὅρος ἡλικίας, στούς πῖο πολλούς, δέν εἶναι πάνω ἀπό 23 χρονῶν; Εἶναι εὐκόλο νά τούς γλυτώσεις ἀπό τίς μεταδοτικές ἀσθένειες τοῦ κοινῶνιου; Καί ποῖος εἶναι αὐτός ὁ δεσμός, πού μπορεῖ νά προφυλάξει τίς νέες, εὐάλωτες ὑπάρξεις;

Βέβαια ἡ ἀγάπη εἶναι τό κλειδί τῆς ζωῆς. Μά ποῖος μπορεῖ νά καθορίσει τόν τρόπο, τόν σκοπό καί τίς ἀνάγκες αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἀνάμεσα σέ νέους πού ζητοῦν νά βροῦν τό κοινό παράδεισό τους, ψάχνοντας ἀκόμα μέσα στίς ἐπιθυμίες τους; Ποῖος μπορεῖ νά σημάνει τόν κίνδυνο, πού φτάνει ἀκάθεκτος, καθώς ἡ ἀπογοήτευση, ὁ κορεσμός, ἡ ἔλλειψις τῆς πνευματικῆς φωτιᾶς ἀπονευρώνει τόν ἐνθουσιασμό, ἀποκαρύνει τήν ἐκπληξη, φέρνει τήν ἀνία.

Σέ πολλές ἀπό τίς περιπτώσεις αὐτές ἐρχε... τότε ὑπουλα, ἀθόρυβα, θά ἔλεγε κανεῖς γλυκά, ἡ ἐπιθυμία τῆς «δοκιμῆς».

Δίχως ταλέντο, δίχως ἰσχυρά ἀντανεκλαστικά, δίχως θωράκιση ἐσωτερική, δίχως «οἰκογενειακές παραδόσεις» καί μέ μιά αὐξημένη, ἴσως καί παραξηγημένη διάθεση ἐλευθερίας, παραδίνεται τότε ὁ νέος στή νάρκωση.

Βέβαια ἡ μεγάλη διάδοση τῆς χρήσεως τῶν ναρκωτικῶν εἶναι καρπός τῆς «κοινωνίας τῆς ἀφθονίας», πού αὐξάνει τό ἀγχος, τήν ἀγανάκτηση, τήν ἰσοπέδωση! Ὅμως μέσα σ' αὕτη τήν ἀστική κοινωνία μπορεῖ νά

βρεθεῖ καί ὁ τρόπος τῆς ἀντιμετώπισεως δίχως νά προστρέχουμε ἀκόμα σέ σχήματα καί δομές, πού ὀχι μόνο ἀδοκίμαστα εἶναι, ἀλλά καί ἀπροσχεδιαστα, οὐτοπιστικά ἢ ἀκόμα καί βοηθητικά τῆς ροπῆς πού ἀπειλεῖ καί παγιδεύει σήμερα τόν κόσμο.

Συνέπειες ἀπό τήν χρῆσιν ναρκωτικῶν

Ναρκωτικά πού νά μὴ βλάπτουν δέν ὑπάρχουν. Ὅλα τὰ ναρκωτικά καί τὰ κάθε εἶδους σατανικά προϊόντα τῆς φαρμακευτικῆς τεχνολογίας οδηγοῦν ὅπωςδήποτε στόν δρόμο τῆς αὐτοκαταστροφῆς, στό ἐγκλημα, στήν τρέλλα. Προκαλοῦν χρόνιες βλάβες στόν ὄργανισμό καί στήν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καί τελικά φέρνουν τόν ἀκαριαῖο θάνατο. Περίπου 100 ἰδιοκατασκευάσματα (ὀπιοῦχα, βαρβιτουρούχα κ.λ.π.) εἶναι στήν κατηγορία πού παρέχονται μόνο μέ ἱατρική συνταγή.

Βασικά τρεῖς εἶναι οἱ ἀναπόφευκτες συνέπειες πού προκαλοῦνται ἀπό τήν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν. Πρῶτο ψυχικές καί σωματικές. Δεύτερο πλήρης ἐξαρτήσεως μέ ὅλα τὰ ἐπάκόλουθα στήν προσωπικότητα τοῦ ἀρρώστου. Καί τρίτο κοινωνικές (βία, ἐγκλημα κ.λ.π.).

Ἐξάλλου τὰ στάδια πού περνᾷ ἕνας ναρκομανῆς γιά νά φτάσει ὡς τήν κορφή τῶν «μεγάλων δόσεων» καί τῆς τέλει καταστροφῆς του εἶναι:

Πρῶτο ἡ περιέργεια τῆς χρήσεως καί ἡ «ἀπλή» δοκιμή. Δεύτερο ἡ σύνδεση τοῦ ἀτόμου μέ ὑποπτους κύκλους τοῦ ὑπόκοσμου (λαθρέμπορους ναρκωτικῶν, λωποδύτες, σωματέμπορους, κυνηγημένους ἀλλοδαπούς). Τρίτο οἱ πράξεις βίας, τό ἐγκλημα, ἡ ἀναξιοπιστία, ἡ ἀγαξιοπρέπεια, ἡ ἀλητεία, ὁ παρασιτισμός. Τέταρτο ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀτόμου ἀπό τό ὑγιές περιβάλλον του καί ἡ προσκόλλησή του πιά στήν κοινότητα τῶν ναρκομανῶν, τῶν ὑπόπτων, τῶν ἐξαθλιωμένων. Καί τέλος τό στάδιο τοῦ νοσοκομείου, τοῦ τρελλοκομείου ἢ... τοῦ νεκροταφείου.

Αὐτά τὰ πέντε στάδια διέρχεται βασικά, ὁποῖος ἀποφασίζει «ἀθῶα» στήν ἀρχή, νά πάρει γνώση ἔστω καί τοῦ πῖο «μαλακοῦ» ναρκωτικοῦ ἢ νά χρησιμοποιήσει τό πῖο «ἀκίνδυνο» καταπραῦντικό φάρμακο, γιά νά δώξει πρὸς στιγμή, τό ἀγχος, τήν ἀγωνία ἢ τὰ προβλήματα τῆς μέρας, πού δημιουργοῦνται ἢ εἰσβάλλουν στή ζωή.

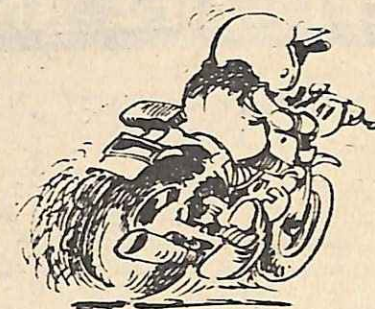
Τὰ «λουλούδια» σκοτώνουν

Σέ γενικές γραμμές τὰ ψυχικά καί σωματικά ἀποτελέσματα τῶν ναρκομανῶν ἐπιφέρουν μιά τέλεια διάλυση τῆς προσωπικότητος. Ἐνδεικτικά:

Τό χάσις, ἐκτός ἀπό τήν ἀπόλυτη ἐξάρτησιν πού ἐπιφέρει, προκαλεῖ δυνατό κλονισμό μέ κίνδυνο νά σπάσει τό νευρικό σύστημα.

Ἐξάλλου ἡ μεσκαλίνη (οὐσία πού ἐξαγεται ἀπό ἕνα μικρό κάκτο στό Μεξικό) καί τό «ἐλ-ἐς-ντί», φέρνουν ἰσχυρές κρίσεις ἀγωνίας. Πολλά ἀγόρια καί κορίτσια, ὕστερα ἀπό μιά παρόμοια κρίσι, θρέθηκαν στό ψυχιατρεῖο.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτό, τό «ἐλ-ἐς-ντί» καί ἡ μεσκαλίνη καταστρέφουν τὰ χρωματοσώματα τοῦ κυττάρου,

Μέ τή χρῆσιν ναρκωτικῶν. Ὀλοταχῶς γιά τόν θάνατο.

δηλαδή τὰ στοιχεῖα τῆς κληρονομικότητος, πού μεταδίδουμε στά παιδιά μας. Καί εἶναι πολὺ φυσικό τό παιδί πού θά γεννηθεῖ σήμερα, τό 2.000 μ.χ., ὕστερα δηλ. ἀπό 30 χρόνια, νά φέρνει μέσα του πνευματικά καί σωματικά προσόντα μέ «χημικές οὐσίες».

Ἀλλά καί τὰ συνηθισμένα διεγερτικά, τὰ παραισθησιογόνα, πού κυκλοφοροῦν σέ χάπια ἢ ἐνέσεις ἀποτελοῦν κατηγορίες ναρκωτικῶν πού σκοτώνουν.

Ἡ ἀμφεταμίνη προκαλεῖ ἀγχος, συστολή τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, ναυτία, μόνιμο ἐκνευρισμό καί τέλος αὐπνίες καί παραίτηση ἀπό ἐπιδιώξεις ποιότητος.

Ὁ τοξικομανῆς, στήν πρώτη φάση τῆς λήψεως τοῦ ναρκωτικοῦ, αἰσθάνεται εὐφορία, ἐντονη δραστηριότητα καί ἔχει τήν πεποίθησιν ὅτι εἶναι ὑπεράνθρωπος.

Αὕτη ἡ τεχνητή διέγερση ὅμως διαρκεῖ ἐλάχιστα, ἐνῶ οἱ καταστροφικές, σωματικές καί ψυχικές, συνέπειες εἶναι τεράστιες, ἀνεπανόρθωτες συνηθέστερα.

Ὁ τοξικομανῆς γίνεται ἰσχνός, τό πρόσωπό του ὠχρό. Κυριαρχοῦν οἱ ὀπτικές καί ἄλλες ψευδαισθήσεις πού φέρνουν γρήγορα παράλυση τοῦ νευρικοῦ συστήματος καί πλήρη ἐξουθένωση. Μετά τόν ψεύτικο, τεχνητό παράδεισο, ἀκολουθεῖ ἡ ἀπᾶισια, ἡ ὀριστική κόλαση.

Ἀκόμα, σάν ἀποτέλεσμα ἀπό τήν χρῆσιν καί κατάχρησιν τῶν ναρκωτικῶν ἐρχεται καί ἡ τρέλλα (μανία καταδιώξεως συνηθῶς). Καί εἶναι γνωστό ὅτι τό ποσοστό τῶν αὐτοκτονιῶν εἶναι ἐξ ἑξ ἑστέρας μεγαλύτερο σ' αὐτοὺς πού παίρνουν διεγερτικά καί ναρκωτικά.

Ἀλλά ἐκτός ἀπό τίς σωματικές καταστροφές, τίς ψυχικές ἀρρώστιες, τήν προσβολή τῆς προσωπικότητος, καί τὰ κοινωνικά ἀποτελέσματα εἶναι τρομακτικά.

Τὰ ναρκωτικά τροφοδοτοῦν τό ὀργανωμένο ἐγκλημα, τίς διεθνείς μαφίες καί σπείρες.

Μιά στατιστική ἀποκαλύπτει ὅτι 20.000.000 άτομα, μόνο στήν Ἀμερική ἔχουν δοκιμάσει τήν «μαριχουάνα». Ἡ συνέπεια εἶναι ὅτι αὐξάνεται στήν χώρα αὕτη καί σέ ἄλλες χώρες τῆς γῆς καθημερινά τό ἐγκλημα σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις του.

Ἡ ἀνάγκη ἐξευρέσεως συνεχῶς «δόσεων» ναρκωτικῶν καί ἡ «ἐπαφή» γιά τόν λόγο αὐτό μέ ὑποπτους κύκλους, σπείρες, θαμῶνες τοῦ διεθνούς ἐγκλήματος, αὐξάνουν καθημερινά τίς τραγικές τάξεις τῶν αλύτρωτων ἀτόμων. Βυθίζονται στό σκοτάδι, στόν μηδενισμό καί στό ἐγκλημα ἑκατοντάδες χιλιάδες ὑπάρξεις, πού ἐνῶ αὐτές οδηγοῦνται ἐξασφαλισμένα στήν καταστροφή, ταυτόχρονα ἀποφέρουν ἑκατομμύρια δολάρια στούς παραγωγούς, ἐμπόρους, μεσάζοντες καί βιοτέχνες τῶν ναρκωτικῶν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ «Ε.Ε.Σ.Ν.»

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΣΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ;

Ο άνθρωπος είναι φύσει όν κοινωνικό. Ζει δηλαδή μαζί με άλλους ανθρώπους. Μόνος του κανείς δεν μπορεί να ζήσει. Αυτός, που ζει μόνος του, είναι ή Θεός ή καπνός.

Οι άνθρωποι πολλοί μαζί συγκροτούν κοινωνία. Αλλά πώς πρέπει να είναι ή σωστή κοινωνία; Πώς πρέπει να λειτουργεί;

Η κοινωνία είναι οργανωμένο σύνολο ανθρώπων, ανθρώπων, που συμβιών, που συνεργάζονται, που αλληλοεξαρτιούνται, που έχουν κοινό στόχο την κοινή ευημερία και πρόοδο, την κοινή ευτυχία και εξέλιξη.

Η κοινή όμως αυτή συμβίωση και συνύπαρξη των ανθρώπων, για να είναι σωστή, σωστή κι αληθινή κοινωνία, πρέπει να μην είναι ένστικτώδης, όπως συμβαίνει με την κοινωνία των ζώων, όπου κυριαρχεί το ένστικτο, αλλά να είναι συνειδητή, βιωματική. Να μην κατευθύνεται από το τυχαίο και το παράλογο, από το παρορμητικό και το ένστικτώδες, αλλά να κατευθύνεται από τη λογική, τη σκέψη, το διαλογισμό, την ιδέα, το συναίσθημα. Η επαφή των ανθρώπων να είναι ψυχική και όχι φυσική.

Η κοινωνία είναι επικοινωνία ανθρώπων. Βασικός γεννήτορας της κοινωνίας είναι ή έμφυτη τάση του ανθρώπου. Ο άνθρωπος φέρνει μέσα του το σπέρμα της κοινωνικότητας. Όμως για να αναπτυχθεί και να ευημερήσει ή ανθρώπινη κοινωνία, χρειάζεται να γίνει κατανοητό, ότι ο ένας χρειάζεται τον άλλο, ο ένας εξαρτιέται από τον άλλο, ότι ο ένας είναι για όλους και όλοι για ένα, ότι είναι απαραίτητη ή συνεργατικότητα και ή σκοπιμότητα, ο νόμος και ή συμφωνία, ή αλληλοκατανόηση και ο συμμερισμός.

Πρέπει κάθε μέλος της να ενεργεί σωστά. Να ενεργεί συνειδητά και καθολικά. Να πιστεύει στο Θεό και Δημιουργό του, στον Ποιητή του Ουρανού και της Γης, των ορατών και άορατων, στο Θεό του φωτός και της ελπίδας, της αγάπης και τους ελέους.

Να τηρεί και να σέβεται τους γραπτούς νόμους της Πολιτείας και τους άγραφους νόμους της Κοινωνίας. Να τηρεί τους κανόνες της Ηθικής και του Δικαίου. Να αγαπά την πατρίδα του και τη φυλή του.

Να σέβεται τη ζωή του άλλου, την τιμή του και την υπόληψή του. Να μην εγκληματεί. Να μην σκοτώνει. Να μην αδικεί. Να μην μισεί. Να μην συκοφαντεί. Να μην κλέβει. Να μην φθονεί. Να μην λέει ψέματα. Να μην ρυπαίνει ή μολύνει το περιβάλλον. Να μετέχει στα κοινά. Να υπερασπίζεται το δίκαιο.

Ν' αγαπά. Η αγάπη είναι ή κορωνίδα των συναίσθημάτων. Είναι ή αρχή κάθε γνώσεως και κάθε ώραιου, μεγάλου και αληθινού δημιουργήματος, κάθε προσωπικής και κοινωνικής ανόδου, κάθε άξέχαστου κι αλησμόνητου έργου. Είναι ή δημιουργός της ειρήνης, της γαλήνης, της ύφεσης, της πραότητας, της φιλίας,

της ευτυχίας, της τρυφερότητας, της κομψότητας, της χάρης, της στοργής, της μετάνοιας, της συμπαραστάσης, της επιθυμίας, της ήγεσίας. Άνθρωπος χωρίς αγάπη είναι «χαλκός ήχων», όπως εύστοχα παρατηρεί ο Απ. Παύλος. «Δέ γεννήθηκα για να μισώ, αλλά για να αγαπώ», είπε ο αρχαίος τραγικός ποιητής. Κι ο Θεός αγάπη είναι.

Ν' αποδείχνει έμπρακτα την αγάπη του. Να βοηθεί τον πλησίον του ήθικα και υλικά. Να τον συμμερίζεται σε κάθε περίπτωση. Να μοιράζεται μαζί του και τη χαρά του και τη λύπη του.

Νά εργάζεται. Η εργασία είναι άτομική και κοινωνική υπόχρεωση. Είναι εύλογία. Ό,τι έχει γίνει μέχρι σήμερα, είναι αποτέλεσμα της πνευματικής ή της χειρονακτικής εργασίας ή συνδυασμός της μιάς και της άλλης. Αντίθετα ή όκνηρία, ή άποφυγή της εργασίας, γίνεται πηγή πολλών κακών. Και ο ίδιος ο Θεός, για να δημιουργήσει το κορυφαίο δημιούργημά του, τον άνθρωπο, εργάστηκε. Και ο Χριστός επίσης υπήρξε, υπόδειγμα εργατικότητας.

Να στέκει πάνω απ' τις ανθρώπινες μικρότητες κι απρέπειες.

Να έχει βαθιά συνείδηση όλων των υποχρεώσεών του, ατομικών και κοινωνικών. Ν' αποβλέπει τόσο στο ατομικό, όσο και στο κοινό καλό.

Φυσικά απέχουμε πολύ από μια τέτοια κοινωνία, από μια κοινωνία **αυτάρκη** κι αυτοδύναμη, ιδανική. Κι όμως δεν είναι αδύνατη κι άπραγματοποίητη μια τέτοια κοινωνία, μια κοινωνία όμορφη, ήθικη, άγγελικά πλασμένη. Όλα από μās εξαρτιούνται. Όλα στο χέρι μας είναι. Εμπρός λοιπόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΜΠΡΑΝΗΣ
Μαθητής Α' Γυμν. Υμηττού

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Ρώτησα το φίλο μου που διάβαζε την εφημερίδα αν είχε κανένα νέο. Όλα στενόχωρα μου άπάντησε. Από δολοφονίες, εγκλήματα, βομβαρδισμούς άλλο και πλημμύρες δεισμούς και καταποντισμούς άλλο τίποτα. Αδικίες, καταχρήσεις, κλοπές και παληανθρωπιές άφθονία. Μόλυνση του περιβάλλοντος, μυστικές πυρηνικές δοκιμές, καταχθόνια σχέδια μεγάλων και μικρών μυστικών υπηρεσιών άνευ προηγουμένου. Λοιπόν είναι δυνατόν να μη αποκαρδιώνονται οι άνθρωποι; Είναι δυνατόν να μη τους πιάνει άπογοήτευση, θλίψη, μελαγχολία, κατάθλιψη;

Φυσικό είναι, φυσικότατο. Ιδίως οι νέοι άνθρωποι που έχουν όνειρα για ένα ώραίο μέλλον, για μόρφωση, δουλειά, για το φτιάξιμο μιάς θέσης στο ήλιο για τον εαυτό τους και το σύντροφό τους, με όσα διαβάζουν και βλέπουν άπογοητεύονται και έχουν δικαιο άπόλυτο.

Τι θα γίνει λοιπόν, θα γίνουμε μιά κοινωνία ανθρώπων θλιμμένων που συνεχώς κλαίνει, μούρμουρίζουν και τά βλέπουν όλα μαύρα;

Όχι φίλοι μου!

Προτείνω μιά μάχη για τη χαρά και το τραγούδι, μιά μάχη για την ελπίδα που υπάρχει και που χρειάζεται να προβληθεί και να καλλιεργηθεί. Γιατί όταν υπάρχει ελπίδα, θα έλθει και το χαμόγελο και ή χαρά και το χιούμορ. Προτείνω μιά πανελλήνια προσπάθεια να βοηθηθεί ο σημερινός άνθρωπος και ειδικά οι νέοι να δουν τις θετικές και έλπιδοφόρες προσπάθειες που γίνονται στο κόσμο αυτό που ζούμε, παρ' όλα τά προβλήματα του, για να έλθει μιά καλύτερη εποχή.

Προτείνω κάθε εφημερίδα και περιοδικό να εγκαινιάσει τη στήλη της ελπίδας όπου θα δημοσιεύονται νέα και προσπάθειες βοήθειας προς το συνάνθρωπό μας, προσπάθειες περιορισμού της μόλυνσεως, τονώσεως και βελτιώσεως της παιδείας, υγείας και ευτυχίας των ανθρώπων.

Στη στήλη της Ελπίδας θα δημοσιεύονται άρθρα και νέα για διάσωση ανθρώπων από κατάστροφες, πλημμύρες, κεραυνούς, πνιγμούς και, ακόμη από αυτοκινητιστικά ατυχήματα.

Φωτογραφίες των όσων έβοήθησαν σε διάσωση θα περιλαμβάνονται όποτε είναι δυνατόν. Επίσης θα προσβάλλονται προσπάθειες περιορισμού της μόλυνσεως του περιβάλλοντος, ανάπτυξεως κήπων, δενδροφυτεύσεως, καθαρισμού άσουλίων, άκρογιαλιών και χωριών με τη βοήθεια των κατοίκων ή των νέων της περιοχής, βιομηχανίες που αναπτύσσουν νέες μεθόδους περιορισμού των καταλοίπων και της μόλυνσεως με ειδικά συστήματα θα αναφέρονται σε ειδικά άρθρα. Ίσως θα μπορούσε να θεσπισθεί και βραβείο έτήσιο για κάθε είδους έλπιδοφόρου προσπάθειας όμαδικής ή ατομικής ώστε να ένθαρρυνθεί ή μάχη της ελπίδας.

Για να επιτύχει το σκοπό της μιά τέτοια στήλη θα χρειασθεί τη συνεργασία πολλών συνεργατών.

Ας άνασκουμπωθούμε όλοι, όσοι πιστεύουν ότι υπάρχει ελπίδα και ας στέλνουμε έπιστολές ή σημειώματα ή και φωτογραφίες σχετικές με θετικές και έλπιδοφόρες προσπάθειες που βλέπουμε γύρω μας.

Ας μη τά περιμένουμε όλα από το κράτος. Ας φροντίσουμε να πρασινίσουν τά μπαλκόνια μας και οι ακάλυπτοι χώροι των σπιτιών μας.

Ας φροντίσουμε να ακούγεται χαρούμενη μουσική στο σπίτι μας, χωρίς όμως να ένοχλεί τους γείτονες.

Ας δώσουμε ένα χέρι βοήθειας στον παππού ή τη γιαγιά που έχει δυσκολία με τά ψώνια. Ας πούμε μιά ένθαρρυντική κουβέντα στο νέο που ψάχνει να βρεί κάτι να σπουδάσει ή να πιάσει δουλειά και είναι αποκαρδιωμένος. Ας τό παραπέμψουμε σε κάποιον που άκούσαμε ότι ψάχνει να βρεί άνθρωπο για τη δουλειά του. Κι ας θυμηθούμε ότι όσο υπάρχουν άνθρωποι καλής θελήσεως στο κόσμο και όσο γιορτάζεται ή Ανάσταση του Χριστού που φέρνει χαρά θα υπάρχει ελπίδα.

ΔΡ. Δ. Σ. ΜΠΟΤΣΕΑΣ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΑ ΑΝΑΠΗΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

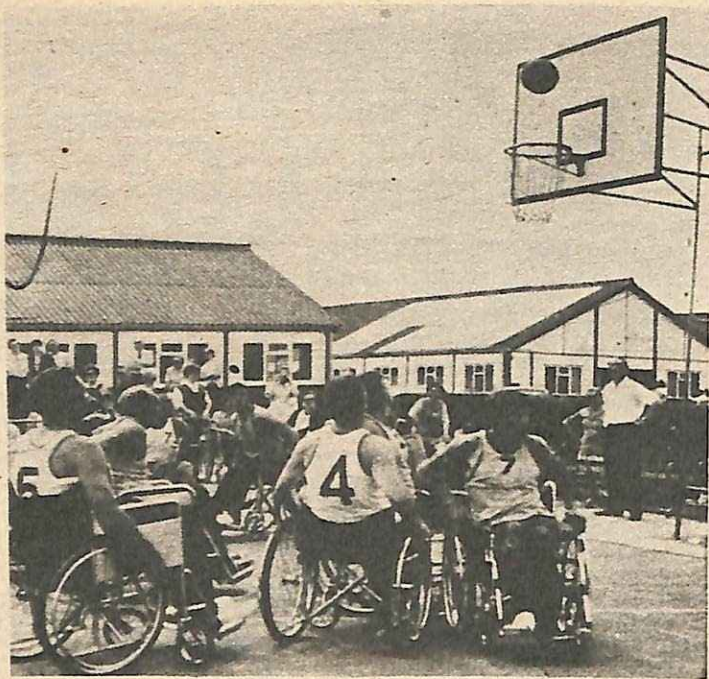
Φαίνόταν πολύ θλιμμένος ο έπιχειρηματίας Στέφανος Άλεξίου τούτο τό δειλινό. Τά δάκρυα γιόμισαν τά

Ανάπηροι παρακολουθούν έλληνικούς χόρους.

μάτια του. Λίγο ακόμα και θ' αφήνονταν έλεύθερα να κυλήσουν στις πολύχρονες ρυτίδες του. Η μνήμη του γύρισε πίσω, στο πικραμένο του παρελθόν. Η μνήμη του γύρισε δύο χρόνια πίσω, τότε που ο μοναχογιός του άφησε την τελευταία του πνοή πάνω σ' ένα αναπηρικό καροτσάκι. Τότε που ο θάνατος άρπαξε τό μοναδικό του στήριγμα στη ζωή, αφήνοντας του μόνο, πραγματικά μόνο, παρέα με τίς πικρές αναμνήσεις του παρελθόντος. Κι όμως δεν έπαψε ν' αγωνιζέται μέσα στη ζωή, δεν έπαψε να έλπίζει, να πλάθει όνειρα. Κι όμως δεν έπαψε ποτέ να είναι άνθρωπος, όχι μόνο στα χαρτιά αλλά και στην πράξη. Πάντοτε αγαπούσε τους ανθρώπους. Πάντοτε πίστευε σ' αυτούς. Αλλά πίστευε και σε κάποιον Άλλον. Στο Χριστό, κι αυτή ή πίστη του στον Ίησού, τον τροφодотούσε με μιά δύναμη, αληθινά μυστήρια, που τον άναδεικνυε ήρωα στην πάλη του με τίς δυσκολίες της ζωής.

Ξαφνικά, τά μάτια του έλαμψαν και φορώντας τό παλτό του, κατέβηκε στην αύλη. Μπήκε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε με μεγάλη ταχύτητα. Σε λίγη ώρα έφτασε έξω από ένα μεγάλο γκριζό κτίριο. Η πινακίδα στην σιδερένια έξωπορτα έγραφε: «Ίδρυμα Αναπήρων Παιδιών Άγιος Στυλιανός». Ζήτησε από τό θυρωρό να τον οδηγήσει στο διευθυντή. Σε λίγο καθόταν σε μιά αναπαυτική πολυθρόνα στο γραφείο της διευθύνσεως του Ίδρύματος. Ο διευθυντής δεν ήταν παρὰ μιά γυναίκα, γοητευτική, παρόλο που κάποιες ρυτίδες πρόδιδαν την ήλικία της. Ο Στέφανος της διηγήθηκε τη ζωή του και της πρότεινε να διοργανώσουν μιά γιορτή προς χάρη των αναπήρων παιδιών μ' όλα τά έξοδα καλυμμένα από τον ίδιο. Μάλιστα, της είπε να καλέσουν και κάποιον θιασο για να ψυχαγωγήσουν καλύτερα τά παιδιά. Η διευθύντρια, γεμάτη χαρά αποδέχτηκε την πρότασή του και

Ανάπηροι σε αγώνα πετοσφαίρας.

τόν συνεχάρη για την ώραία του πρωτοβουλία. Ξεφύρασε ακόμα και τη λύπη της για τα άδυσώπητα χτυπήματα της μοίρας που δέχθηκε αλλά δε μπόρεσε να κρύψει το θαυμασμό της για τη μεγάλη άντοχή και δύναμη που είχε απέναντι αυτών των χτυπημάτων. Η γιορτή καθορίστηκε να γίνει σε δεκαπέντε μέρες. Έτσι ο κ. Αλεξίου είχε όλο τον καιρό μπροστά του να έρθει σε συνενόηση με το θίασο και ν' αγοράσει τα δώρα των παιδιών.

Γεμάτος τρεχάματα ήταν αυτές τις μέρες ο Στέφανος. Πήγαινε από Θέατρο σε Θέατρο για να ζητήσει από τους ήθοποιους να δεχτούν να παίξουν στο "Ίδρυμα γι' αυτά τα παιδιά. Κάθε τόσο έφευγε με σκυφτό κεφάλι και με μία πίκρα στην καρδιά, γιατί έπαιρνε συνεχώς αρνητικές απαντήσεις. Γνώριζε από πολύ κοντά την κακία των ανθρώπων. Κατάλαβε πως στη σημερινή εποχή, λίγοι παραμένουν ακόμα άνθρωποι. Λίγοι πιστεύουν κι αγαπούν ακόμα τους ανθρώπους. Λίγοι είναι πραγματικοί Χριστιανοί. Οι άλλοι σε κάποιο σημείο της ταυτότητάς τους, πουθενά άλλου. Οι πολλοί διώξαν το Χριστό από τις καρδιές τους και τις γέμισαν με εγωισμό και φιλαυτία. Πόσο λάθος έχουν. Δεν ξέρουν πως η αληθινή αγάπη άνοιγει τα μάτια της ψυχής ενώ ο εγωισμός και η κακία τα κλείνουν. Δεν ξέρουν πως η αληθινή αγάπη είναι η μητέρα της ευτυχίας και της ειρήνης. Να που κατάντησε η ανθρωπότητα σήμερα. Μίσση, πόλεμοι, νεκροί, ατέλειωτα δάκρυα. Αρνούνται να δώσουν οι άνθρωποι λίγη χαρά, λίγη ευτυχία στους συνανθρώπους τους, στα παιδιά, στα ανάπηρα παιδιά που τόσο έχουν ανάγκη από τη συμπόνοια και την αγάπη των άλλων. Είναι σκληρή η μοναξιά. Γεμάτη πόνου. Πόσο όμορφα θα νοιώσουν τ' ανάπηρα παιδιά, όταν δούν ότι κάποιοι νοιάζονται γι' αυτά. Πόσο ευτυχισμένα. Τελικά βρέθηκε κάποιος θίασος που δέχτηκε να

παιξει στο Ίδρυμα και μάλιστα αφιλοκερδώς. Λάμποντας ολόκληρος από χαρά ο κ. Αλεξίου, έτρεξε στα καταστήματα για ν' αγοράσει τα δώρα. Φορτωμένος με τα πακέτα ευχαριστούσε το Θεό που τον βοήθησε να δει την επιθυμία του να υλοποιείται.

Τα παιδιά, μόλις άκουσαν το χαρμόσυνο γεγονός της γιορτής, ξέσπασαν σε ζητοκραυγές και γέλια. Τά άλλοτε θλιμμένα μάτια τους δεν υπάρχουν πιά. Τώρα υπάρχουν μόνο χαρούμενα μάτια, με την ελπίδα και τα όνειρα να πλέουν στις απέραντες θάλασσές τους. Ανυπομονούσαν να έρθει εκείνη η ξεχωριστή μέρα. Αγωνία, λαχτάρα αλλά και χαρά τα πλημμύριζαν. Τό άλλοτε σιωπηλό Ίδρυμα γέμισε από παιδικές φωνές και τραγούδια. Πόσο ευτυχισμένα ένοιωθαν. Ήθελαν να γνωρίσουν τον «ευεργέτη» τους και ν' αγκαλιάσουν τόσο μά πόσο τον αγαπούσαν. Ήθελαν να του πουν ένα μεγάλο ευχαριστώ και πως πάντα θα προσεύχονταν γι' αυτόν στον καλό Χριστό. Μέσα από τήν ανωριμότητά τους διαπίστωσαν πως κάποιος νοιάζεται γι' αυτά, πως υπάρχουν ακόμα άνθρωποι. Διαπίστωσαν πως δεν έμειναν ξεχασμένα από τους συνανθρώπους τους όπως στο παρελθόν. Αχ! πως ήθελαν να τρέξουν έξω στους δρόμους και ν' αφωνάζουν πόσο ευτυχισμένα είναι. Αλλά δεν μπορούσαν. Ή μοίρα τα καταδίκασε να κάθονται, ίσως για πάντα, στην παγερή αγκαλιά των αναπηρικών καροτσιών. Όμως τώρα, η ευτυχία τα έκανε να νοιώσουν αυτή την αγκαλιά τόσο ζεστή, όσο ποτέ άλλοτε...

Έφτασε επιτέλους η ποθούμενη μέρα. Από νωρίς το απόγευμα, ήρθαν οι περισσότεροι γονείς των παιδιών, ο θίασος και ο Στέφανος Αλεξίου με τα δώρα. Έστησαν το σκηνικό και τακτοποίησαν τη μεγάλη αίθουσα. Κατά τις 8 το βράδυ όλο ήταν έτοιμα. Όλοι πήραν τις θέσεις τους. Σε λίγο άνοιξε η αula. Τό έργο που θα έπαιζε ο θίασος ήταν μία ώραία Ελληνική κωμωδία. Τα γέλια των παιδιών κυρίως, δεν άφηναν πολλές φορές τους ήθοποιούς να συνεχίσουν. Τό έργο είχε μεγάλη επιτυχία. Όταν τελείωσε, τα χειροκροτήματα επιβράβευσαν τους ήθοποιους.

Έπειτα στη σκηνή ανέβηκε η Διευθύντρια που ευχαρίστησε τον κ. Αλεξίου, το θίασο και τους γονείς των παιδιών. Κατόπιν τό λόγος πήρε ο Στέφανος Αλεξίου που ευχαρίστησε κι αυτός με τη σειρά του την ώραία χειρονομία του θίασου να δεχτεί να παίξει αφιλοκερδώς, τη διευθύντρια που αποδέχτηκε την πρότασή του και τους γονείς που τίμησαν με την παρουσία τους τη βραδιά αυτή. Στη συνέχεια μίλησε κυρίως στα παιδιά και τους είπε για τη ζωή, τι είναι ζωή και πως πρέπει να τη ζούνε. Εξήρε τη σημασία της πίστης στο Θεό και τελείωσε λέγοντας ότι: «Η ζωή λοιπόν, παιδιά μου, είναι ένας συνεχής αγώνας γεμάτος όνειρα, ελπίδες, ιδανικά. Ο θάνατος παραμονεύει στο κάθε βήμα μας. Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα σταματήσει ν' αγωνίζεται, ν' ελπίζει, ν' πλάθει όνειρα. Ο θάνατος θα είναι τό τραγικό του τέλος». Μετά τους μοίρασε τα δώρα. Τα παιδιά γεμάτα λαχτάρα άνοιξαν τα πακέτα και με χαρά φώναξαν ένα απέραντο «ευχαριστούμε». Μίλησαν επιτέλους με τον «ευεργέτη» τους. Πολλά του φίλησαν τό χέρι, εύγνωμώντας τον. Ο Στέφανος δακρυσμένος, όχι από λύπη, μα από ευτυχία έσκυψε και τα φίλησε στοργικά.

Σίγουρα, η βραδιά αυτή στάθηκε όρόσημο στη ζωή των παιδιών.

Ο κ. Αλεξίου τους έδειξε πως η ζωή είναι όμορφη, αρκεί ν' α γ ν ω ρ ί σ ε ι ς, ν' α ν α ζ η τ ή σ ε ι ς και ν' α γ ρ α φ η ς τις άπομερες γωνίες που κρύβονται μερικά αγνά λουλούδια που λέγονται ευτυχία. Σίγουρα τα ανάπηρα παιδιά του Ίδρυματος «Αγιος Στυλιανός» κατάλαβαν πως υπάρχουν ακόμα άνθρωποι γεμάτοι αγάπη και καλοσύνη και πως πάντα σ' οποιαδήποτε εποχή θα υπάρχουν α ν θ ρ ω π ο ι.

ΘΩΜΑΣ ΤΖΩΛΙΑΣ
Μυρίνη Καρδίτσας

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΠΑΙΔΙ

Ο παππούς συνήθιζε ν' α λ έ ι π ά ν τ ο τ ε ι σ τ ο ρ ί ε ς σ τ ά ε γ γ ό ν ι α τ ο υ. Ι σ τ ο ρ ί ε ς δ ι δ α κ τ ι κ έ ς. Ι σ τ ο ρ ί ε ς π α ρ μ έ ν ε ς ά π ' τ ή ζ ω ή.

Καί τ' α παιδιά, όμως, τις αναζητούσαν επίμονα αυτές τις διηγήσεις, γιατί ο παππούς ήταν παραστατικός, των έδινε ζωντάνια και τα ευχαριστούσε πολύ και τα ικανοποιούσε απόλυτα κάθε φορά. Κάποτε λοιπόν, ικανοποιώντας ο καλός ο παππούς τη λαχτάρα των παιδιών, τους διηγήθηκε αυτή την ιστορία:

Σ' ένα μικρό Κυκλαδονήσι ήταν ένα μικρό παιδί ο Αντρίκος, που ήταν όρφανό κι από μάνα κι από Πατέρα. Εκεί στο χωριό όλοι τό βοηθούσαν. Όλοι τό αγαπούσαν, γιατί ήταν ένα πολύ καλό παιδί.

Έμενε στο σπίτι κάποιας γριάς θείας του, αδελφής της μητέρας του, που ήταν κι αυτή φτωχή γυναίκα.

Αυτό λοιπόν τό παιδί με την αγάπη και τις φροντίδες της θείας, με την αγάπη και τη βοήθεια των συγχωριανών του όλο μεγάλωνε και προόδευε. Στο σπίτι βοηθούσε όσο μπορούσε τη γερόντισσα τη θεία του (νά της σκουπίσει, νά της ανάψει φωτιά, νά της κουβαλήσει νερό, νά της φέρει, ξύλα από τό δάσος κ.λπ.). Στο Σχολείο, υπόδειγμα μαθητού (πρώτο στα μαθήματα, άριστος στη διαγωγή πάντα πρώτο σε κάθε έξωσχολική εκδήλωση, πρόθυμο νά βοηθήσει αδύνατους στα μαθήματα συμμαθητές τους). Στο χωριό πρόθυμο για κάθε «απαγγελιά» (θέλημα). Πρώτο νά τρέξει νά βοηθήσει, με τις δυνάμεις που είχε, σε κάθε έργο κοινής ωφελείας. Καθήκον του τό θεωρούσε νά τρέξει νά βοηθήσει τόν κάθε ανύμπορο άνθρωπο στη δουλειά του (νά του πάει νερό, νά πάει νά του φωνίσει, νά του πάει τ' α ζ ω α στη βοσκή κ.λπ.), νά συντροφιάσει άρρωστο ή γερόντα, νά γράψει ή νά διαβάσει ένα γράμμα σε μιά αγράμματη μάνα, νά τρέξει νά πάει τό χαρούμενο τό χαμπάρι σ' ένα σπίτι. Στην εκκλησία πάντοτε πρώτος, για νά βοηθήσει τόν παπά από 'Ιερό, για νά βοηθήσει στο καθάρισμα και στολισμό του ναού. Είχε μάθει νά διαβάει τόν έξάφαλο, νά λέει τόν Απόστολο, νά ψάλλει μερικά από τη λειτουργία. Και όταν δεν είχε σχολείο, στις διακοπές, πήγαινε μαζί με τόν παπά στα διάφορα έξωκλήσια, που είχε λειτουργία, για νά τόν βοηθά.

Αν και μικρός δηλαδή ο Αντρίκος ήταν ωφέλιμος παντού. Κι ήταν μυαλωμένο παιδί. Η κάθε του πράξη ήταν λογική. Ο κάθε του λόγος μετρημένος.

Ποτέ δε στενοχωρούσε τη βασανισμένη τη θεία του,

Ποτέ δεν έδινε άφορμή στο δάσκαλό του για νά του κάμει παρατήρηση. Ποτέ δε χαλούσε την καρδιά των συμμαθητών του. Ποτέ δε δυσάρεστουσε άνθρωπο. Ήταν ταπεινός, ύπομονετικός και γλυκομίλητος. Έδειχνε αγάπη στους συμμαθητές τους, σεβασμό στο δάσκαλο, στον παπά, στον Πρόεδρο, στους γέροντες. Και πάντοτε με τό χαμόγελο στα χείλη. Πάντοτε με τό ύφος της εκδηλώσεως της υποχρέωσης για τήν κάθε βοήθεια προς αυτόν και τη θεία του. Πάντοτε υπερήφανος για τό χωριό του, για τήν πατρίδα του.

Κατά τις ημέρες των διακοπών των Χριστουγέννων και του Πάσχα, πήγαινε και βοηθούσε ή τό φούρναρη ή τόν μπακάλη του χωριού, για νά παίρνει τό χαρτζιλίκι του. Κι ακόμη με τό γαϊδουράκι της θείας του, που τό περιποιότανε πολύ, έκανε στα γύρω χωριά άγώγια ή κουβαλούσε αλέσματα στον ανεμόμυλο του Χωριού.

Τό καλοκαίρι πάλι, με τη βάρκα του Μπαρμπα-Στάθη, πήγαινε παραθεριστές ντόπιους και ξένους, ή για άπλη βαρκάδα ή για νά ψαρέψουν μέσα στο λιμάνι. Έτσι όσο μεγάλωνε, οικονομούσε μερικά χρήματα, που αυτά τά έδινε πάντοτε στη θεία του, για τις ανάγκες τους. Η επιθυμία του ήταν να λιγοστέψη ή και έντελώς νά σταματήσει τήν ξένη βοήθεια. Και γιαυτό κατέβαλλε κάθε προσπάθεια.

Ένα Καλοκαίρι ήρτε στο νησί για νά παραθερίσει και νά κάμει τ' α μ π ά ν ι α τ ο υ έ ν α ς κ α θ η γ η τ ή ς τ η ς Σ ι β ι τ α ν ι δ ε ι ο υ Σ χ ο λ ή ς. Ήταν ένας καλοκάγαθος άνθρωπος, πραγματικός Χριστιανός.

Του υπέδειξαν λοιπόν τόν Αντρίκο για νά τόν πηγαίνει με τη βαρούλα του Γερο-Στάθη στα μπάνια και στο ψάρεμα. Κι έτσι τό μήνα που έμεινε στο νησί γνωρίστηκε πολύ καλά με τό όρφανό παιδί και μπόρεσε νά καταλάβει και τήν έξυπνάδα και τ' α χ α ρ ι σ μ α τ ά τ ο υ. Φιλάνθρωπος δε όπως ήταν άποφασισε νά τό βοηθήσει μιά κι είχε πιά τελειώσει τό Δημοτικό Σχολείο.

Τήν ίδια τήν ημέρα που τό συζήτησε τό θέμα με τη γυναίκα του και τ' α π ο φ α σ ί σ α ν ε νά τόν πάρουν μαζί τους τόν Αντρίκο, είδε, ο καλός ο άνθρωπος και τόν παπά και τόν δάσκαλο και τόν Πρόεδρο του χωριού, και όλοι μαζί τη θεία του παιδιού. Έτσι, με τη συμφωνία όλων τό παιδί θά πήγαινε μαζί του για νά φοιτήσει στη Σιβιτανίδειο Σχολή. Και θά έμενε στο σπίτι του, σ' αν δικό του παιδί.

Αρχές Σ' βρίου έφυγε ο καθηγητής οικογενειακώς απ' τό νησί και πήραν μαζί τους και τόν Αντρίκο. Κι εκεί στην Αθήνα έμενε στο σπίτι τους και φοιτούσε στη Σχολή, που μόλις πήγαν τόν έγραψαν (για ηλεκτροτεχνίτη).

Και περνούσε ο καιρός. Ποτέ τό καλό παιδί δεν στενοχώρησε, ποτέ δεν τόν ντρόπιασε τόν προστάτη του. Πρωτεύοντας πάντα και στα μαθήματα και στο ήθος, με εκδήλη την αγάπη καθηγητών και συμμαθητών, τελείωσε τη Σχολή. Κι άμέσως, με τήν υπόδειξη του καθηγητή ενεγράφη στην Ανώτερα Σχολή ηλεκτρολόγων που κι αυτή τήν τελείωσε χωρίς καμιά καθυστέρηση και πάντοτε με έπαίρους.

Σ' αν τελείωσε τη Σχολή πήγε στρατιώτης. Και μετά τήν εκπλήρωσή των στρατιωτικών του υποχρεώσεων με τήν υπόδειξη πάλι και τη βοήθεια του προστάτου

του, άνοιξε στην Αθήνα ήλεκτρομηχανικό εργαστήριο.

Πάντοτε εργατικός, πάντοτε τίμιος, πάντοτε εύγενης, πάντοτε ανθρωπιστής προόδευε στις δουλειές του. Και πολλά φτωχά παιδιά του χωριού βρήκαν προστασία κοντά του, εργαζόμενα στο εργαστήριο και φοιτώντας σε Νυκτερινή Τεχνική Σχολή.

Πολλά είναι τα νησιωτόπουλα που έγιναν κοντά στον καλό τόν Αντρίκο καλοί τεχνίτες. Πολλά έργα στήρια άνοιξαν, από μαθητές του, στην Αθήνα και στον Πειραιά. Και ο Πρωτομάστορας όλο και καμάρωνε, όλο και δόξαζε τόν Θεό!

Γρήγορα ο κυρ- Αντρίκος έγινε οικονομικώς ανεξάρτητος. Με τόν καιρό έδημιούργησε δική του, χρηστή, οικογένεια, τής όποιας τό πιο σεβαστό μέλος ήταν ή πολύ γριά θεία του, που τήν φρόντιζαν όλοι σάν μητέρα τους. Πάντα δέ έδειχνε ζωηρό τό ενδιαφέρον και για τά ζητήματα που απασχολούσαν τό χωριό και τό νησί του, τό όποιο απαραίτητα, κάθε καλοκαίρι τό επισκέπτετο.

Όλοι τό γνωρίζουν ότι διάθεσε αρκετά χρήματα και για τήν Έκκλησία και για τό Σχολείο του Χωριού του. Ότι ούδέποτε άρνήθηκε τήν οικονομική ένίσχυση που ζητούσε ή κοινότητα, για τήν έκτέλεση κάποιου έργου κοινής ώφελείας και προόδου.

Ο Ζήλος αυτός ο μεγάλος για τήν πρόοδο του νησιού του γενικά και για τήν ευημερία των συμπατριωτών του, τόν ώθησε νά δεχθή τήν Προεδρίαν του Συνδέσμου τους στην Αθήνα.

Και επέδειξε εξααιρετική δραστηριότητα ο Συνδεδσμος επί τής Προεδρίας του. Ανέθηκε πολύ ψηλά. Αγκάλιασε όλα τά ξενιτεμένα παιδιά του νησιού. Τούς έθέρμανε τό ζήλο και τό ενδιαφέρο γιά τή γενέτειρα. Τά έκαμε νά υποβληθούν σε θυσίες. Και έτσι επιτελέσθησαν έργα μεγάλα, ελύθησαν χρονίζοντα πρόβλήματα, έπραγματοποιήθησαν όνειρα!

Με ένέργειες του Συνδέσμου και χρηματικές προσφορές Προέδρου και μελών: τελείωσε τό δίκτυο ύδρευσεως, ιδρύθηκε Ιατρείο και άνηγέρθει κτίριο για νά στεγασθει, ιδρύθηκε Κοινοτική βιβλιοθήκη, δημιουργήθηκε παιδική χαρά και Γυμναστήριο, έγινε απόχρευσση, πήγε τό ήλεκτρικό ρεύμα, αυτόματοποιήθηκε τό τηλέφωνο, διανοίχθηκε άμαξιτός δρόμος, έγινε προβλήτα στό λιμάνι.

Και όταν πιά ο ακούραστος κυρ- Αντρίκος σπούδασε κι άποκατέστησε τά παιδιά του (που ένα απ' αυτά τό έκαμε γιατρά και τό έστειλε στό νησί τους) γύρισε για πάντα στον τάπο του όπου και συνέχισε τήν φιλοπρόοδη δραστηριότητα και τή φιλανθρωπία του.

Και πάλι πιέσθηκε από τούς συμπατριώτες του και έγινε πρόεδρος τής Κοινότητας. Εργάστηκε δέ ως Κοινοτάρχης με έπαινετή δραστηριότητα μέχρι του θανάτου του».

Και τελειώνοντας ο καλός παππούς είπε: Αυτή λοιπόν ήταν σήμερα ή Ιστορία μας. Τώρα έσεις βγάλετε τά συμπεράσματά σας.

ΛΟΥΚΑΣ Ε. ΣΙΜΟΣ, ΚΑΤΑΠΟΛΑ ΑΜΟΡΓΟΥ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κάποτε, σε ένα μικρό γραφικό χωριουδάκι, ένα

σπυρί στη σιταποθήκη που λέγεται γή, ζούσε ένας μικρός βοσκός. Δεν τόν πείραζε ή γύμνια του και ή φτώχεια του. Αυτά βασανίζουν τους ανθρώπους τής πόλης. Η ζωή του κυλούσε ανάμεσα στα φαράγγια, ή φωνή του έτρεχε στις πλαγιές. Με τά λιγοστά προβατάκια του βιοπορούσε. Τό σώμα του τό έθρεφε ο βουνίσιος άέρας. Όσο για σπίτι, ή καλαμένα καλυβούλα του του άρκούσε. Λιτός στη ζωή του έμοιαζε τούς αρχαίους Σπαρτιάτες. Τά λόγια του ήταν κοφτά, μά έβγαζες τέλειον ήγμα. Δεν είχε μάθει γράμματα, πίστευε βαθιά στό Θεό και στην Πρόνοιά του. Τis νύχτες μετρούσε τ' άστρα και έκανε μιά άτέλειωτη προσευχή, που έμοιαζε με γλυκό νανούρισμα.

Μά έφευγαν τά χρόνια και δεν μπορούσες νά τά συγκρατήσεις. Έπαιρναν μαζί τους ζωές. Έφερναν άλλες. Μοίραζαν στό κόσμο χαρά και έλπίδα, μάταιη τίς πιο πολλές φορές. Μά έφερναν και πίκρες που έμοιαζαν με βαρυπενθούσες γρηές μαυροφορεμένες. Και μιά απ' αυτές χτύπησε τήν ετοιμόρροπη πόρτα του βοσκου.

Η άρρώστεια θέρισε σά τεράστιο δρεπάνι τά πρόβατά του. Καθόταν λοιπόν άμήχανος, συλλογισμένος. Γιατί; Γιατί; αυτή ή λέξη λούιζε στό αυτιά του. Κόντευε νά τρελλαθει από λύπη. Και έσπασε τά δεσμά τής άχανούς τρέλλας ένα σωτήριο χτύπημα στην πόρτα. Άνοιξε. Τήν είσοδο κάλυψε ένας γιγαντώσμος άντρας, ήταν χτυπημένος. Ζητούσε λίγη βοήθεια και λίγη ζεστασιά. Πάνω στην ώρα. Τώρα που δεν είχε τίποτα.

Του έδωσε λίγο ξυρισμένο γάλα που ήταν τό μάννα των Ισραηλιτών για τό καταδιωγμένο ταξιδιώτη. Συζήτησαν πολλή ώρα. Πράγματα άσχετα. Ξάφνου ο βοσκός άρχισε νά κλαίει μ' ένα τρόπο παιδαριώδη. Γλίστηρε ή νύχτα και τό γλυκοχάραμα ο άγνωστος έφυγε. Ο βοσκός ήταν ήσυχος με τή συνειδηση του. Είχε κάνει τό καθήκον του προς τό Θεό.

Τήν άλλη μέρα, πουρνό-πουρνό, βγήκε νά πάρει άέρα. Έτοι ίσως ξεκαθάριζε τό μυαλό του. Ξάφνου βλέπει στό χιλιοπατημένο φιδίσιο μονοπάτι ένα σακουλάκι. Μιά φωτεινή σπιθα πέρασε από τό μυαλό του. Άδύνατον, είπε, αδύνατον!

Μά ή περιέργεια τόν ώθησε στό νά άνοίξει τό σακουλάκι και νά βρεί τό άμύθητο περιεχόμενο του. Από κει και ύστερα όλο προόδευε. Κι έγινε πάμπλουτος. Ο Θεός δεν τόν ξεχασε. Ο Θεός λυπάται και τόν τεμπέλη τζιτζικα και θ' άλησμονήσει τόν ταπεινό του δούλο. Και κάποια μέρα, για έπαγγελματικούς λόγους έφτασε και στό γραφείο του νομάρχη. Και φαντάζεστε τήν έκπληξη του, όταν είδε στην αναπαυτική καρέκλα, τόν ταξιδιώτη που περιμάζεψε. Από τήν συζήτηση που ακολούθησε κατάλαβε ποιανού ήταν τό ριγμένο σακουλάκι. Ο νομάρχης αποφάσισε νά βοηθήσει τούς ανθρώπους, τούς πραγματικούς ανθρώπους!

ΙΣΩΣ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΟΔΗΓΗΣΕ Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΘΕΟΣ

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Μαθητής Γυμνασ. Έλευθερουπόλεως.

Τιμή Ξέχωρη στην ήρωίδα τής άγροτιάς

Άνοιξη, Άπριλης μήνας. Ο κάμπος τής Λάμμαρης δέ σταμάτησε τή ζωντάνια του. Αδιάκοπα όλο τό χρόνο, όλες τίς εποχές. Τούτη όμως τήν εποχή βρίσκεται στις δόξες του. Έχει τίς πιο συχνές επισκέψεις. Αφεντικά, μεσιακάροι νοικιαστάδες, με τίς κούρσες, με μηχανοκίνητα, επισκέπτονται τό φιλόξενο τόπο, τά γόνιμα μαυροχώραφα.

Δέν έρχονται για άμοιβή, για συγκομιδή, άπόλαυση των κόπων που άλλοτε έχουν προσφέρει. Έρχονται γι' άλλη μιά φορά, σε ετοιμασία έδαφική. Νά καλοδεχτεί τά φύτρα ο εύφορος τόπος με εύχαρίστηση!

Οι νυχτερίδες δέ λούφαξαν ακόμα. Ο πελαργός πάνω από τό τετράψηλο παλιό καμπαναριό τής Ευαγγελιστρίας του Λούρου μ' ολόκληρο τό κεφάλι, σηκώνει τή μακριά τοιμπίδα του άγουροξυπνημένος, στέλνει τά πρώτα κροταλισματα τής αύγής.

Χαραή, χαραή τά μηχανήματα είναι άγκαλιά με τά σπλάχνα τής γής. Δεν είναι άργοκίνητα καματερά τής περασμένης πεντηκονταετίας. Άλλου είδους ζευγολάτες. Μηχανολάτρες τρακτηριτζήδες με όψη μελαμψή όπως του χωραφιού. Τέσσερα κοντά πόδια, ένα ύνι, άλλοτε - τέσσεροι παράξενοι τροχοί έξι γιαλιστερά πλατειά ύνιά σήμερα σχίζουν βαθιά τό μαύρο χώμα. Ο τρακτηρολάτρης καθιστός, κατευθύνει τό αυτόκίνητο έργαλείο. Δεν κρατάω τριχιές χερολάβα, φιέντρα. Με τό τιμόνι όρίζει στην άψυχη μηχανή, τήν έκτέλεση σκληρού έργου. Ολόκληρα στρέμματα, άπέραντες έκτάσεις αναποδογυρίζει όλη τή μέρα.

«Τό μάτι είναι κιότης κι η πλάτη παλικάρι», έχει ξεπεραστεί πλέον, είναι παροιμία άναχρονιστική! Τό σελάγισμα του ζευγολάτη τό πήρε ή εξάτμιση τής τρανταχτερής μηχανής και σκορπάει θόρυβο, έκνευρισμό. Ηχητική μόλυνση τής ατμόσφαιρας δεσπόζει στον κάμπο τής Λάμμαρης.

Αυτόκίνηση κατάχτησε τήν οικουμένη, τούς πάντες και τά πάντα. Τήν πόλη, τό χωριό, τό χωράφι, τό δρόμο, τόν πλούσιο, τό φτωχό.

Η εύκολία, άφρημένο ούσιαστικό, κατάντησε συγκεκριμένος μοχλός κύριας ούσιαστικής, όπόδοσης, έλαφριάς δουλειάς. Έδώ και πέρα καθρεφτίζουν οι μπλάνες στηθάτες, γυρισμένες ανάσκελα. Οι χοντροί σβώλοι δεν καρτερούν άνυπόμονα, ροζισμένα χέρια, γυναίκας τής παλιάς εποχής. Η φρέζα σάν νιόπαντρη θυγατέρα περνάει με τούς κοφτερούς κυκλικούς δίσκους άπάνω στις άγκαλιές. Σάν άστραπή κόβει τούς δυνατούς σβώλους τής Λάμμαρης. Τούς κάνει σκόνη, προσιτή στό ριζωμα τής μπαμπακιάς, τής καλαμποκιάς, του τριφυλλιού.

Η ώραία, γενναία γυναίκα, παλιά ξωμάχος τής Λάμμαρης, άνώδυμη φρέζα τής εποχής εκείνης ξεκουράζεται στό περιθώριο.

Νάτην φαίνεται από μακριά, άτόφια! Μόλις γυρίσεις τή φιδωτή άσφαλτο που προχωράει συντροφιά με τόν Ωρωρό, τό γάργαρα Λούρο τόν πεοτροφοθρέφτη, τό μάτι σου τό τραβάει άθελα ή κοιμωμένη. Από τήν Πέτρα, εκεί που έγινε ή ιστορική περήφανη ληστεία, από τούς Ρετζαίους, φαίνεται άγνάντια κατά του Παλιόροφο.

Ψηλά στό βουνό του χωριού είναι ξαπλωμένη ή

Εικόνα από άγροτικό τοπίο.

θρυλική γυναίκα τής Λάμμαρης. Όμοίωμα που κάνουν οι βουνοκορφές με τίς γκριζοπράσινες ραχούλες, λές και είναι απ' ανθρώπινο χέρι θαλμένες.

Αναπαύεται άνέμελα άπλωμένη, με τό κεφάλι άκουμπισμένο στη ράχη του καμπουριασμένου βουνού, που έχει για προσκεφάλι. Παρατηράει τόν άχανή ούράνιο θόλο τής φύσης. Πελώρια, με ξέπλεκα μαλλιά, στρογγυλή μύτη, ολάνοιχτα στήθια, θρεφτάρι του γονιμου κάμπου, θαλαντωμένη από τήν κούραση.

Αναλογίζεται τά περασμένα. Τά σιβαρά χέρια της, τόσα και τόσα χρόνια πρόσφεραν τίς πιο καλές υπηρεσίες στό ζωντανό κάμπο τής Λάμμαρης. Ο ιδρώτας της, δροσερός, πότιζε τή γή, νά γίνει τό γλυκό ψωμί, που έφτανε στό χωριό του άνυπόταχτου Σουλίου, στό σκληρά Λακκοχώρια, νά θρέψει, νά μεγαλώσει τίς ανθρώπινες υπάρξεις, τής φτωχής περιοχής, νά σκεφτούν άργότερα για πατρίδα...

Φυσικός θωμός θυσίας τής άγρόπισσας γυναίκας τής Λάμμαρης, τοποθετημένος στη βορειανατολική πλα-

γιά του Ζαλόγγου, σέ αρμονία μέ τήν αὐτοθυσία πού μάς εἰκονίζουν, στή δυτική πλευρά του ἴδιου βουνού οἱ Σουλιώτισσες.

Τιμή ἐξχωρή στήν ἡρωΐδα τῆς ἀγροτιάς!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δάσκαλος Λούρου

Μόνος παρέα μέ τή λησμονιά

Ἡ μέρα σιγά-σιγά ἀποχωρεῖ γιά νά δώσει τὰ σκήπτρα τῆς στή νύχτα, νά πάνε στά σπίτια τους οἱ χωρικοί, νά φάνε ὅλοι μαζί καί νά κοιμηθοῦν γιατί αὐριο μιά καινούρια μέρα ξημερώνει. Ἡ ζωὴ ξαναβρίσκει τὸ ρυθμὸ τῆς κι ὁ ἥλιος χαμογελάει πάλι στὸν οὐρανό.

Τοῦτο τὸ χωριὸ εἶναι μικρό, ἀλλὰ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ζωὴ κι ὅλοι ἐδῶ εἶναι εὐτυχισμένοι. Δέν ξέρουν τί θὰ πεῖ πόλη, ἀγχος, πολιτισμός. Τὸ μόνο πού ξέρουν ὅλοι τους καλά εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Νά κι ἓνα χαρακτηριστικὰ γνώρισμα τοῦ χωριοῦ. Ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι, ἀγαθοὶ πού δέ τολμοῦν οὔτε μυρμήγκια νά πειράξουν, εἶναι συνδεδεμένοι μεταξὺ τους σάν μιά οικογένεια. Κάθε μέρα εἶναι γεμάτη ἀπὸ τραγούδια, χαρὰ, συγκινήσεις καί καμιά φορά μέ λύπη. Κι ὅμως κι αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀντιμετωπίζουν ὅλοι μαζί σάν ἓνας ἄνθρωπος.

Βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὸ χωριὸ θὰ δεῖς ὅλα τὰ σπίτια μαζεμένα λές καί κάποτε ἦταν ὅλ' αὐτὰ ἓνα κι ἄξαφνα ἓνας σεισμός τὸ χώρισε, παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἡ εἰκόνα του ἔμοιαζε συμπληρωμένη. Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ φῶς πού λάμπει πέρα μακριά; Μήπως ἀπὸ κει ἀρχίζει ἄλλο χωριό;

Ὁχι, τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ. Τὸ φῶς πού λάμπει εἶναι ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ μπάρμπα-Νικόλα, τοῦ στριμμένου, ὅπως τὸν λένε. Μένει ὁλομόναχος ἀπὸ τότε πού ἔχασε τὴ γυναῖκα του καί τὰ δυὸ του παιδιὰ ἀπὸ φοβερὴ ἀρρώστια. Οὔτε δάκρυ δέν ἐβγαλε στήν κηδεῖα τους, οὔτε κἀν πού πόνεσε. Λές κι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δένειχεκαρδιά ἢ εἶχε ἀλλὰ ἦταν σκληρὴ.

Σκληρόκαρδός γέρος ἔτσι τὸν λένε. Δέν τοῦ μιλάει κανένας, γυρίζουν τὴν πλάτη ὅταν αὐτὸς περνάει κι ὅταν ἀπομακρύνεται λιγάκι τὸν κουτομπολεύουν. Τὸν περιφρονοῦν καί τὸν ἀντιπαθοῦν, τὸν νομίζουν κακὸ καί ντρέπονται νά τὸν φωνάζουν μέ τ' ὄνομά του.

Κανένας δέν πιάνει στὸ στόμα του τὴ λέξη μπάρμπα-Νικόλας, λές κι ἔχει δηλητήριο. Τὰ παιδιὰ τὸν περιτριγυρίζουν καί τὸν κοροϊδεύουν, ἀλλὰ ὁ γέρος ποτέ σέ κανένα δέν μιλάει. Τί νά κρύβει μέσα του ἄραγε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Δέ μπορεί νά διαμαρτυρηθεῖ, νά φωνάξει γιὰτί ὅλ' αὐτὰ;

Δέ λυπάται τὸν ἑαυτὸ του πῶς ἔχει καταντήσει; Δέν ἔχει τίποτα μέσα του; Τίνοιώθει γιὰ ὅλ' αὐτὰ πού βλέπει; Δέ μπορεί ἢ τρελός θά εἶναι ἢ ὑπερβολικὰ καλός.

Κάθε μέρα τέτοια ὥρα περνάει ἀπὸ δῶ καί πηγαίνει κατὰ τὸ δάσος. Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε λένε δυὸ περιέργοι χωρικοί. Ὁ γέρος δέν πάει στὸ δάσος, στρίβει καί πάει κατὰ τὸ νεκροταφεῖο. Οἱ χωρικοί

ἀναρωτιοῦνται κι ἀνυπομονοῦν νά δοῦν τί θὰ γίνει. Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου μηχανικά, καί μπαίνει μέσα. Βαδίζει πρὸς τὸν τάφο τῆς γυναίκας καί τῶν παιδιῶν του. Οἱ ἄλλοι κρύβονται κάπου καί τὸν ἀκοῦν νά λέει:

— Ἦρθα λοιπὸν καί πάλι ὅπως κάθε μέρα. Δέν σὰς ἔχασα οὔτε στιγμή τόσα χρόνια. Ἦρθατε καί δώσατε σημασία στή ζωὴ μου. Φύγατε κι ἀφήσατε λησμονιά. Ἐλπίζω σύντομα νά ῥθῶ κοντὰ σας. Ἀρκετὰ ἔζησα. Μέχρι χθές ἔλπιζα ὅτι θὰ μέ ἀγαπήσουν οἱ ἄλλοι. Ὁχι δέν μ' ἀγαποῦσαν οὔτε καί θὰ μ' ἀγαπήσουν. Δέν πειράζει, τοὺς συγχωρῶ. Νομίζουν πῶς πηγαίνω βόλτα στὸ δάσος. Δικό μου τὸ λάθος γι' αὐτό, ἀλλὰ τόσα χρόνια ἔλπιζα πῶς ἔστω κι ἀπὸ περιέργεια θὰ μ' ἀκολουθοῦσαν καί θ' ἀνακάλυπταν τὴν ἀλήθεια.

Τόσα χρόνια ζῶ μέ τὴν ἐλπίδα νά μοῦ ποῦν ἓνα καλὸ λόγο καί ἔτσι νά πεθάνω ἀφήνοντας πίσω μου κάτι δικό μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τίποτα δέν ἔκανα στή ζωὴ μου. Δέν μοῦ μένει πιά χρόνος γιά νά τὸ σκεφτῶ. Εἶμαι ἔτοιμος νά ταξιδέψω τὸ ταξίδι πού δέν ἔχει γυρισμό.

— Μπάρμπα-Νικόλα στάσου, λέει ὁ ἓνας χωρικός. Δέν ξέρω τί νά πῶ, τὰ χῶ χαμένα. Γιατί τόσα χρόνια δέ μάς μιλοῦσες, γιατί; Καλέ μου ἄνθρωπε ἔλιωσες μόνος σου τόσον καιρό. Καί μεῖς πού νομίζαμε ὅτι εἶχες ξεχάσει τὴν οικογένειά σου. Θὰ ἔπρεπε νά μὰς μισεῖς ἀλλὰ ἐσὺ μὰς ἀγαπᾷς. Ζητάω συγγνώμη ἐκ μέρους ὅλων μας. Μὰ ἡ συγγνώμη εἶναι λίγη...

— Φτάνει, ὅσα εἶπες τώρα, μοῦ ἀρκοῦν. Ἀκόμα μιά χάρη σὰς ζητάω ὁ φτωχός. Ἄν ποτέ τύχει νά περάσετε ἀπὸ δῶ, ἀνάψτε μου τὸ καντήλι γιά νά λέω κι ἐγὼ στὸν κάτω κόσμο ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι στὸν «πάνω» πού μέ ἀγαποῦν κι ἄς λείπω. Νά εἰστε σίγουροι ὅτι ἐκεῖ κάτω θὰ σὰς θυμᾶμαι πάντοτε μέ ἱκανοποίηση. Συγγνώμη πού...

— Μπάρμπα-Νικόλα, τί ἐπαθες; Μίλησε μου σέ παρακαλῶ.

— Δέν μπορεῖ νά μιλήσει πιά πέθανε. Μὴν ἀνησυχεῖς κανένας μας δέν θὰ σέ ξεχάσει γιὰτί εἶσαι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος πού γνώρισα στή ζωὴ μου. Ἀκουσες μπάρμπα-Νικόλα; Ὁ καλύτερος. Μὴ ζητᾷς χρυσὲ μου ἄνθρωπε συγγνώμη. Αὐτὴ ἡ λέξη δέ σου ταιριάζει. Συγχώρεσέ μας. Ἐλπίζω νά εἶσαι εὐτυχισμένος κοντὰ στή γυναῖκα καί τὰ παιδιὰ σου. Τώρα πηγες ἐκεῖ πού πάντα ποθοῦσες, κοντὰ τους. Συγχώρεσέ μας.

Ἐχε γειά μπάρμπα-Νικόλα ἔχε γειά!!

ΕΥΑΝΘΙΑ - ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΧΑΡΤΣΙΑ
Μαθήτρια Α' Λυκείου Ἀθηνῶν

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὴν εὐτυχία ζήτησα ἐδῶ στὸν κόσμο κάτω γιὰτί ἦταν ἀπὸ συμφορὲς τὸ στήθος μου γεμάτο. Μοῦ εἶπε μιά μάγισσα ἂν θές νά εὐτυχίσῃς ἄνθρωπο νάβρεις εὐτυχὴ καί ἐκείνον νά ζητήσῃς ἓνα του ποικάμισο κι εὐθύς νά τὸ φορέσῃς τὴν εὐτυχία τὴ χαρὰ ἀμέσως θὰ κερδίσεις..... Ἐπῆγα καί τὴν ζήτησα τὸ πρῶτον σέ παλάτια

κοιτάζω ἓνα νιὸ μέ τὴν σεμνὴ χαρὰ στὰ δυὸ του μάτια Τὸν ρώτησα εἶναι εὐτυχής; θλέπεις γελῶ μοῦ λέγει νά ξέρεις ἂν εἰς τὰ στήθη μου ἂν ἡ καρδιά μου κλαίει; Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ καί σέ χορὸ μέ γέλια μέ παιχνίδια πολλοὶ πηγαῖναν ἄρχοντες ντυμένοι στὰ στολίδια Μπαίνω καί βλέπω μιά μικρὴ καί λαμπροστολισμένη μοῦ φάνηκε πῶς ἦτανε πολὺ εὐτυχισμένη. Σκύβω σιμὰ τῆς καί τὴν ἐρωτῶ καί βλέπω ἓνα δάκρυ πού ἀπὸ τοῦ ματιοῦ τῆς κύλησε ἀργὰ τὴν ἄκρη εἰς τοὺς πολλοὺς πού χόρευαν νιὸ βλέπω νά προβάλλει εἶχε χαρὰ καί ἀνθηρὰ καί ζηλεμένα κάλλη. Τὸν ρώτησα, ξάφνου πικρὸ χαμόγελο ἀφήνει Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ καί σέ ἐξοχὴ πηγαίνω βλέπω τραπέζια μέ ποτὰ καί φαγητὰ στρωμένα ἔτρωγαν κι' ἐπιναν πολλοὶ μέ γέλια καί τραγούδια σιμὰ στὰ δέντρα τὰ νερά τὰ δροσερὰ λουλούδια. Μὰ ἀπ' ὅλους ἓνας ἦτανε πού πῖο πολὺ γελοῦσε καί πού ροφούσε πότερο κρασί καί τραγουδοῦσε. Τρέχω τοῦ λέγω στὸ αὐτί, χαρὰ εἰς τὴν καρδιά σου ζηλεύω τὴν καρδούλα, ζηλεύω τὴν χαρὰ σου. Μὰ ξάφνου λύπη φαίνεται στὸ ὥχρὸ τὸ μέτωπό του μοῦ λέγει ἀπατήθηκε καί παύει τὸ σκοπὸ του ἂν πίνω καί ἂν τραγουδῶ ἔχω μεγάλο πόνο! Ἐχασα γιὸ μονάκριβο τώρα σφαλᾷ τὸ χρόνο μεθῶ, γελῶ ὁ δύστυχος γιά νά τὸν λησμονήσω γιὰτί θὰ σκάσω ἀπὸ τὸν πόνο μου εὐθύς ἂν δέν μεθύσω. Καί κάθε μέρα ζήταγα παντοῦ τὴν εὐτυχία. Μὰ δέν μπορούσα νά τὴν βρῶ κι' ἤμουν σέ ἀπελπισία. Σέ μιά ραχοῦλα ἐνός βουνοῦ ἀνέβηκα μῖα μέρα εἶδα μικρὸ βοσκὸ καί ἐκάθητο καί ἐπαίξε τὴ φλογέρα

Ερυθροσταυρίτισσες μαθήτριες τοῦ Μ. Γυμνασίου Νεάπολης Κρήτης ἐπακέπτονται Νοσοκομεῖο.

Μικρά μεγάλα θόσκανε μπροστά του καί κείνο τὰ καμάρωνε σάν νάτανε δικά του. Ζυγῶνω καί τὸν ἐρωτῶ ἂν γνώρισε εὐτυχία μακρὰν τοῦ κόσμου ὅπου ἐκεῖ γῆ στήν ἐρημία καί μοῦ ἀπαντᾷ ἐδῶ στὸ χῶμα πού θρίσκομαι τὴν εὐτυχία γνώρισα καί τὴν χαρὰ ἀκόμα. Ὡ! εἶπα τότε μέ χαρὰ ποικάμισό σου ἓνα νά τὸ φορέσω καί ἐγὼ νά μοιάσω μέ ἐσένα. Μὲ κοιτάξε καί γέλασε, ἐδῶ μοῦ λέγει πού τρέχω ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ ὅπου φορῶ ποικάμισο δέν ἔχω!!!

(Προσφορά τῆς κ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ ἀπὸ ἓνα πολὺ παλιὸ λεύκωμα).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ (ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ)

(Ἀπὸ τὴ 12 σελίδα)
Μάνα του, κει στήν πατρίδα το Αἰθαλί, προχωροῦσε κι ἀντλοῦσε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς δοξολογώντας τὸ Θεό. Ὅταν δέν μπορούσε πιά νά μιλήσει (τοῦχαν κάνει τραχειοτομή) ἔγραψε σέ ἓνα χαρτί. «Αὐτὸ ἔλεγα τώρα στή Σταυρίτσα (τὴ γυναῖκα του). Δόξα τῷ Θεῷ. Ξεκίνησα τὴ ζωὴ μου μέ τὸ τίποτα. Ζήσαμε μιά καλὴ ζωὴ μέ τὴ Σταυρίτσα, μεγαλώσαμε καί μορφώσαμε ἓνα καλὸ παιδί, τὸ εἶδαμε λαμπρὰ ἀποκαταστημένο, μὰς ἔδωσαν δυὸ ἐγγονάκια, εἶδα προχτές ἀπ' ὅ,τι μοῦ λέτε τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου γιὰ τὸ μικρὸ μου ἔργο. Τί ἄλλο θέλω; «Δόξα τῷ Θεῷ»!

Σ' ἓνα μικρὸ κείμενο, πού καί οικονομία λέξεων περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἓνα ἀδύναμο ἄρρωστο, δυὸ φορὲς ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Στὸ τελευταῖο πάλι βιβλίον τοῦ τῆν «Εφταλοῦ» ἡ τελευταία σελίδα ἔχει τὴν ἴδια κατάληξη. Ἐνῶ ἡ γυναῖκα του προσεύχεται γιὰ τίς δύσκολες μέρες πού ἐρχονται (ὁ

θάνατος τοῦ Βενεζῆ ἀναμένεται) αὐτὸς τελειώνει: «Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι μοῦ ἔδωκε».

Αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ διάθεση νά ἐπικαλεῖται τὸ Θεὸ ὁ Βενεζῆς δέν τὴν εἶχε μόνο σὲ ὥρες κινδύνου. Σέ πολλές σελίδες τοῦ ἔργου του διαφαίνεται αὐτὸ τὸ πηγαῖο αἶσθημα ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ μόνο λέξεις. «Δόξα τῷ Θεῷ» ἢ «εὐγνωμονῶ τὸ Θεό». Εὐγνωμονοῦσε τὸ Θεὸ γιὰτί εὐκρινὰ πίστευε σ' Αὐτόν. Οἱ ρίζες τῆς πίστεως του βρίσκονταν διάσπαρτες στὸ χωρὸ τῆς ψυχικῆς του δομῆς. Γράφει στήν «Εφταλοῦ»:

«Τὴ Δέσποινα τοῦ Λεοδιακοῦ Ὀλύμπου, τὴν Παναγιά τῆς Ἀγιάσου εἰχα μάθει νά τὴν ἀκούω παιδί. Ἐκεῖ στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πού ζούσαμε. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς τὴν ἤξεραν καί τὴν προσκυνοῦσαν. Ὅπως ἡ Παναγία τῆς Τήνου στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ Αἰγαίου, ἡ Παναγία τῆς Ἀγιάσου σ' ἐτοῦτα τὰ νερά ἐπόπτευε τὰ πάντα: τίς καρδιές τῶν ἀνθρώ-

πων, τὴν ἐλπίδα καί τὴ χίμαιρα. Ὅλοι στήν Αἰολικὴ γῆ στίς πῖο κρυφές τους ὥρες, στή χαρὰ καί στὸν κίνδυνο, καταφεύγανε σ' ἐκείνην καί τῆς ζητοῦσαν πότε τὸ ἓνα πότε τὸ ἄλλο. Πότε τὴν ἐλπίδα, πότε τὴ δύναμη τῆς καρτερίας, πότε τὴ βοήθεια. Ἐτοίμαθα κι ἐγὼ στὰ παιδικὰ μου χρόνια ν' ἀγαπᾶ καί νά ἐμπιστευομαι τὴν Παναγία τῆς Ἀγιάσου».

Αὐτὸ πού ἔμαθε ἀπὸ παιδί ν' ἀγαπᾶ ἔμεινε στήν ψυχὴ του καί στή σκέψη του ἀμετακίνητο. Σ' «αὐτό» δέν ἀπιστοῦσε ποτέ. Με βεβαιότητα ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, κράτησε τὴν «ἀλήθεια» του. Μέσα ἀκόμα στίς ὁμορφιές τῆς φύσης (ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τὰ βουνά) διαπίστωνε τὴν ἀποκάλυψη τῆς «Θείας οικονομίας».

Στὸ τελευταῖο του σημείωμα ἔγραψε: «Ἀρχισα πιά νά κουραζομαι. Ὁ Θεὸς νά μέ βοηθήσει νά μὴ χάσω τὸ θάρρος μου».

Καί ὁ Θεὸς τὸν βοήθησε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιός είχε δίκιο;

Υστερα από πολλές επισκέψεις, ο άρρωστος ομολόγησε στο γιατρό του πως είχε πάει και ο άλλο γιατρό.

Αυτός μου είπε, πως σεις δεν κάνετε καλή διάγνωση, πρόσθεσε.

Κι ο γιατρός μέ θυμό.

Πολύ καλά, αγαπητέ μου. Στη νεκροψία θα φανεί ποιός απ' τους δυό μας είχε δίκιο.

Ασφαλώς την ήξερε

Ο Μωρίς - Εβραίος - πηγαίνει ο ένα δικηγόρο για να του ζητήσει μία συμβουλή.

Τι όφειλω, ρωτάει στο τέλος.

Κανονικά πρέπει να σου πάρω 4 χιλιάδες. Αλλά επειδή γνώριζα τον πατέρα σου, θα σου πάρω μόνο τα μισά.

Αφού γνώριζες τον πατέρα μου, ασφαλώς θα ξέρες και τη μητέρα μου, τον βεβαίωσε ο Μωρίς.

Στό κατάσταση ύφασμάτων

Τι ύφασμα προτιμάτε κυρία μου για παλτό; Σπόρ ή τουαλέτας;
Να σας δείξω τα κουμπιά, που μόλις αγόρασα και σεις θα καταλάβετε. Παρακαλώ να μοιάζει, απαντά η κυρία.

Την έπαθε

Ψαράς: Πάρτε, Κύριε, ψάρια, αυτά μου μείνανε.

Πελάτης: Πόσα κιλά είναι;

Ψαράς: 2 μόνο

Πελάτης: Διάλεξε μου τα πιο μπαγάτια - κα 1 κιλό. Τα θέλω για τη γάτα μου.

Ψαράς: (Ενθουσιασμένος) μάλιστα (τά δίνει).

Πελάτης: Θα πάρω τα άλλα που μείνανε. Η γάτα μου θα φάει τα κόκαλα.

Πολύ λίγο

Ο μαθητής: Δεν νομίζω, κύριε, πως αυτό το γραπτό είναι για μηδέν.

Καθηγητής: Κι εγώ το ίδιο

Μαθητής: Γιατί λοιπόν το μηδενίσατε;

Καθηγητής: Δεν είχα πιο μικρό βαθμό. Δέ βαθμολογούμε κάτω απ' το μηδέν.

Στό Σχολείο

Τι είναι διαφανές αντικείμενο; ρωτάει ο δάσκαλος.

Ένα πράγμα μέσα από το οποίο μπορεί κανείς να βλέπει.

Μπράβο. Πές μου ένα παράδειγμα, παιδί μου.

Το συρματοπλέγμα, κύριε!

Από όπου βγαίνει

Είσαι άρρωστος;

Πώς σου ήλθε αυτή η ιδέα;

Σε είδα που έβγαίνες σήμερα από ένα φαρμακείο και το φαντάστηκα.

Και αν μ' έβλεπες να βγαίνω από νεκροταφείο θα φανταζόσουν πως είμαι πεθαμένος;

Πρώτη μέρα στο σχολείο

Ο μικρός Γιώργος πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο. Όταν επέστρεψε τον ρωτά η μαμά του.

Λοπόν, Πώς τα πήγες; Τι έμαθες σήμερα;

Έμαθα, πως πρέπει να πάω και αύριο.

Θά μάθαινε

Τοτός: Μπαμπά που είναι η Βενεζουέλα;

Μπαμπάς: Δεν ξέρω, παιδί μου.

Τοτός: Η Βολιβία;

Μπαμπάς: Δεν ξέρω παιδί μου.

Τοτός: Το Καρακάς;

Μπαμπάς: Δεν ξέρω παιδί μου.

Μαμά: Τοτό, άσε τον πατέρα σου ήσυχο, μην τον ενοχλείς συνέχεια με ερωτήσεις.

Μπαμπάς: Άσε το παιδί, αν δεν ρωτήσει, πως θα μάθει;

Μεταξύ φίλων

Ποιός είναι αυτός που χαιρέτησες;

Αυτός δουλεύει για μένα.

Δηλαδή;

Να αυτός γράφει εφημερίδες και εγώ τις πουλάω.

Τι να του πει;

Ο Αντρέας φεύγει για λίγο και λέει στη μικρή αδελφή του.

Αν τηλεφωνήσει ο Κώστας, πές του ότι θα γυρίσω το βράδυ.

Κι αν δεν τηλεφωνήσει, τι να του πώ;

Δέν ήξερε να μετράει

Ο δάσκαλος έβαλε τον Γιάννη τιμωρία να γράφει 100 φορές «δέν ξέρω να μετρώ». Την άλλη μέρα πάει ο μικρός με την τιμωρία στο σχολείο. Ο δάσκαλος:

Μά τι βλέπω; Μόνο 20 φορές την έγραψες!

Μά κύριε, αφού δέν ξέρω να μετρώ...

Δέν ήταν προληπτικός

Ένας μεγάλος τραπεζίτης δέχεται την επίσκεψη ενός φιλόδοξου νέου, που του δηλώνει ότι θέλει να εργαστεί στην Τράπεζά του, αλλά σαν Γενικός Διευθυντής.

Μά έχουμε ήδη 12 Γενικούς Διευθυντές!

Μή σας απασχολεί αυτό. Δέν είμαι καθόλου προληπτικός.

Ένας τεμπέλης

Ένας τεμπέλης έπαιζε κορώνα-γράμματα και έλεγε: «Αν έρθει κορώνα θα πάω στο καφενείο. Αν έρθει γράμματα θα κάτσω να κοιμηθώ. Αν σταθεί όρθιο, θα πάω στη δουλειά!»

Στό δικαστήριο

Ο δικαστής λέει στον κατηγορούμενο:

Κατηγορείσαι ότι έκλεψες ένα χρυσό ρολόι...

Κάνετε λάθος κύριε δικαστά!

Μπά; Γιατί;

Πρώτον, δέν έκλεψα ρολόι, και δεύτερον δέν ήταν χρυσό!!

Τι τους ενδιέφερε

Η κόρη: Στρώνοντας το τραπέζι μου έπεσε η μπουκάλα με το κρασί στο τραπεζομάντηλο.

Η μητέρα: Ποιό τραπεζομάντηλο;

Ο πατέρας: Ποιό κρασί;

Στήν εφημερίδα

Ο αρχισυντάκτης μιάς εφημερίδας φώναξε τον ύφιστάμενό του και του έκανε παρατήρηση για μία εργασία του. Ο ύφιστάμενος απάντησε:

Πρέπει να με δικαιολογήσετε, κύριε διευθυντά. Έχω 4 ανόητους υπαλλήλους να δουλεύουν για μένα.

Και ο αρχισυντάκτης:

Είσαι τυχερός, εγώ έχω πέντε!

Διάλογος δύο μεγάλων

Ο Αϊνστάιν στο Σαρλώ:

Σας θαυμάζω! και μαζί μου σας θαυμάζει όλος ο κόσμος, γιατί την τέχνη σας την καταλαβαίνουν όλοι.

Και ο Σαρλώ:

Αυτό δέν είναι τίποτα. Έσας σας θαυμάζει όλος ο κόσμος, χωρίς να καταλαβαίνει απολύτως τίποτα απ' όσα λέτε.

Τό μισό χρέος

Ο πιστωτής στον όφειλέτη:

Άκουσέ με. Για να τελειώνω πιά μαζί σου, είμαι διατεθειμένος να ξεχάσω τό μισό χρέος.

Περίφημα! Θα ξεχάσω κι εγώ τό άλλο μισό.

Άρρωστος σέ ψυχίατρο:

Κράτησα τη συμβουλή σας. Δέν άφησα τό άγχος της δουλειάς να με κυκλώσει, άσχολήθηκα με τά χόμπυ μου, ξεκουράστηκα και... άπολύθηκα!

Έκπτωση

Ζητιάνος: Κυρία μου δώστε μου ένα δεκάρικο έλεημοσύνη, δέν βλέπετε ότι είμαι τυφλός;

Κυρία: Μά αφού βλέπεις από τό ένα μάτι.

Ζητιάνος: Έ, καλά, γι' αυτό θά μαλώσουμε τώρα; Δώσε μόνο ένα τάλληρο.

Έλείπε κάτι

Σε μία τάξη υπάρχουν τά έξης όνόματα: Σοφία, Είρήνη, Αγάπη, Εύτυχία. Κι ο δάσκαλος: Τίποτα δέν μάς λείπει απ' αυτή την τάξη, εκτός απ' την ήσυχία.

Ο σκύλος

Μία οικογένεια συζητά τί όνομα να βγάλουν τον σκύλο τους.

Η κόρη: Να τον βγάλουμε Φρόη.

Ο γιός: Να τον βγάλουμε Αζόρ.

Η μητέρα: Να τον βγάλουμε Μπούμπη.

Και ο πατέρας: Εγώ λέω να τον βγάλουμε έξω.

Μεταξύ φίλων

Εγώ τρώω πάντα τό ψωμί με τον ιδρώτα του προσώπου μου.

Ζήτημα γούστου: Εγώ πάντα με τό φαγητό μου.

Ο διαγωνισμός

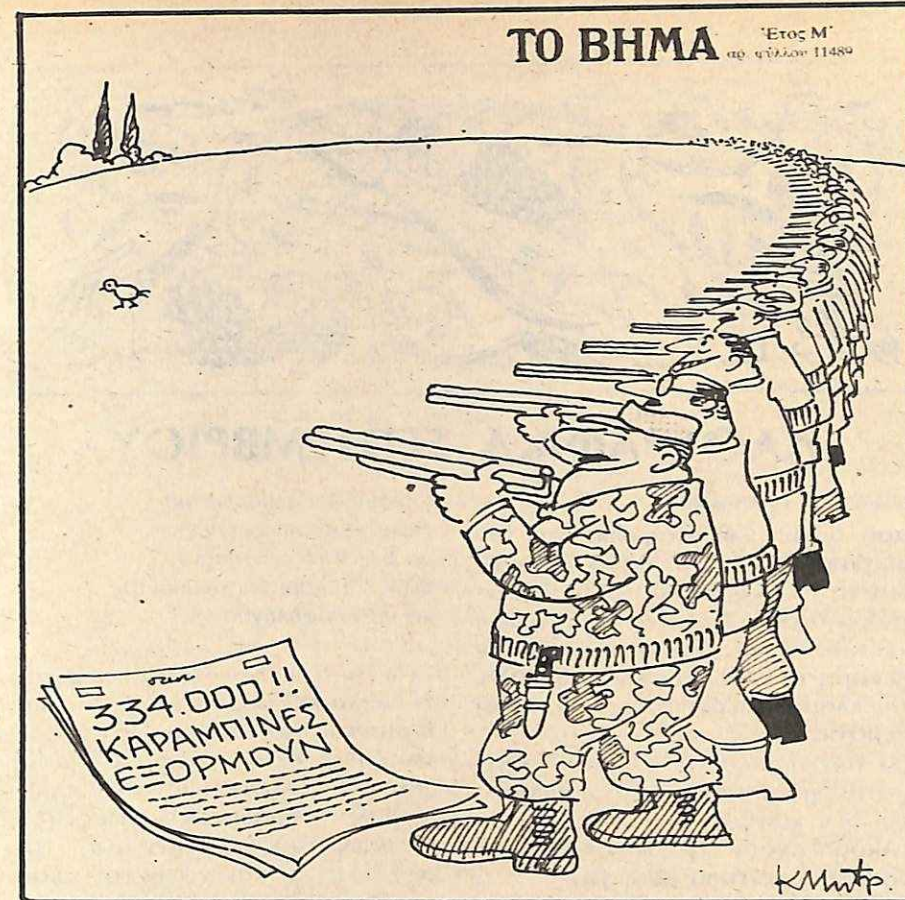
Η Μαίρη βρίσκει τον αδελφό της να προσεύχεται γονατιστός.

Τι ζήτησες απ' τό Θεό, Λευτέρη;

Να κάνει τό Τόκιο πρωτεύουσα της Σουηδίας.

Γιατί;

Γιατί έτσι έγγραφα στό διαγώνισμα γεωγραφίας.

Τον Κώστα Μητρόπουλον

Τι ήθελε;

Τι σου έλεγε στο διάλειμμα ο Παπαδόπουλος;

Μου έλεγε, ότι του έλεγες, πως δέν θέλεις να σου λένε, τί λέγαν μεταξύ τους κάποιοι άλλοι.

Ηξερε;

Ξέρεις αγγλικά;
Ξέρω. Αλλά δέν μπορώ να εξηγήσω γιατί δέν με καταλαβαίνει κανείς απ' όσους ξέρουν.

Ασκοπη έρώτηση

Ορισμός

Τι είναι διάλειμμα; Πές μου σύ τον όρισμό, Κοιμήση;

«Διάλειμμα είναι μικρά χρονικά διαστήματα ξυπνήματος ανάμεσα σε μεγάλα χρονικά διαστήματα ύπνου.»

Στη σκάλα του Λυκείου δυό μαθητές από διαφορετικές τάξεις πιάνουν κουβέντα ανεβαίνοντας.

Ο Α. Είσαι ο Πετρόπουλος της Β'?

Ο Β. Όχι.

Ο Α. Έχεις δίκιο. Δέν μοιάζετε καθόλου.

Στό καφενεδάκι του νησιού

Ένας ταξιδιώτης: Έχετε τίποτα αξιοθέατα εδώ;

Ο παραγωγός: Αξιοθέατα; Δέ φανταζομαι. Μόνο μαριδες τηγανιτές και ντοματοσαλάτα έχουμε.

Είχε παράπονο

Μία μύιγα, αφού τριγύρισε πολλή ώρα γύρω σ' ένα άνθρωπο, που την έδιωχνε, πέταξε μακριά θυμωμένη.

Τι έχεις της λείι μία άλλη.

Τι νάχω; Δέν ξέρεις τι έκνευριστικά ενοχλητικοί που είναι αυτοί οι άνθρωποι! Δέν σ' αφήνουν να κάτσεις σέ χλωρό κλαρί!

Τά κατάφερε

Σήμερα έλυσα όλο τό βιβλίο με τίς άσκήσεις της Άλγεβρας.

Σώπα! Εσύ θά γίνεις Αϊνστάιν.

Όχι καυμένη. Έβγαλα τά πιστοράκια του και μούγινε όλο φύλλα - φτερά καθώς φύσηξε ο άέρας.

(Συνεχίζεται)

Ο ήγέτης τής μεγάλης Έρυθροσταυρικής
Οργανώσεως μας Όμότιμος καθηγητής
Πανεπιστημίου Αθηνών κύριος Όρέστης Λουρίδης.